

Giới thiệu [Fanfic Tfboys] Có Lễ Anh Không Giỏi Yêu

Đến với truyện teen hay nhất từ tác giả Cò Đại Mộc Tứ Phương mang tên [Fanfic Tfboys] Có Lễ Anh Không Giỏi Yêu, bạn đọc như đắm mình trong những dòng suy nghĩ ngôn ngang trong câu chuyện này.

“Có hàng tỷ cô gái trên trái đất này, hàng triệu cô gái trên đất nước này, hàng nghìn cô gái trong thành phố này, hàng trăm cô gái trên con đường này và hàng chục cô gái trước mặt anh nhưng chỉ có một cô gái mà anh thầm yêu và luôn tìm kiếm.” Mời bạn cùng đọc truyện online và cảm nhận tác phẩm.

Bạn đang đọc truyện [Fanfic Tfboys] Có Lễ Anh Không Giỏi Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Giới Thiệu Nhân Vật

Nhân vật:

* Hạ Nhượng Tâm : cô là con lai Trung-Anh nên có 1 đôi mắt xanh biếc to tròn của mẹ, làn da trắng không một vết mụn, cô có mái tóc màu hạt dẻ, gương mặt trái xoan và hai chiếc răng khểnh xinh xinh khi cười khiến vạn người mê.

Gia cảnh: cô không phải một thiên kim tiểu thư ở một tập đoàn lớn nào cả, cha cô chỉ là một trưởng phòng ban nhỏ ở công ty PSY còn mẹ cô là chủ cửa hàng một tiệm nuôi hamster nhỏ.

Tính cách: từ nhỏ Hạ Nhượng Tâm được cho là một con người khá lập dị nên chỉ có một người bạn. Chính vì vậy đối với người ngoài cô khá là rụt rè, thận trọng. Chỉ khi ở với những người mà cô tin tưởng thì vẻ đáng yêu, năng động của cô lại được thể hiện rõ.

* Dịch Dương Thiên Ti : Là một thành viên trong TFBOYS – 1 nhóm nhạc trẻ đầy tài năng. Anh đảm nhận vai trò nhảy chính với chất giọng ấm áp . Mặc dù giữ hình tượng lạnh lùng nhưng thực ra anh ấm áp lắm, thân hình chuẩn khôi ngô khi cười lại lộ khuyến má đồng tiền duyên .

* Các nhân vật phụ:

-Vương Tuấn Khải: Trưởng nhóm nhạc TFBOYS, thuộc dạng người cầu toàn nhưng ấm áp, luôn chăm sóc chu đáo các thành viên cùng nhóm.

-Vương Nguyên: Là một thành viên trong TFBOYS, 1 con người đáng yêu pha chút vụng về.

-Hàn Phong: Người bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ của cô.

-Lạc Đình: Người bạn thân ở ngôi trường mới của cô.

.....
“Có hàng tỷ cô gái trên trái đất này, hàng triệu cô gái trên đất nước này, hàng nghìn cô gái trong thành phố này, hàng trăm cô gái trên con đường này và hàng chục cô gái trước mặt anh nhưng chỉ có một cô gái mà anh luôn tìm kiếm”

“Cách tốt nhất để kết thúc 1 mối tình đơn phương là tỏ tình ư...rồi sao nữa cho đến khi nhìn mặt nhau cũng khó. Nói chuyện với nhau lại càng khó hơn.khoảng cách trở nên xa hơn...cuối cùng vẫn chỉ là 1 mình mình đau.1 mình mình chịu hết...chắc có lẽ chỉ nên đứng nhìn người đó từ xa.cứ dõi theo.quan tâm lo lắng trong tim mà thôi !!! Cố quên người đó rồi sau mỗi lần như vậy chỉ càng nhận ra rằng mình yêu sâu đậm hơn mà thôi.”

“Chuyến bay từ thành phố Thiên Tân về Bắc Kinh đã kết thúc. Mời các hành khách trên chuyến bay kiểm tra lại đồ đạc của mình trước khi xuống máy bay. Xin cảm ơn!” – Tiếng nói phát ra từ loa trên máy bay khiến Hạ Nhượng Tâm tỉnh giấc.

Cũng đã là 4 tiếng kể từ khi Hạ Nhượng Tâm lên chuyến máy bay từ quê hương Thiên Tân của cô để đến với thủ đô Bắc Kinh rộng lớn này. Nghe nói lần này ba cô vì phân phối của công ty nên được cử đến công tác nơi đây. Theo ba cô nói ở mảnh đất Bắc Kinh này có rất nhiều ngôi trường có tiếng với chất lượng giáo dục tốt có lẽ sẽ tốt cho tương lai của cô nên vì thế mà Hạ Nhượng Tâm phải chào tạm biệt mẹ, chia tay người bạn thuở nhỏ để vác vali đến nơi không một ai quen biết này.

Dù thế nhưng bản thân Hạ Nhượng Tâm vẫn không thấy buồn vì những điều đó, cô biết vì lo cho tương lai của đứa con gái bé bỏng này nên ba cô mới ra quyết định như vậy. Sống với ba từ nhỏ đến giờ nên Hạ Nhượng Tâm hiểu rõ tính ba cô, bề ngoài ba luôn nghiêm khắc với cô nhưng bên trong sâu thẳm trái tim, ba lại là một con người tình cảm, ấm áp, thương yêu đứa con gái mà ông chứng kiến lúc nó lớn lên cho tới bây giờ.

“Ba, ba, ba, dậy đi tới Bắc Kinh rồi! Còn vài phút nữa là máy bay đóng cửa đấy! Dậy đi ba!”

Hạ Nhượng Tâm quay sang ghé ba cô, vừa nói vừa lay ba dậy.Cho đến lúc ba cô cố mở hai con mắt thì cô cũng vội vàng lấy chiếc túi xách trên khoang để đồ để còn xuống máy bay đến miền đất hứa đầy những mong đợi này.

****Thành phố Bắc Kinh****

Xuống máy bay cũng đã được hồi lâu nên hiện tại Hạ Nhượng Tâm đang đợi ba cô gọi điện cho taxi đến đón. Vì mới đến nơi đây nên đối với bản thân cô cái gì cũng lạ, cái gì cũng mới, cô nhìn quanh nhìn dọc, từ trên xuống dưới để xem xem thành phố này phồn hoa như thế nào so với mảnh đất Thiên Tân mà cô đã chôn rau cắt rốn kia. Bỗng cô để ý tới một đám đông ai ai cũng cầm một khẩu hiệu băng rôn, những tấm poster, những đồ dùng hình chú gấu như gấu bông, quạt, bút, vở,...

“Chắc lại có thần tượng nào đến sân bay này vào hôm nay rồi đây.”

Hạ Nhượng Tâm nghĩ. Nếu theo bản năng có lẽ nhiều người dù không biết cũng sẽ lại gần vì tò mò. Nhưng đối với Hạ Nhượng Tâm, bản năng rụt rè, thận trọng với người lạ đã ăn liền với máu trong người của cô nên dù người ấy có nổi tiếng thế nào, cô có thích hay không thì cô cũng chỉ có thể đứng từ xa nhìn người ấy nhất cử nhất động thế nào thôi. Cô thờ dài một hơi rồi ngồi xuống chiếc ghế chờ ở sân bay nhưng Hạ Nhượng Tâm vẫn chú ý đến đám đông đang nhốn nháo chờ thần tượng của mình ngoài kia để xem thần tượng mà bao người đang chờ đón ở sân bay này là ai?

Ngồi lại, Hạ Nhượng Tâm mới nghĩ rằng : “Đối với cô- một con người chỉ biết cắm đầu đến quyển sách, quyển vở thì khái niệm thần tượng trong đầu óc của cô là gì?”- Điều đó cho đến nay Hạ Nhượng Tâm vẫn chưa thể lí giải được, cô là một con người sống khá thực tế, cho đến nay cô chỉ có quyết tâm là học cho thật tốt để tương lai có thể lo cho cuộc sống của mình và ba mẹ. Nên đối với Hạ Nhượng Tâm, trong cuộc sống chỉ cần chú trọng học tập và các kĩ năng cần thiết cho bản thân chứ không cần đòi hỏi sâu xa như thích một ai đó, thần tượng ai đó, sùng bái một thứ gì đó,...

Vừa nghĩ những điều này Hạ Nhượng Tâm lại nhắm mắt vài giây, lắc đầu vài cái thì bỗng nhiên có tiếng hét chói tai bắt nguồn từ đám đông mà cô để ý ban nãy. Đám đông trở nên lộn xộn, từ xa cô thấy họ chen lấn nhau vượt lên đầu. Chẹp! Chắc là vị thần tượng của họ đến rồi đây, bảo sao họ mới trở nên bấn loạn thế này.

Rời từ xa xa cô lại thấy một vóc dáng thanh niên ăn mặc cả cây đen đang đi như chạy về hướng cô khiến cô giật mình vì khi cậu ta đi thì đằng sau cả đám người ban nãy chạy theo cậu, họ hò hét kêu tên cậu hình như là : Thiên Ti. ... Thiên Ti ... khiến cô đau hết cả tai. Nhìn chàng thanh niên kia đi ngang qua chỗ Hạ Nhượng Tâm, mắt cô dán chặt vào người cậu ta khiến ánh mắt kia cũng tò mò mà nhìn về phía cô. Mắt Hạ Nhượng Tâm, mắt chàng thanh niên kia, hai mắt chạm nhau được vài giây rồi cậu ta cứ thế đi thẳng về phía cổng sân bay rồi khuất thẳng.

Còn về phía Hạ Nhượng Tâm, từ khi nhìn ánh mắt ấy cô bỗng dưng đi một vài giây và trong đầu cô bỗng xẹt qua một thứ gì đó nhanh như điện vậy. Hạ Nhượng Tâm nhớ lại ánh mắt mà cô chạm phải ban nãy, một ánh mắt màu hổ phách lạnh lùng nhưng nó....thật đẹp!

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic T/boys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Nhìn chàng thanh niên kia đi ngang qua chỗ Hạ Nhượng Tâm, mắt cô dán chặt vào người cậu ta khiến ánh mắt kia cũng tò mò mà nhìn về phía cô. Mắt Hạ Nhượng Tâm, mắt chàng thanh niên kia, hai mắt chạm nhau được vài giây rồi cậu ta cứ thế đi thẳng về phía cổng sân bay rồi khuất thẳng. Còn về phía Hạ Nhượng Tâm, từ khi nhìn ánh mắt ấy cô bỗng dưng đi một vài giây và trong đầu cô bỗng xẹt qua một thứ gì đó nhanh như điện vậy. Hạ Nhượng Tâm nhớ lại ánh mắt mà cô chạm phải ban nãy, một ánh mắt màu hổ phách lạnh lùng nhưng nó....thật đẹp!

“Trời, cái cảm giác gì vậy? Khoan, sao mình lại có mấy cái thứ cảm giác này? Phải dẹp ngay mấy cái cảm xúc không liên quan đến thực tế ngay thôi. Nó sẽ làm tổn hại đến tương lai của mình mất!”- Vừa nghĩ Hạ Nhượng Tâm vừa lấy hai tay của mình chạm vào phần ngực bên trái, nơi cô có cảm giác tim mình đập nhanh hơn bình thường.

Từ xa xa, ba cô chạy tới nói bằng giọng nói thờ hồn hĩnh:

-Nhượng Nhượng, xe đã đến rồi con. Nhanh lấy hành lí đi ta còn đến nhà mới, giờ cũng không còn sớm đâu.

Nhờ giọng nói của ba nên những suy nghĩ mà khi nãy trong đầu Hạ Nhượng Tâm đã được giảm đi phần nào. Mà sao ba cô lại nói là giờ không còn sớm nhỉ, Hạ Nhượng Tâm liền nhấc tay phải có đeo chiếc đồng hồ màu trắng nhỏ xinh của cô lên thì mới nhận thấy lời ba cô nói đúng thật, đã 5 giờ rồi, còn sớm gì nữa đâu. Hạ Nhượng Tâm liền đưa cho ba một chiếc vali, mình một chiếc. Cứ thế, bóng hai cha con sai bước bên nhau để cùng ra bến xe đã có xe chờ sẵn để đến với căn nhà mới ở thành phố không thân thuộc này.

****Thành phố Bắc Kinh****

Công ty PSY của ba Hạ Nhượng Tâm lần này đã mua cho ba cô 1 căn hộ chung cư cao cấp nằm ở giữa lòng thủ đô nhộn nhịp này. Lúc ngược mắt lên nhìn tòa chung cư 40 tầng này, Hạ Nhượng Tâm có cảm giác thật mới lạ, cô sẽ sống trong một tòa nhà đồ sộ cao cấp này ư, dù tòa nhà này có nằm ở

giữa thủ đô nhưng trông nó thật im ắng, bình dị nhưng vẫn giữ được vẻ cao sang vốn có của nó. Quả là một nơi học tập lí tưởng mà cô luôn mong ước: không tiếng ồn, không bụi bặm, không có thằng nhóc Hàn Phong suốt ngày quấy Hạ Nhượng Tâm cô. Cũng vì mãi ngắm ngó, nghĩ ngợi về tòa nhà này nên mọi kỉ ức về ánh mắt màu hổ phách mê hồn của chàng thanh niên khi nào gặp ở sân bay của Hạ Nhượng Tâm đã rơi vào quên lãng.

Giờ đây Hạ Nhượng Tâm đã trở lại đúng con người mình, rụt rè, thận trọng bên ngoài nhưng bên trong lại mạnh mẽ, thực tế và bản lĩnh và chỉ có một mục tiêu duy nhất khi đến thành phố Bắc Kinh này, đó là thành đạt. Sự thực thì con người Hạ Nhượng Tâm cũng không đến nỗi như thế, chẳng qua do phải đặt chân đến nơi đất khách quê người này với đúng ba, không còn được làm nũng với mẹ hay cười vui nhất có thể khi ở với thằng bạn chí cốt Hàn Phong nữa.

Giờ đây không phải Hạ Nhượng Tâm chỉ có một mình nhưng mà những người quan trọng đối với cô giờ chỉ còn mỗi ba cô ở bên cạnh, nhưng ba cô đến đây để công tác nên chắc chắn lúc nào cô cũng sẽ nhìn thấy ba tất bật làm việc thôi.

Nên đối với Hạ Nhượng Tâm thì ở thành phố Bắc Kinh rộng lớn này khó có thể tìm được bạn, tìm được những nguồn hạnh phúc nho nhỏ mà cô đã từng có ở thành phố Thiên Tân trước kia của cô. Nhưng Hạ Nhượng Tâm nào có thể cảm thấy buồn bực được, cũng chính vì thế mà lòng hiếu thắng của cô càng cao, trâm ngôn sống của Hạ Nhượng Tâm để có được sự thành công của cô là: “Chẳng ai cho không cái gì đâu, đừng ảo tưởng, muốn thành công, phải bỏ sức.”

Bởi lẽ thế nên tên cô mới có chữ Nhượng trong từ nhu nhượng mà mẹ cô muốn cô khi lớn lên phải đứng vững như cây cỏ dại, không yếu đuối, tự vươn lên để khẳng định bản thân mình!

Trong lúc Hạ Nhượng Tâm đang nghĩ ngợi kia thì ở hành lang tầng 10 có một chàng trai mặc bộ đồ đen từ đầu đến chân đã nhìn cô đến giờ. Chàng trai ấy không ai khác chính là Thiên Ti - Là một thành viên trong TFBOYS, 1 nhóm nhạc trẻ đầy tài năng đang nổi tiếng hiện nay. Thiên Ti hiện tại đang sống ở khu chung cư này với ba, mẹ và đứa em trai Nam Nam đáng yêu của mình.

Hôm qua có show ở bên Hồ Nam và Trùng Khánh nên tới tận 5 giờ Thiên Ti mới về sân bay nhưng do fan quá khích nên anh mới trở lại được chung cư từ nửa tiếng trước và hiện tại chính bản thân Thiên Ti đang tự nhốt mình ở ngoài vì bản thân anh lúc chạy trốn fan đã đánh rơi tờ giấy ghi mật khẩu mới thay của nhà bằng số ở xó xỉnh nào đó nên hiện tại Thiên Ti chỉ có thể đứng đây chờ ba mẹ của mình đang trên đường đi đón Nam Nam chơi ở nhà cô họ về thôi. Đang trong lúc chờ thì anh bỗng nghe thấy tiếng xe ô tô, anh nghĩ chắc là xe của ba mẹ cùng Nam Nam đã về nên từ hành lang tầng 10 anh ngó xuống thì thấy một chiếc xe ô tô lạ đỗ trước cổng khu chung cư, mở cửa ô tô ra là một bác trai độ tuổi trung niên, sau cùng là một người con gái, họ mang vali từ trong cốp xe ra khiến Thiên Ti đoán được là người mới chuyển đến.

Nếu đó là việc bình thường vì họ chỉ đến thuê nhà thôi thì anh sẽ không để tâm lắm nhưng lần này anh lại chú ý đến tấm lưng người con gái mặc chiếc váy trắng duyên dáng kia, bản thân Thiên Ti như bị hút hồn vì cái gì đó xuất phát từ người con gái đó, cái gì đó quen lắm nhưng anh không tài nào đoán ra được. Mãi cho đến khi bóng lưng người con gái ấy đi vào của khu chung cư khuất bóng thì ý thức anh mới choàng tỉnh. Thiên Ti lấy tay sờ trên trán mình, ngược mắt lên nhìn bầu trời, không hiểu sao lòng anh lúc này vui lắm, tim đập nhanh hơn trước, anh thấy mình như có cái gì đó quan trọng đã quay về với anh rồi.

****Thành phố Bắc Kinh****

Mất cả tối Hạ Nhượng Tâm mới có thể sắp xếp hết đồ đạc nào là quần áo, giày, dép, nôi, niêu, xoong, chảo,... vào đúng vị trí của nó. Dọn dẹp xong người Hạ Nhượng Tâm đã mệt lả nhưng tinh thần cô không hiểu sao lại nghiêm túc đến vậy. Để giúp tinh thần mình phấn chấn, tỉnh táo hơn thì bao giờ Hạ Nhượng Tâm cũng chọn cho mình cách hóng gió.

Chỉ cần đứng một chỗ nào đó nhiều gió là Hạ Nhượng Tâm đã thích lắm rồi, dù sao cũng không cần tìm xa xa, không cần ra tận công viên tản bộ thì đối với cô khu chung cư này là nơi phù hợp để giải tỏa căng thẳng cho bản thân mình vì nó có rất nhiều tầng. Căn nhà mới của cô hiện tại là ở tầng 10 độ cao vừa phải nên chưa đến nỗi cô phải sợ nên mở cửa nhà ra, cô chạy đến bên hành lang, phải thật may mắn khi hôm nay bầu trời Bắc Kinh trong xanh lồng lộng gió nên cơ thể vừa mệt lả của cô cũng đã khá đi phần nào nhờ những cơn gió tốc vào mặt ...

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tfboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Căn nhà mới của cô hiện tại là ở tầng 10 độ cao vừa phải nên chưa đến nỗi cô phải sợ nên mở cửa nhà ra, cô chạy đến bên hành lang, phải thật là may mắn khi hôm nay bầu trời Bắc Kinh trong xanh lồng lộng gió nên cơ thể vừa mệt lả của cô cũng đã khá đi phần nào...

Cũng đã tròn 4 ngày kể từ khi Hạ Nhượng Tâm đến với thành phố Bắc Kinh này, mọi thứ lại được cô sắp xếp vào quy luật sống, dần dần cô cũng đã quen với cuộc sống nơi đây, từ cách họ ăn, họ nói, họ đối xử như nào cô cũng đang tập cho quen dần đối với cuộc sống nơi đây, Hạ Nhượng Tâm muốn sống một cuộc sống thật bình dị ở nơi mà cô đang muốn tạo cho mình những ấn tượng riêng, muốn coi nó là quê hương thứ 2 của mình sau thành phố Thiên Tân kia.

Nhưng cái thứ éo le nhất mà Hạ Nhượng Tâm không bao giờ làm được đó chính là kết bạn. Sự thật thì 4 ngày ở thành phố phồn hoa này cô chỉ có thể ngắm nhìn con người nơi đây sống như thế nào từ xa chứ việc bắt chuyện, giao lưu với người khác thì cô chịu.

Kể cả là hàng xóm ở những căn hộ bên cạnh tòa chung cư này. Mọi việc như vậy Hạ Nhượng Tâm đành nhờ hết vào ba, cô còn nói với ba cô rằng : “ Ba cứ nói rằng ba ở đây một mình nên thường không có nhà đi ba. Bởi vì nếu thế thì chuyện học hành của con sẽ không bị ai khác xung quanh làm phiền ba ạ.”

Vừa nói Hạ Nhượng Tâm vừa làm dáng nũng nịu, cái dáng mà chỉ ở bên người cô tin tưởng cô mới làm như vậy. Ba cô bởi vì nghe con gái bé bỏng của mình nói đến chuyện học hành của nó nên ông cũng thuận thuyền xuôi gió theo.

Vậy là từ lần ba ra gặp mặt hàng xóm xung quanh và nói rằng mình ở nhà một mình như vậy nên chẳng có ai bén mảng đến nhà Hạ Nhượng Tâm để tìm bạn trò chuyện, chẳng ai trong khu chung cư 40 tầng ấy biết sự có mặt của Hạ Nhượng Tâm cả trừ 1 người.

Đó chính là Thiên Ti, vì hôm đầu tiên cô đến tòa chung cư chỉ có đúng anh nhìn thấy. Nên khi nghe ba Hạ Nhượng Tâm nói rằng ông sống 1 mình thì Thiên Ti thấy nghi lắm, vì rõ ràng lần ấy anh thấy cô bước ra cùng ba cô cơ mà. Sao đến hôm nay sang chào hỏi thì lại nói vậy. Chính vì thế nên 4 hôm nay trong đầu anh cứ dăm chiêu suy nghĩ về việc này.

****Thành phố Bắc Kinh****

Cách đây vài hôm Hạ Nhượng Tâm có nhờ ba tìm cho cô một ngôi trường có nền giáo dục tốt, nhưng không cần phải tìm kiếm lâu vì ba cô có báo rằng ba đã tìm được trường cực kỳ tốt cho Hạ Nhượng Tâm trước khi hai cha con chuyển đến đây rồi nên cô không phải lo. Và hôm nay cũng chính là ngày mà Hạ Nhượng Tâm diện trên mình bộ đồng phục của ngôi trường mới của cô, trường trung học Thanh Hoa. Chúng khác xa với bộ đồng phục cũ của Hạ Nhượng Tâm ở ngôi trường cũ.

Ngày trước Hạ Nhượng Tâm chỉ mặc chiếc quần thể dục xanh thẫm đi kèm với chiếc áo phông trắng chất liệu mát mà giờ đây nó thay đổi hoàn toàn. Một chiếc áo sơ mi trắng đi kèm với áo len khoác ngoài kết hợp với chiếc váy kẻ caro nâu ngắn gần đến đầu gối, trên cổ áo được đính kèm chiếc nơ đỏ bằng nhung trông thật tinh tế, nó tôn lên được vóc dáng người nhỏ bé ai nhìn vào cũng muốn che chở và tính cách nhút nhát, rụt rè của Hạ Nhượng Tâm ...

Ngắm nghía bộ đồng phục mới đã lâu ở chiếc gương trong phòng của mình. Hạ Nhượng Tâm mới ngược lên nhìn đồng hồ, 6 giờ rồi! Mà ngôi trường mới Thanh Hoa của Hạ Nhượng Tâm tận 7 giờ rưỡi mới vào học nên cô cảm thấy rất lí tưởng để không bị vướng việc làm đồ ăn sáng cho ba và cô. Bước vào cả nhà bếp, đeo nhanh chiếc tạp dề vào người để tránh bẩn bộ đồng phục mới, lấy ra ở tủ lạnh mấy quả trứng, vài lát thịt nguội cùng chiếc bánh mì ăn kèm.

Bao giờ đối với Hạ Nhượng Tâm mọi thứ nên đơn giản nên chỉ cần chuẩn bị những đồ ăn đầy đủ dinh dưỡng cho ba và cô đón chào một ngày làm việc mới không mệt mỏi nào trong đầu cả. Làm thức ăn hơi lâu cũng là lúc mà ba cô vận bộ trang phục chỉnh tề ngồi xuống bàn ăn để thưởng thức những món ăn do Hạ Nhượng Tâm làm. Vừa nhìn thấy ba, Hạ Nhượng Tâm nở một nụ cười thật tươi như cách mà cô hay làm với những người thân quen của mình khi mình gặp vào mỗi buổi sáng.

-Ba đến ăn sáng đi ạ. Đồ ăn hôm nay con đã chuẩn bị hết sức dinh dưỡng cho cả hai ba con ta rồi ạ. – Vừa nói Hạ Nhượng Tâm vừa đặt hai đĩa thức ăn nhìn hết sức ngon mắt mà lại đầy đủ chất dinh dưỡng. Cũng không cần nói nhiều nữa, cứ thế hai ba con lẳng lặng thưởng thức những món ăn do Hạ Nhượng Tâm làm ra ... Cho đến khi ba cô lên tiếng:

-Hôm nay là ngày đầu tiên đi học ở trường Thanh Hoa, theo như ba biết được thì trường Thanh Hoa mặc dù có chất lượng giáo dục tốt nhưng về mặt kỉ luật rất nghiêm khắc nên đi học con cứ tập chung vào việc học thôi. Có chơi với ai thì chọn bạn mà chơi, đừng có giao du với những ai ăn chơi đua đòi đấy. Biết chưa? Còn nói đến việc học, kết quả học ở trường cũ của con không tồi nhưng đến với ngôi trường mới này, nó sẽ đòi hỏi cao hơn nên ba muốn con phải học cho tốt, đừng để ba thất vọng. Con học cho con chứ đừng học cho ba. Nếu con muốn có một tương lai tốt thì phải cố gắng lên. Con hiểu chứ?

-Dạ thưa ba con biết.

Do ba nói một tràng nên phải mất giây Hạ Nhượng Tâm mới có thể tiêu hóa hết những lời ba nói và trả lời ba ngắn gọn như vậy.

****Thành phố Bắc Kinh****

Sau khi ăn xong bữa sáng, dọn dẹp xong xuôi thì Hạ Nhượng Tâm ngược lên nhìn đồng hồ, đã 6 giờ 45 phút rồi, có lẽ cũng không còn sớm vì tính ra từ nhà cô đến trường Thanh Hoa cách nhau tận mấy cây số lận. Nên không cần nói nhiều, Hạ Nhượng Tâm liền lấy cặp đeo lên vai, đội một chiếc mũ tai bèo màu nâu đồng bộ với chiếc váy của cô và bước ra khỏi nhà.

Trước khi đi Hạ Nhượng Tâm cũng không quên ra chỗ ba, hôn ba một cái trên trán- đúng như cách mà cô thường chào tạm biệt ba mẹ khi còn ở thành phố Thiên Tân kia. Nhưng giờ Hạ Nhượng Tâm đang ở Bắc Kinh với đúng ba thời nên cô đành phải chỉ hôn chào tạm biệt ba...

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic T/boys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Căn nhà mới của cô hiện tại là ở tầng 10 độ cao vừa phải nên chưa đến nỗi cô phải sợ nên mở cửa nhà ra, cô chạy đến bên hành lang, phải thật là may mắn khi hôm nay bầu trời Bắc Kinh trong xanh lồng lộng gió nên cơ thể vừa mệt là của cô cũng đã khá đi phần nào...

Cũng đã tròn 4 ngày kể từ khi Hạ Nhượng Tâm đến với thành phố Bắc Kinh này, mọi thứ lại được cô sắp xếp vào quy luật sống, dần dần cô cũng đã quen với cuộc sống nơi đây, từ cách họ ăn, họ nói, họ đối xử như nào cô cũng đang tập cho quen dần đối với cuộc sống nơi đây, Hạ Nhượng Tâm muốn sống một cuộc sống thật bình dị ở nơi mà cô đang muốn tạo cho mình những ấn tượng riêng, muốn coi nó là quê hương thứ 2 của mình sau thành phố Thiên Tân kia.

Nhưng cái thứ éo le nhất mà Hạ Nhượng Tâm không bao giờ làm được đó chính là kết bạn. Sự thật thì 4 ngày ở thành phố phồn hoa này cô chỉ có thể ngắm nhìn con người nơi đây sống như thế nào từ xa chứ việc bắt chuyện, giao lưu với người khác thì cô chịu.

Kể cả là hàng xóm ở những căn hộ bên cạnh tòa chung cư này. Mọi việc như vậy Hạ Nhượng Tâm đành nhờ hết vào ba, cô còn nói với ba cô rằng: “Ba cứ nói rằng ba ở đây một mình nên thường không có nhà đi ba. Bởi vì nếu thế thì chuyện học hành của con sẽ không bị ai khác xung quanh làm phiền ba ạ.”

Vừa nói Hạ Nhượng Tâm vừa làm dáng nũng nịu, cái dáng mà chỉ ở bên người cô tin tưởng cô mới làm như vậy. Ba cô bởi vì nghe con gái bé bỏng của mình nói đến chuyện học hành của nó nên ông cũng thuận thuận xuôi gió theo.

Vậy là từ lần ba ra gặp mặt hàng xóm xung quanh và nói rằng mình ở nhà một mình như vậy nên chẳng có ai bén mảng đến nhà Hạ Nhượng Tâm để tìm bạn trò chuyện, chẳng ai trong khu chung cư 40 tầng ấy biết sự có mặt của Hạ Nhượng Tâm cả trừ 1 người.

Đó chính là Thiên Ti, vì hôm đầu tiên cô đến tòa chung cư chỉ có đúng anh nhìn thấy. Nên khi nghe ba Hạ Nhượng Tâm nói rằng ông sống 1 mình thì Thiên Ti thấy nghi lắm, vì rõ ràng lần ấy anh thấy cô bước ra cùng ba cô cơ mà. Sao đến hôm nay sang chào hỏi thì lại nói vậy. Chính vì thế nên 4 hôm nay trong đầu anh cứ dăm chiêu suy nghĩ về việc này.

****Thành phố Bắc Kinh****

Cách đây vài hôm Hạ Nhượng Tâm có nhờ ba tìm cho cô một ngôi trường có nền giáo dục tốt, nhưng không cần phải tìm kiếm lâu vì ba cô có báo rằng ba đã tìm được trường cực kỳ tốt cho Hạ Nhượng Tâm trước khi hai cha con chuyển đến đây rồi nên cô không phải lo. Và hôm nay cũng chính là ngày mà Hạ Nhượng Tâm diện trên mình bộ đồng phục của ngôi trường mới của cô, trường trung học Thanh Hoa. Chúng khác xa với bộ đồng phục cũ của Hạ Nhượng Tâm ở ngôi trường cũ.

Ngày trước Hạ Nhượng Tâm chỉ mặc chiếc quần thể dục xanh thẫm đi kèm với chiếc áo phông trắng chất liệu mát mà giờ đây nó thay đổi hoàn toàn. Một chiếc áo sơ mi trắng đi kèm với áo len khoác ngoài kết hợp với chiếc váy kẻ caro nâu ngắn gần đến đầu gối, trên cổ áo được đính kèm chiếc nơ đỏ bằng nhung trông thật tinh tế, nó tôn lên được vóc dáng người nhỏ bé ai nhìn vào cũng muốn che chở và tính cách nhút nhát, rụt rè của Hạ Nhượng Tâm...

Ngắm nghía bộ đồng phục mới đã lâu ở chiếc gương trong phòng của mình. Hạ Nhượng Tâm mới ngược lên nhìn đồng hồ, 6 giờ rồi! Mà ngôi trường mới Thanh Hoa của Hạ Nhượng Tâm tận 7 giờ rưỡi mới vào học nên cô cảm thấy rất lí tưởng để không bị vướng việc làm đồ ăn sáng cho ba và cô. Bước vào cả nhà bếp, đeo nhanh chiếc tạp dề vào người để tránh bẩn bộ đồng phục mới, lấy ra ở tủ lạnh mấy quả trứng, vài lát thịt nguội cùng chiếc bánh mì ăn kèm.

Bao giờ đối với Hạ Nhượng Tâm mọi thứ nên đơn giản nên chỉ cần chuẩn bị những đồ ăn đầy đủ dinh dưỡng cho ba và cô đón chào một ngày làm việc mới không mệt mỏi nào trong đầu cả. Làm thức ăn hồi lâu cũng là lúc mà ba cô vận bộ trang phục chỉnh tề ngồi xuống bàn ăn để thưởng thức những món ăn do Hạ Nhượng Tâm làm. Vừa nhìn thấy ba, Hạ Nhượng Tâm nở một nụ cười thật tươi như cách mà cô hay làm với những người thân quen của mình khi mình gặp vào mỗi buổi sáng.

-Ba đến ăn sáng đi ạ. Đồ ăn hôm nay con đã chuẩn bị hết sức dinh dưỡng cho cả hai ba con ta rồi ạ. – Vừa nói Hạ Nhượng Tâm vừa đặt hai đĩa thức ăn nhìn hết sức ngon mắt mà lại đầy đủ chất dinh dưỡng. Cũng không cần nói nhiều nữa, cứ thế hai ba con lẳng lặng thưởng thức những món ăn do Hạ Nhượng Tâm làm ra ... Cho đến khi ba cô lên tiếng:

-Hôm nay là ngày đầu tiên đi học ở trường Thanh Hoa, theo như ba biết được thì trường Thanh Hoa mặc dù có chất lượng giáo dục tốt nhưng về mặt kỉ luật rất nghiêm khắc nên đi học con cứ tập chung vào việc học thôi. Có chơi với ai thì chọn bạn mà chơi, đừng có giao du với những ai ăn chơi đua đòi đấy. Biết chưa? Còn nói đến việc học, kết quả học ở trường cũ của con không tồi nhưng đến với ngôi trường mới này, nó sẽ đòi hỏi cao hơn nên ba muốn con phải học cho tốt, đừng để ba thất vọng. Con học cho con chứ đừng học cho ba. Nếu con muốn có một tương lai tốt thì phải cố gắng lên. Con hiểu chứ?

-Dạ thưa ba con biết.

Do ba nói một tràng nên phải mất giây Hạ Nhượng Tâm mới có thể tiêu hóa hết những lời ba nói và trả lời ba ngắn gọn như vậy.

****Thành phố Bắc Kinh****

Sau khi ăn xong bữa sáng, dọn dẹp xong xuôi thì Hạ Nhượng Tâm ngược lên nhìn đồng hồ, đã 6 giờ 45 phút rồi, có lẽ cũng không còn sớm vì tính ra từ

nhà cô đến trường Thanh Hoa cách nhau tận mấy cây số lận. Nên không cần nói nhiều, Hạ Nhược Tâm liền lấy cặp đeo lên vai, đội một chiếc mũ tai bèo màu nâu đồng bộ với chiếc váy của cô và bước ra khỏi nhà.

Trước khi đi Hạ Nhược Tâm cũng không quên ra chỗ ba, hôn ba một cái trên trán- đúng như cách mà cô thường chào tạm biệt ba mẹ khi còn ở thành phố Thiên Tân kia. Nhưng giờ Hạ Nhược Tâm đang ở Bắc Kinh với đúng ba thôi nên cô đành phải chỉ hôn chào tạm biệt ba... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Trước khi đi Hạ Nhược Tâm cũng không quên ra chỗ ba, hôn ba một cái trên trán- đúng như cách mà cô thường chào tạm biệt ba mẹ khi còn ở thành phố Thiên Tân kia. Nhưng giờ Hạ Nhược Tâm đang ở Bắc Kinh với đúng ba thôi nên cô đành phải chỉ hôn chào tạm biệt ba...

Tính toong! Nhẹ nhàng nâng bàn tay phải có chiếc đồng hồ nhỏ màu trắng xinh xinh lên xem giờ. Hạ Nhược Tâm cảm thấy thật sốc khi giờ đồng hồ đã điểm 7 giờ 15 phút, mà cô bắt đầu xuất phát từ nhà ra là 6 giờ 45 phút.

Hạ Nhược Tâm cô mất tới 30 phút từ nhà đến trường ư! Chắc từ nay cô phải mệt lắm đây vì hồi trước ở quê nhà cô, cô chỉ mất có 15 phút từ nhà cùng thằng bạn Hàn Phong kia đi bộ đến trường chứ đâu phải ra bắt xe bus như bây giờ.

Nhưng kể cũng lạ, từ lúc Hạ Nhược Tâm bước vào trường, cô lại nghe thấy tiếng hét chói tai inh ỏi phát ra từ cổng trường mặc dù cô đang bước vào cổng chính của các lớp học. Nghe mấy tiếng hét này lại làm cô nhớ đến ngày đầu mới tới nơi đây cũng gặp trường hợp y chang thế này, sao số Hạ Nhược Tâm cô may mắn chẳng.

Được gặp thần tượng mà biết bao người ao ước được gặp dù có khi chỉ là đứng từ xa thôi. Bỗng trong tai cô lại nghe thấy tiếng hét thành tiếng nói, hình như những học sinh đang hò hét ở ngoài cổng trường kia đang nói gì nhỉ, nghe lại cho rõ thì là : Thiên Ti... Thiên Ti.... Mà hình như lúc ở sân bay cô cũng nghe đến cái tên này thì phải. Thiên Ti, Thiên Ti, Thiên Ti..... có phải là cái cậu thành viên nào đó của nhóm nhạc đang nổi tên TFBOYS ư.

Hồi chưa chuyển trường thì hội con gái lớp Hạ Nhược Tâm mê nhóm này lắm luôn, người thì suốt ngày kêu tên Vương Tuấn Khải, nào là Vương Nguyên, rồi lúc sau lại hét choáng lên kêu tên Dịch Dương Thiên Ti... Những lúc như thế toàn là lúc mà Hạ Nhược Tâm đang ôn lại bài vào giờ 5 phút khiến cô đau đầu lắm, may mà có Hàn Phong nói họ im lặng thì may ra cô mới thoát.

Mà nói mới nhớ, tự dưng Hạ Nhược Tâm lại muốn gọi điện về hỏi thăm Hàn Phong quá. Từ lúc đi ra Bắc Kinh đến nay cũng đã tròn 1 tuần rồi, nếu có gọi điện về nhà thì Hạ Nhược Tâm chỉ gọi điện cho mẹ thôi. Cho đến giờ Hạ Nhược Tâm vẫn chưa gọi điện về hỏi thăm thằng bạn thanh mai trúc nhũ của cô cả.

Không biết lúc Hạ Nhược Tâm đi, thằng bạn kia cảm thấy buồn không, nó có nhớ cô không? Nghĩ là làm, Hạ Nhược Tâm liền lấy ngay chiếc điện thoại của mình ra, vào danh bạ và tìm số của Hàn Phong rồi bấm gọi. Trong lúc chờ tín hiệu thì Hạ Nhược Tâm cũng bước lên cầu thang, tự tìm phòng hiệu trưởng. Hạ Nhược Tâm phải công nhận rằng trường học này rộng thật, tìm mãi cô mới thấy phòng hiệu trưởng, cô không dám hỏi học sinh ở đây vì bản tính của cô cũng là điều đương nhiên và vừa đi, Hạ Nhược Tâm vừa trò chuyện với Hàn Phong nữa.

Khi gọi điện về thăm, Hạ Nhược Tâm thấy giọng nói mà 1 tuần cô chưa gặp chưa nói đã kém hoạt bát đi, Hàn Phong tên nhóc kia luôn miệng nói nhớ Hạ Nhược Tâm, muốn được ở với cô và chơi với cô như lúc cô chưa rời khỏi nó.

Hạ Nhược Tâm vừa cười vừa muốn khóc, mắt cô đã bắt đầu cay cay lên. Đúng rồi, những lúc Hạ Nhược Tâm yếu ớt nhất thì luôn có người bạn Hàn Phong kia ở bên gối dành, an ủi.

Giờ xa nhau rồi, chuyển đến thành phố mới Hạ Nhược Tâm vẫn chưa có nổi 1 người bạn nào cả, chẳng có ai hiểu cô như Hàn Phong, chẳng có ai biết cô khi nào vui, khi nào buồn, khi nào Hạ Nhược Tâm nhớ hẳn này muốn được người khác bảo vệ như Hàn Phong.

Kết thúc cuộc gọi cũng là lúc mà Hạ Nhược Tâm tìm được đến phòng hiệu trưởng. Vẫn như vậy, khi nào mà kết thúc cuộc gọi với Hàn Phong, Hạ Nhược Tâm luôn cười vui vẻ, thậm chí còn mắng chửi tên nhóc suốt ngày gọi cô là Robot bởi tính cách thẳng thắn, thực tế quá đà của cô...

Liệu Hạ Nhược Tâm có biết, trong lúc cô đang xoay lưng bước lên cầu thang của tầng 1 giao tầng 2 để tìm phòng hiệu trưởng thì có một ánh mắt luôn nhìn cô, luôn hướng về phía cô. Đó chính là anh- Thiên Ti. Vẫn như mọi ngày nếu không có show, Thiên Ti vẫn phải đến trường để có thể hoàn thành con đường học vấn của mình. Và ngày nào cũng vậy, cứ hôm nào Thiên Ti đến trường là đám fan nữ trong trường lại bầu lấy anh để xin chữ kí, chụp ảnh... Họ luôn như vậy khiến anh đôi khi phát mệt, chính vì sự quá khích của fan này nên khi đi học anh mới phải xin hiệu trưởng đặc cách cho mình có vệ sĩ đi theo trong trường giúp anh thoát khỏi vòng vây của fan và phụ trách việc đưa đón.

Hôm nay, Thiên Ti vẫn vậy, cứ đến một cái là toàn trường lại rầm rộ lên, nhiều tiếng hét tên anh vào buổi sáng sớm khiến anh đau hết cả tai và cảm thấy khó chịu, ước chế khi phải chào đón một ngày mới như thế này. Bỗng nhiên anh cảm giác tim mình hôm nay đập dồn dập hơn bình thường, dường như anh có cảm giác thứ gì đó quan trọng mà mình tìm kiếm bấy lâu nay đang ở rất gần đây. Nhưng đó là gì thì Thiên Ti không thể nhớ trong đầu mình được.

Anh vô thức hướng sang một bên, nhìn xa xăm rồi chú ý đến một cô nữ sinh có dáng người nhỏ bé đang đi vào cổng chính lớp học. Thiên Ti không hiểu sao anh lại chú ý đến bóng lưng đó vậy, cảm giác trong người anh có một sự vui mừng nào đó khó tả. Thiên Ti nhìn dáng người nhỏ nhắn bé nhỏ đang đi một cách nhẹ nhàng làm bản thân anh đột nhiên muốn được bảo vệ người con gái đang đội mũ tai bèo kia.

Chắc cô là một cô gái dễ thương lắm...

“Thiên Ti, Thiên Ti, nhanh vào học thôi, sắp muộn rồi đấy!”

Tiếng nói của anh vệ sĩ mới làm Thiên Ti tỉnh lại sau một hồi đứng đó với nhiều dòng suy nghĩ miên man khiến anh quên trời, quên đất. Thiên Ti cũng nhanh chóng đi theo anh vệ sĩ để anh dẫn cậu vào lớp, tránh xa đám fan đang hò hét, chụp ảnh Thiên Ti bằng được...

****Thành phố Bắc Kinh****

“Mình làm được, mình sẽ vào được cửa lớp. Mình sẽ không bị sao nếu có ai đó nhìn vào mặt mình hồi lâu.”- Đó là những gì mà Hạ Nhượng Tâm đã nhẩm nhẩm trong đầu mình từ khi kết thúc chuyện hỏi lớp với thầy hiệu trưởng. Hiện tại thì Hạ Nhượng Tâm đang đi theo giáo viên đến với lớp học mới. Nhớ lại lúc trước khi cố gắng gõ cửa vào hiệu trưởng, lúc cánh cửa phòng mở ra, một khuôn mặt hiền hậu đã mỉm cười lại với cô.

Sau một hồi bàn giao lại hồ sơ học bạ, thầy hiệu trưởng có khen về thành tích học tập của Hạ Nhượng Tâm và ông có bảo cô rằng nếu cố gắng ở ngôi trường mới này hơn thì sự thành công trong tương lai của cô sẽ tăng cao. Nghe những điều mà thầy hiệu trưởng nói mà lòng Hạ Nhượng Tâm thấy ấm bụng lắm. Đối với Hạ Nhượng Tâm, những lời khen về chuyện học hành trong cuộc sống hiện tại của cô luôn tiếp thêm năng lượng cho quãng đời học tập mà ai cũng cho rằng đây không gai ở phía trước...

Đang miên mang trong những suy nghĩ xoay quanh trong đầu mình thì Hạ Nhượng Tâm mới để ý rằng giáo viên chủ nhiệm mới của mình- cô Trương đã đi vào lớp, và theo bốn phần của một người học sinh mới đến thì Hạ Nhượng Tâm phải đứng ở ngoài cửa lớp đợi cho đến khi cô Trương thông báo với cả lớp rằng mình là học sinh mới thì cô mới có thể đi vào. Cũng không phải chờ lâu vì hiện tại cô Trương đang đồng ý nói trước lớp rằng:

-Các em trật tự, cô muốn thông báo trước lớp với các em rằng lớp chúng ta hôm nay có 1 học sinh mới chuyển tới. Bạn ấy từ thành phố Thiên Tân vừa đến Bắc Kinh nên có nhiều điều các em cần chỉ cho bạn khi bạn chưa biết. Và thành tích học tập của bạn cũng đáng để các em học tập và noi theo. Còn bây giờ, Hạ Nhượng Tâm em vào đi... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Cũng không phải chờ lâu vì hiện tại cô Trương đang đồng ý nói trước lớp rằng:

-Các em trật tự, cô muốn thông báo trước lớp với các em rằng lớp chúng ta hôm nay có 1 học sinh mới chuyển tới. Bạn ấy từ thành phố Thiên Tân vừa đến Bắc Kinh nên có nhiều điều các em cần chỉ cho bạn khi bạn chưa biết. Và thành tích học tập của bạn cũng đáng để các em học tập và noi theo. Còn bây giờ, Hạ Nhượng Tâm em vào đi...

Như bao lớp học khác, lớp 11A1 mà Hạ Nhượng Tâm sẽ học luôn tò mò xem ai là người bạn mới mà được cô Trương khen ngay vào ngày đầu tiên đến lớp đây? Không biết bạn ấy sẽ như thế nào? Có xinh không? Có dễ thương, dễ mến không?

Vậy nên giờ đây lớp học bỗng nhộn nhạo chỉ vì muốn xem mặt bạn mới sắp đến lớp và tất cả ánh mắt giờ tập chung về phía cửa lớp để chờ xem cô bạn kia bước vào lớp.

Nhưng mà... 1 phút... 2 phút... 3 phút... 10 phút rồi mà chẳng thấy ai bước vào phía cửa lớp cả

Chính vì thế nên cả lớp đã nhốn nháo rồi lại trở nên nhốn nhúa hơn khiến Thiên Ti có là học sinh gương mẫu của lớp đang đọc sách này giờ cũng phải ngược lên nhìn cả lớp rồi chăm chăm về phía chiếc cửa đang có một chú cún run rẩy không dám vào lớp vì sợ chồn đông người không có ai dám bảo vệ mình kia.

“Hạ Nhượng Tâm, vào lớp đi em. Chẳng lẽ em muốn chúng ta mất ngay cả 1 tiết chỉ để chào đón em kiểu này sao. Mọi người đều rất chào đón em, chúng ta cùng vào lớp thôi.”

Do không thể chờ Hạ Nhược Tâm lâu được cùng với sự nhốn nháo của cả lớp khiến cô Trương đầu đầu nên cô phải ra tận cửa lớp để dục Hạ Nhược Tâm vào lớp nhanh.

Nhưng mà trời ơi.

Sao lại có cái cảnh tượng này, cô bé học sinh mới đội mũ tai bèo kia đang co ro người lại sau lớp cửa như một chú cún sợ sệt tất cả mọi thứ xung quanh vì bị lạc chủ vậy. Nhìn thấy cảnh tượng ấy cô vừa thấy thương vừa thấy yêu cô học trò mới này!

Biết thời gian không thể cứu vãn được mình nên hạ nhược tâm cố gắng đứng lên. Nhìn về hướng cô Trương khẽ gạt đầu một cái ra hiệu là mình đã sẵn sàng vào lớp. Cô Trương thấy Hạ Nhược Tâm đã chuẩn bị tinh thần vào lớp rồi thì mới đáp lại bằng ánh mắt trìu mến. Xong, cô Trương lại sai bước vào trong, cô đến bên bục giảng dạy và đồng đặc nói :

“Xin lỗi các em. Bạn học mới của chúng ta là một người khá nhút nhát nên ban nãy bạn chưa đủ tinh thần để chào đón lớp chúng ta được! Nhưng cô đã ra thuyết phục bạn và giờ bạn đã có đủ tinh thần vào lớp chúng ta rồi. Để cô gọi bạn vào nhé! Nào, Hạ Nhược Tâm em hãy vào đi ..”

Sau lời nói của cô Trương, cả lớp lại tập trung về phía cửa ra vào của lớp, sự tò mò so với ban nãy của họ cũng đã tăng cao và Thiên Ti cũng vậy. Giờ đây anh đang cảm thấy hứng thú vì bạn học trò mới này!

“Hạ Nhược Tâm, Hạ Nhược Tâm mày đang làm cái gì vậy. Đẳng nào mày cũng sẽ phải đối diện với khó khăn này thôi. Chính mày đã nói là có khó khăn nào cũng phải vượt qua thôi mà. Sao có đúng cái việc còn con này thôi mà mày không làm được. Cứ thế mày sẽ thất bại với cuộc đời mày.”

Đó là những gì mà Hạ Nhược Tâm suy nghĩ khi cô đang chuẩn bị bước qua cánh cửa lớp 11A1.

Đúng vậy! Còn đâu Hạ Nhược Tâm nhu nhược , kiên cường kia nữa chứ. Nói là làm, Hạ Nhược Tâm cố gắng kiềm chế những hơi thở dốc nhanh vì căng thẳng, hai tay cô ôm cặp sách vào ngực, mắt cô nhắm chặt rồi đi thật nhanh về phía cửa lớp cho đến khi Hạ Nhược Tâm cảm thấy mình đã đến chính giữa bục giảng và nghe thấy một tiếng ồ to của đám học sinh ngồi dưới.

Hạ Nhược Tâm bình tĩnh mở mắt ra, rồi cô đã nhìn thấy cảnh vật trước mắt mình, hơn 40 học sinh đang nhìn cô chăm chăm bằng nhiều ánh mắt và suy nghĩ khác nhau. Điều này khiến cô run run người lên vì sợ.

“Cô xin giới thiệu với các em đây là Hạ Nhược Tâm, bạn ấy sẽ là một thành phần trong lớp chúng ta kể từ bây giờ. Theo như cô thấy thì Hạ Nhược Tâm là một cô bé rất nhút nhát nên các em đừng trêu chọc bạn ấy quá nhé! Và nhìn bảng điểm của bạn thì cô thấy bạn ấy là một học bé trong tương lai đấy. Nên cô cũng muốn em- Hạ Nhược Tâm nếu có thể em cũng hãy giúp đỡ bạn bè cùng lớp mới của mình nhé.”

Cô Trương nói một trang khiến Hạ Nhược Tâm phải mất nửa phút mới tiêu hóa hết được. Hạ Nhược Tâm nhìn về phía cô Trương và gạt đầu nhẹ ra ám hiệu là đồng ý rồi bèn lên nhìn về phía cả lớp. Lúc này cả lớp bắt đầu bàn tán về Hạ Nhược Tâm bằng âm lượng đủ để cô nghe thấy.

“Ê, nhìn mắt cậu ấy kìa, hình như nó màu xanh ấy. Con lai à?”-Học sinh đầu tiên lên tiếng vì màu mắt đặc biệt của Hạ Nhược Tâm do cô là con lai. Dù sao nhiều người trầm trồ với ngoại hình của Hạ Nhược Tâm cũng là điều đương nhiên, từ nhỏ đến giờ, đi đâu cô cũng bị người khác soi mói vì cô là con lai có đôi mắt xanh như nước biển khác với người phương đông có đôi mắt màu nâu hay đen kìa.

Chính vì vậy mà những năm tháng học hành ở Thiên Tân có rất nhiều người bạn xa lánh cô bởi vì hai lý do:

1. Là cô chơi thân, là thanh mai trúc nhũ với Hotboy Hàn Phong của toàn trường
2. Vì cô là con lai, đối với thành phố Thiên Tân mà nói thì họ vẫn còn giữ những nét phong tục lâu đời nên sự có mặt của mẹ con cô ở đó thì hơi ít người chấp nhận và cảm thông như gia đình của Hàn Phong cả. Vậy nên cô cũng đã dần phải dạy cho mình cách làm quen với hiện tại này rồi!

“Nhìn cậu ấy dễ thương thật, trông như cứ muốn bảo vệ ấy...” – Một học sinh khác lại lên tiếng. Nghe tới lời nói này Hạ Nhược Tâm lại nghĩ tới Hàn Phong. Thằng nhóc đó đã từng nói một câu na ná vậy mỗi lần chạy tới ôm cô từ đằng sau :

“Nhược Nhược này, cậu có biết là khi nào tớ nhìn cậu đi từ đằng sau và cái dáng vóc co ro như mấy con chuột Hamster ở shop mẹ cậu là tớ lại muốn bảo vệ lắm biết không hả!!!”. Sự thật thì mỗi lần nghe câu ấy của Hàn Phong là Hạ Nhược Tâm lại không thể hiểu được những ý nghĩa mà câu nói của thằng nhóc đó phun ra cả.

Cứ như vậy, nhiều câu hỏi, câu nói của đám học sinh lại vang vọng đến bên tai Hạ Nhược Tâm, mỗi câu nói của đám học sinh lại làm cô nhớ đến một câu chuyện riêng, những câu chuyện ở thành phố Thiên Tân kia... Cho đến lúc giọng nói nghiêm nghị của cô Trương vang lên:

“Các em muốn quyt luôn tiết này để nói chuyện hả. Bạn mới đến nên cô đã bảo là các em giúp đỡ bạn chứ có bảo đem ra bàn tán đâu. Thôi trật tự hết cả đi! Còn em, Hạ Nhược Tâm, em chưa có chỗ ngồi thì? Giờ để cô xem em ngồi ở đâu hợp lý nhất nhé!”... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Cho đến lúc giọng nói nghiêm nghị của cô Trương vang lên:

“Các em muốn quyết luôn tiết này để nói chuyện hả. Bạn mới đến nên cô đã bảo là các em giúp đỡ bạn chứ có bảo đem ra bàn tán đâu. Thôi trật tự hết cả đi! Còn em, Hạ Nhược Tâm, em chưa có chỗ ngồi nhỉ? Giờ để cô xem em ngồi ở đâu hợp lí nhất nhé!”

Cô Trương nói đến đây Hạ Nhược Tâm mới giật mình, nếu để người khác chọn thì cô sẽ xảy ra tình trạng như hồi học ở trường cũ mất.

Lúc còn ở trường cũ, cô bị chọn ngay ở chỗ mấy lũ ăn chơi đùa đòi, chanh chua, lảm chuyện khiến việc học tập của cô bị gián đoạn rất nhiều. Cũng may mắn là vẫn ngồi bên cạnh bạn chí cốt Hàn Phong kia, nếu không có Hàn Phong bảo vệ cô những lúc ngồi chỗ ấy chắc giờ thành tích học tập của cô tệ như ma mụt ý!

Nghĩ rồi Hạ Nhược Tâm lấy nhanh trong túi áo sơ mi trước ngực một tờ giấy rồi đưa cho cô Trương. Cô Trương thấy 1 học sinh nhút nhát làm hành động như vậy cô cũng không có ý kiến gì mà vui vẻ nhận tờ giấy mà Hạ Nhược Tâm đang chia ra.

Cô Trương mở tờ giấy ra, trong đó có viết: “Em muốn một chỗ ngồi nào đó im ắng để có thể học tập tốt và bạn ngồi cạnh thật là ít nói được không ạ!”

Những dòng chữ nhỏ nhắn, sạch sẽ được viết trên tờ giấy làm cô Trương mới ngỡ ra. Mặc dù hôm nay là ngày đầu tiên cô Trương gặp Hạ Nhược Tâm nhưng từ mấy hôm trước cô Trương cũng đã được thầy hiệu trưởng gặp riêng để trao đổi với cô về học sinh mới sắp chuyển đến lớp cô ngày hôm nay là Hạ Nhược Tâm.

Cô Trương được thầy hiệu trưởng nói rằng :

“Trường ta sắp có một nhân tài tới học, bảng điểm ở trường cũ của em ấy không tồi, có thể xét thành học sinh xuất sắc nếu học ở trường ta. Em ấy cỡ lẽ sẽ là một thành viên tiêu biểu trong nhà trường ta nếu chuyển vào nên tôi cần cô khi nào em ấy đến và nhận lớp, cô hãy đồ đốc em ấy thật nhiệt tình vào! Có những yêu cầu của em ấy nếu được cô hãy thực hiện, phải đảm bảo tốt rằng em ấy sẽ có một môi trường học tập tốt nhất có thể ở trường ta!”.

Những lời thầy hiệu trưởng nói ngày hôm đó giờ cô Trương vẫn còn nhớ rõ mà điều kiện em ấy đặt ra chỉ là chỗ ngồi của mình, không quá to tát như cô tưởng.

-“Em muốn 1 chỗ ngồi yên tĩnh ư. Uhm để xem nào, vậy em ngồi cạnh Thiên Ti đi, bàn thứ ba ở dãy cửa sổ lớp ấy!”

Theo cô Trương thấy rằng cô bé nhút nhát này chắc ít khi nói chuyện với ai lắm nên phù hợp ngồi ở chỗ cạnh Thiên Ti, chàng thần tượng của biết bao cô gái trẻ trong trường. Sở dĩ đến nay Thiên Ti không có bạn nào để ngồi cùng cũng vì đám con gái trong lớp ai cũng là fan của cậu.

Cứ mỗi lần cho ai ngồi cạnh Thiên Ti là đám con gái lại ghen ăn tức ở suốt ngày lên phòng giáo viên than phiền với cô về người ngồi cạnh Thiên Ti dù họ là con gái hay con trai.

Đôi lúc phải chính Thiên Ti lên tiếng nói với cô Trương rằng anh không thể chịu nổi bạn học ngồi cạnh mình vì học cứ luôn miệng hỏi anh những câu hỏi linh tinh, vớ vẩn trong giờ học như: Khi nào nhóm cậu ra bài hát mới vậy? Nam Nam nhà cậu có khỏe không hay là cậu có thể cho tớ số điện thoại của Vương Nguyên được không?

Điều đó khiến anh mệt mỏi lắm. Nhưng dù sao trước khi để Hạ Nhược Tâm về chỗ ngồi thì cô Trương cũng lên tiếng hỏi Thiên Ti về việc anh có muốn ngồi với Hạ Nhược Tâm không:

-“Thiên Ti, em có muốn ngồi cùng bạn học mới của lớp ta ngày hôm nay không?”

Tiếng cô Trương đồng dạng nói. Và hiện tại chính cả lớp cũng đang nhìn về phía cậu, Thiên Ti ngày ngày tỏ vẻ mặt cao lãnh và không cho ai ngồi cùng cậu liệu có đồng ý không hay là lại từ chối cho bạn học ngồi cạnh như bao lần khác?

-“Dạ không sao đâu cô, bạn ấy ngồi đây cũng được.”

Giọng nói trầm ấm của Thiên Ti vang lên. Cả không gian lớp học yên ắng bỗng òa lên.

Cái gì vậy? What the?

Thiên Ti nói đồng ý ư. Sao mọi lần toàn đuổi người khác đi mà lần này lại đồng ý dễ dàng như thế mà vẻ mặt không biểu lộ tí cảm xúc gì ới ả nào cả.

Hạ Nhược Tâm nghe thấy câu trả lời của Thiên Ti, biết mình đã có được chỗ ngồi và giờ cô cũng muốn về đó ngồi lắm. Đứng trên này lâu lại phải chịu nhiều ánh mắt soi mói của những người sẽ là học sinh lớp học mới của Hạ Nhược Tâm nên cô lấy tay kéo nhẹ nón mũ tai bèo mình đang đội.

Mắt cúi xuống dưới đất tìm đường, đi những bước đi nhanh hơn mọi hôm đối với Hạ Nhượng Tâm đề về chỗ ngồi của mình. Lúc đến chiếc bàn mà mình được cô Trương chỉ, Hạ Nhượng Tâm cảm giác rằng mình có một ánh mắt quái dị nào đó nhìn mình chằm chằm khiến cô ngước mắt lên, vô tình Hạ Nhượng Tâm mắt chạm mắt với Thiên Ti.

Ánh nắng từ cửa sổ phòng học chiếu vào khiến đôi mắt của Thiên Ti ánh lên màu hổ phách khiến Hạ Nhượng Tâm ngẩn người ra. Ánh mắt ấy... Chẳng lẽ chính là người con trai mà Hạ Nhượng Tâm cô đã gặp lúc ở sân bay sao? Nhưng có thật là chàng trai ấy không à? Hạ Nhượng Tâm không thể đi nghỉ ngơi người khác ngay từ lần đầu được.

Mà chuyện của chàng trai đó thì liên quan gì đến Hạ Nhượng Tâm chứ, sao cô lại phải nghĩ đến những điều này. Cái quan trọng của Hạ Nhượng Tâm bây giờ là học, cô nghĩ mình nên có một cuộc tổng kiểm tra lại đầu óc mình mất! Trong đầu óc Hạ Nhượng Tâm mới đến Bắc Kinh được 1 tuần mà toàn có mấy cái thứ không liên quan trong đầu cả. Không cần nghĩ ngợi nhiều nữa, Hạ Nhượng Tâm nhanh chân ngồi vào ghế, lấy sách vở của tiết này ra để học.

Nhưng Hạ Nhượng Tâm vẫn cảm giác ánh mắt ban nãy từ phía Thiên Ti vẫn đang nhìn mình khiến cô rợn cả tóc gáy, cô khẽ quay người sang hướng Thiên Ti để xem có thật là anh đang nhìn cô không? Và đúng thật, Thiên Ti đang nhìn Hạ Nhượng Tâm bằng một ánh mắt cực kì lạ, không phải ánh mắt bình thường khi anh hay nhìn vào người khác mà là một ánh mắt đắm chiều suy nghĩ một thứ gì đó.

Bởi chính ánh mắt của Thiên Ti nhìn Hạ Nhượng Tâm như thế khiến cô lại càng sợ anh hơn, rõ ràng Hạ Nhượng Tâm có xin cô Trương là bạn ngồi bên cạnh ít nói cùng đồng thời là bạn ấy ít chú ý đến cô chứ đâu phải cái hoàn cảnh này khi Hạ Nhượng Tâm bị bạn ngồi cùng bàn nhìn chằm chằm như một con thú ăn thịt như thế này được?

-“Mặc dù các em làm trễ của tôi mất nửa tiết nhưng các em đừng có nghĩ rằng mình có thể được nghỉ của tôi cả tiết . Còn bây giờ các em lấy sách vở môn Toán ra, giờ trang 46 cho tôi, hôm nay chúng ta sẽ học về Hàm số bậc hai...”

Nhờ giọng nói thanh thoát của cô Trương nên bầu không khí căng thẳng ở bàn 3 dãy cửa sổ mới bớt đi được phần nào. Cả Hạ Nhượng Tâm và Thiên Ti đều hướng mắt lên nhìn trên bảng xem cô Trương giảng giải về bài mới này như thế nào? Nhưng đó chỉ là đối với Hạ Nhượng Tâm chằm chằm học kia đang nhìn chăm chú lên bảng và suy nghĩ tới bài học mới.

Còn Thiên Ti, trong đầu anh lại đang có những suy nghĩ rối loạn không biết mò vào đâu những cảm giác khó tả trong tim.

Mang tiếng là học sinh nghiêm túc đang nhìn lên bảng nghe bài giảng của cô Trương nhưng Thiên Ti cảm thấy trong tim mình đập liên hồi, nhiều cảm giác đan xen vào nhau như hổ nộ ái ố cứ thế dung hòa làm anh không còn là chính mình nữa. Rốt cuộc cô gái ngồi bên cạnh anh là người như thế nào mà anh lại như thế này. Nhớ lại khi vào trường buổi sáng, Thiên Ti có chú ý đến cô gái đội mũ tai bèo đi từ xa xa đó đã khiến cho anh bị thế này.

Giờ đây, Thiên Ti lại gặp cô gái đó, nhưng giờ với tư cách là bạn cùng bàn. Nhưng lần này Thiên Ti không đứng từ xa nhìn cô gái đó như lần trước ở khu chung cư hay sáng nay ở sân trường nữa. Mà lần này lại ở khoảng cách gần như vậy khiến Thiên Ti cảm thấy tò mò về Hạ Nhượng Tâm! Một cô gái anh cho rằng quá đời bình thường, cũng không có gì đặc biệt mấy trừ đôi mắt xanh biếc sâu thẳm bí ẩn kia cùng tính cách nhút nhát của cô.

Nhưng Thiên Ti cảm thấy có một thứ gì đó như lực hút đầy ma lực mỗi khi anh ở gần Hạ Nhượng Tâm. Một thứ ma lực huyền ảo phát ra từ Hạ Nhượng Tâm khiến Thiên Ti anh cao lãnh kia phải chú ý. Và ngồi cách Hạ Nhượng Tâm, Thiên Ti ngửi thấy một mùi hương hoa nhài nhẹ nhàng mà đầy cuốn hút phát ra từ Hạ Nhượng Tâm lại khiến đầu óc Thiên Ti rơi vào chốn mê hoặc kỳ lạ kia...

Dần dần, khuôn mặt cao lãnh Thiên Ti kia khẽ nở ra một nụ cười huyền ảo, nụ cười chỉ có mình anh trông thấy. Vậy tại sao anh lại cười? Đúng vậy, cuối cùng, cái trái tim băng giá kia của anh đang tò mò đến chú chuột hamster đang ngồi chăm chú học bài mà không hay biết anh đang nhìn chằm chằm kia ... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic T/boys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Và ngồi cách Hạ Nhượng Tâm, Thiên Ti ngửi thấy một mùi hương hoa nhài nhẹ nhàng mà đầy cuốn hút phát ra từ Hạ Nhượng Tâm lại khiến đầu óc Thiên Ti rơi vào chốn mê hoặc kỳ lạ kia... Dần dần, khuôn mặt cao lãnh Thiên Ti kia khẽ nở ra một nụ cười huyền ảo, nụ cười chỉ có mình anh trông thấy. Vậy tại sao anh lại cười? Đúng vậy, cuối cùng, cái trái tim băng giá kia của anh đang tò mò đến chú chuột hamster đang ngồi chăm chú học bài mà không hay biết anh đang nhìn chằm chằm kia ...

Reng! Reng!...

Đó là tiếng chuông của giờ giải lao. Vậy là cuối cùng hơn 1 nửa học sinh của trường Thanh Hoa cũng đã chờ đợi khoảng khắc này sau 3 tiết học dài dằng dặc. Hạ Nhượng Tâm nhẹ nhàng cất sách vở của tiết này vào cặp sách và lấy sách vở của tiết sau để vào ngăn bàn. Hạ Nhượng Tâm luôn như vậy, là một

con người chu đáo, thận trọng, việc gì cô làm cũng phải để ý đến tương lai. Hạ Nhược Tâm luôn đặt ra nhiều luật lệ đối với bản thân, đôi khi cô không thực hiện được 1 luật lệ trong số ấy là bản thân cô lại tự trách mình một cách nào đó...

“Rộp! Rộp! ~~~...”

Tiếng phát ra từ bụng Hạ Nhược Tâm. Dù sao bây giờ cũng là giờ nghỉ trưa, bụng cô réo lên là phải rồi. Dù sao trường học nào chả có căng tin- nơi giúp đỡ học sinh làm lành cái bụng đói meo của mình. Nghĩ rồi, Hạ Nhược Tâm cũng không nhanh không chậm từ tốn tìm đường bước xuống căn tin của trường Thanh Hoa... Và hiện tại Hạ Nhược Tâm không thể tin vào mắt mình bởi cảnh tượng trước mắt cô đang làm chính bản thân cô choáng lên!!!!!!

Hàng chục học sinh của ngôi trường mới này đang tranh nhau chỗ bán nào là học mua bánh, sữa, kem, mì,... Những món ăn ở đây phần lớn đều là đồ ăn nhanh. Hạ Nhược Tâm nhìn đám đông này mà thở dài, ngày trước khi học ở ngôi trường cũ, Hạ Nhược Tâm đâu phải tự thân vận động tới tận căng tin như thế này! Phần lớn cô chỉ cần ngồi 1 chỗ đọc sách ở lớp học và chờ Hàn Phong xuống căng tin mua bánh và sữa cho cô ăn.

Giờ đây Hạ Nhược Tâm mới thấy lúc ấy mình nhàn nhạ như một cô công chúa, còn bây giờ này phải đối đầu với một đám học sinh như thầy ma chết đói trong những bộ phim kinh dị mà cô đã từng xem. Bàn chân Hạ Nhược Tâm lại bắt đầu run run rồi, cứ mỗi lần đứng ở nơi đông người nhốn nháo, ồn ào như này là cô lại vậy. Hạ Nhược Tâm bắt đầu than thở bằng tiếng:

-“Thế này thì mình đến cái bánh và sữa hay ăn còn không mua được chắc ngay hôm đầu tiên đi học phải nhịn đói rồi.”

Nhưng cô đâu biết rằng lúc cô than thở như vậy thì chàng trai ngay bên cạnh cô liền xông vào đám đông đang nhốn nháo kia! Lúc sau đi ra, tay đang cầm nhiều thứ lắm! Nào là nước ép chanh, hot dog, một hộp sữa và chiếc bánh sandwich thịt nguội mà ai cũng muốn.

Anh chạy về phía Hạ Nhược Tâm, dúi thật nhanh cho cô một hộp sữa và chiếc sandwich thịt nguội kia rồi biến mất cô tăm vô tích như mấy tên trộm mà cô hay xem trong phim ảnh vậy. Hạ Nhược Tâm ban nãy vẫn còn đang băn khoăn làm cách nào để mình có thể mua được đồ ăn thì cô bỗng giật mình khi từ xa xa, cô thấy một chàng trai đang chạy về phía cô, tay đang cầm thứ gì đó hướng tới tay cô. Hạ Nhược Tâm sợ hãi vô thức lấy hai tay ra đỡ trong hoàn cảnh nhắm tịt mắt.

Lúc mở mắt ra cô vẫn chưa hoảng hốt trở lại. Phải mất tới vài giây Hạ Nhược Tâm mới lấy lại tinh thần vô thức sợ sệt của mình.

Hạ Nhược Tâm cảm thấy trong tay mình đang cầm thứ gì đó, hai con ngươi cô nhìn xuống đôi bàn tay mình. Đó là một chiếc bánh sandwich thịt nguội và hộp sữa vị hoa quả- vị sữa mà cô thích nhất. Chàng trai ban nãy rốt cuộc là ai mà tốt với cô vậy. Do lúc ấy hoảng sợ quá gần như lúc anh ta đến gần Hạ Nhược Tâm đều nhắm tịt mắt, sao mà có cơ hội nhìn mặt anh ta được?

Mãi cho đến sau này, Hạ Nhược Tâm mới biết người đưa cho cô chiếc bánh cùng hộp sữa đó là Thiên Ti. Đó cũng là lần đầu tiên mà Thiên Ti giúp đỡ cô...
Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Chàng trai ban nãy rốt cuộc là ai mà tốt với cô vậy. Do lúc ấy hoảng sợ quá gần như lúc anh ta đến gần Hạ Nhược Tâm đều nhắm tịt mắt, sao mà có cơ hội nhìn mặt anh ta được? Mãi cho đến sau này, Hạ Nhược Tâm mới biết người đưa cho cô chiếc bánh cùng hộp sữa đó là Thiên Ti. Đó cũng là lần đầu tiên mà Thiên Ti giúp đỡ cô...

Giờ đây Thiên Ti đang rào bước về hướng sân thượng trường học, nơi anh cho rằng chỉ độc một mình anh có thể vào hưởng thụ đồ ăn, đón nhưng cơn gió mùa thu tốc vào mặt...

Vừa đi, Thiên Ti vừa ăn chiếc hot dog mà mình mua ở căng tin và tràn vào những dòng suy nghĩ nào đó! Nhớ lại lúc tiếng chuông giờ giải lao vang lên, Thiên Ti không đứng lên đi mua đồ ăn như bao học sinh khác, anh lại có thói quen ngồi gục nửa người lên bàn học chợp mắt một lúc để cho tinh thần mình tỉnh táo hơn theo cách của anh.

Chợp mắt được khoảng 10 phút, Thiên Ti mới bắt đầu ngồi thẳng người lên, vươn vai một cái rồi đứng dậy đi về phía căng tin trường. Nhìn đám học sinh đang tranh dành đồ ăn kia khiến Thiên Ti thở dài, chắc anh phải đứng ở đây đợi một lúc cho đám học sinh này tan dần rồi hãy vào mua thôi, chứ anh đâu có ngu lúc này cơ nhiên đi xông thẳng vào ô lửa đấy.

Cứ thế, Thiên Ti lẳng lặng đứng ở đây nhìn đám đông kia cho đến khi nghe thấy một tiếng nói bên cạnh mình, một giọng nói đầy than thở: “Thế này thì mình đến cái bánh và sữa hay ăn còn không mua được chắc ngay hôm đầu tiên đi học phải nhịn đói rồi.” Thiên Ti anh tò mò quanh sang phía mà giọng nói đó phát ra, đập vào mắt anh là cô bạn mới ngồi kế bên anh vào sáng hôm nay, mà cô tên là gì anh cũng không nhớ rõ, hình như là... là... Hạ Nhược

Tâm thì phải.

Mà Thiên Ti để ý rằng về mặt cô đang lo ấu chuyện gì đó thì phải. Mà nghe lời than thở của Hạ Nhược Tâm ban nãy, Thiên Ti đoán ra là cô đang ở trong tình trạng cái bụng đói meo.

Thiên Ti bắt đầu nhìn Hạ Nhược Tâm từ trên xuống dưới nhằm đánh giá con người Hạ Nhược Tâm. Nhưng chỉ cần liếc nhìn qua một lần thôi là anh đã biết Hạ Nhược Tâm đây nhứt nhứt, rụt rè ra sao rồi. Bởi vì kinh nghiệm nhìn người của Thiên Ti xưa nay chỉ có đúng chứ không có sai, chính hai thành viên cùng nhóm với anh phải khẳng định như vậy.

Hạ Nhược Tâm đang đói? Anh cũng đói chứ! Rồi Thiên Ti nhìn đám học sinh chen lấn xô đẩy nhau kia đã bót đi phần nào nên anh nghĩ mình nên chạy vào mua đồ ăn.

À mà để xem hôm nay Thiên Ti nên ăn gì nhỉ, vừa nghĩ Thiên Ti vừa ngoảnh về quầy bán bánh và nước. Nhìn được khoảng mấy giây anh lại liếc nhìn về phía Hạ Nhược Tâm, cô từ nãy vẫn chưa di chuyển chỗ đi của mình mà mắt vẫn dán về quầy bán bánh và nước bằng ánh mắt thèm muốn nhưng cũng sợ sệt. Đầu Thiên Ti bỗng kóe lên một dòng suy nghĩ: “ Chẳng lẽ cô ấy cũng muốn ăn bánh và nước, hay mình mua hộ cô ấy luôn ?”.

Nghĩ là làm, Thiên Ti liền thoăn thoắt chạy vào quầy bán bánh và nước, anh mua cho mình một chiếc hot dog và lon nước ép chanh. Vì đây là lần đầu đi mua đồ cho Hạ Nhược Tâm- một người anh chưa quen biết nhiều lắm nên anh đành chọn đại cho cô chiếc bánh sandwich thịt nguội số lượng có hạn ở quầy căng tin này với hộp sữa hoa quả để còn ra nhanh khỏi cái đám đông này.

Sự thật thì lúc Thiên Ti mua anh chỉ nói là mua hộ nhưng giờ nghĩ tới làm cách nào đưa cho cô đồ ăn mà mình đã mua thì đầu óc anh lại điên cuồng suy nghĩ. Hay là Thiên Ti dùng cách đánh bạo nh? Thiên Ti chỉ cần lao tới phía cô, đưa nhanh cho cô bánh cùng hộp sữa rồi mất tâm thế là xong.

Lại nghĩ là làm lần nữa, anh lao nhanh đến chỗ cô và làm gì thì cho đến bây giờ lúc đang rảo bước về phía sân thượng thì Thiên Ti vẫn thấy lòng mình vui vui thế nào ấy! Như là những lúc anh làm được việc tốt và được ai đó khen. Nhưng hôm nay việc tốt mà anh làm lại chỉ có mình anh biết được mà lòng anh lại vui như mở hội vậy. Nghĩ đến đây thì Thiên Ti đã đến được sân thượng của trường rồi, nơi anh đã xin thầy hiệu trưởng cho mình chiếc chìa khóa để vào với lí do là tránh fan nên học từ đầu năm đến đây, Thiên Ti cho rằng chỉ đúng mình biết nơi này và chỉ đúng anh được chạm chân vào nơi rộng rãi, im ắng và hóng được nhiều đợt gió mát này...

“Phụ thân, người nữ lòng nào gả con cho tên ôn dịch đó... Con... Con có chết cũng không lấy hắn đâu. Hắn là một con người xảo trá, lấy hắn về con không còn thiết sống nữa đâu...”

Bỗng từ đâu đó Thiên Ti nghe thấy một tiếng nói nghe sao mang mác buồn phát ra đâu đây. Hình như là tiếng nói của con gái! Nhưng là ai mới được? Rõ ràng chỉ có mình anh được đến sân thượng truyền thoại mà bao học sinh mong ước có một chỗ riêng tư như thế thôi mà?

Theo bản năng tò mò, Thiên Ti lên đi theo tiếng nói đang phát ra, rồi anh dừng lại khi nhìn thấy một bóng lưng bé nhỏ đang quay về phía anh. Thiên Ti mất đảm chiều... Cô gái đó... là ai? Rồi anh lại nhìn xung quanh phạm vi bên cạnh và để ý. Gần đó có một chiếc bánh sandwich đang ăn dở kèm theo một hộp sữa hoa quả cũng đang trong tình trạng ăn dở nữa.

Bỗng đầu Thiên Ti nghi nghi, thường thì vị sữa hoa quả này cả trường anh đều ghét, có khi chẳng ai mua, những lúc ế ẩm quá nhà trường đành phải phát cho học sinh nhưng hầu như tình cảnh học sinh vứt hết sạch vào thùng rác mặc dù chưa ngậm ngửi được giọt nào. Cho đến nay Thiên Ti vẫn chưa hiểu nhà trường nghĩ thế nào mà vẫn tiếp tục nhập sữa vị hoa quả này về cho học sinh mặc dù biết học sinh của họ ghét cay ghét đắng cái thứ quái thai này.

Trở lại hiện thực, nhớ không lầm lúc Thiên Ti mua hộp sữa này thì chỉ có đúng mình anh trong trường mua, mà hộp sữa vị hoa quả đó anh đưa cho Hạ Nhược Tâm. Giờ đây ngấm ngấm tâm lưng cô gái đang quay về phía mình, Thiên Ti lại thấy cảm giác thân thuộc sâu trong lòng mình dâng lên, lại cảm giác ấy! Thứ cảm giác mỗi khi bất chợt đứng gần hay ngồi gần Hạ Nhược Tâm.

Chẳng lẽ... cô gái đang quay lưng về phía anh là Hạ Nhược Tâm sao. Cô tại sao lại ở đây và đang làm gì ở đây? Rất nhiều câu hỏi xoay quanh đầu Thiên Ti đều xuất hiện hình bóng Hạ Nhược Tâm. Mặc dù rất muốn lên tiếng, rất muốn hỏi rõ cuộc cơ sự như thế nào nhưng bất giác Thiên Ti dừng lại, anh nhìn về phía Hạ Nhược Tâm.

Cô đang làm gì thì phải, sao lại cứ khur khur tay và chân, cô đang chuyển động! Thiên Ti còn nghe thấy vài tiếng nói như: “Hu hu, ca ca, phụ thân... phụ thân không còn thương yêu muội nữa rồi. Phụ thân đã ban hôn muội cho tên ôn dịch công tử đó. Muội, muội còn thiết sống được nữa không. Thiên Diệp huynh ấy vẫn còn đang ở chiến trường mà phụ thân đã dờ ý này, còn đâu lời hứa sau thắng trận trở về ta sẽ gả cho huynh ấy chứ... Hu hu hu... Hu hu hu...”

Giọng Hạ Nhược Tâm buồn mang mác.

Thiên Ti từ nãy chăm chú nhìn Hạ Nhược Tâm, anh đoán là cô đang diễn lại cảnh của một bộ phim nào đó... A, là bộ phim cô trang mới nổi gần đây mà. Ngấm ngấm lại cách diễn, giọng nói đến điệu bộ hồi lâu, dần dần, dần dần, Thiên Ti... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic T/boys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Ngắm nghía lại cách diễn, giọng nói đến điệu bộ hồi lâu, dần dần, dần dần, Thiên Ti...

Thiên Ti như bị cuốn hút bởi những động tác diễn lại một cảnh nhỏ trong bộ phim mà anh cảm tưởng như mình đang xem lại bộ phim đó vậy. Cảm xúc, lời lẽ thật chân thật,... Cứ thế... Cứ thế Thiên Ti mãi ngắm nhìn Hạ Nhượng Tâm cho đến khi cô diễn xong màn kịch nhỏ này rồi mà anh vẫn còn ngồi ngắm cô...

Còn về phần Hạ Nhượng Tâm, lúc cô ở phòng thầy hiệu trưởng sáng nay, trước khi ra khỏi cửa phòng thầy thì thầy hiệu trưởng có đưa cho Hạ Nhượng Tâm một bọc giấy và nói với cô rằng: “Có lẽ nó sẽ phù hợp cho tính cách của em”

Câu nói đó kết thúc bằng một nụ cười tươi nên không cần đáp trả nhiều, Hạ Nhượng Tâm cứ thế quay gót về phía cửa ra ngoài thẳng tiến về phía lớp học. Vừa đi Hạ Nhượng Tâm vừa mở bọc giấy ra, bên trong là một chiếc chìa khóa nhỏ kèm theo một tờ giấy với dòng chữ: “Chìa khóa sân thượng trường học”. Khoan, Chìa khóa sân thượng trường Thanh Hoa này là sao? Sao thầy hiệu trưởng lại đưa cho cô nhỉ? Cho đến giờ Hạ Nhượng Tâm vẫn băn khoăn điều này nhưng cô vẫn phải hết lòng cảm ơn thầy hiệu trưởng vì đã đưa cho cô chiếc chìa khóa nơi này.

Sân thượng ở đây rộng còn hơn cả sân thượng ở trường cũ cô nữa. Hơn thế lúc cô lên còn không thấy ai cả, chắc trường Thanh Hoa không cho phép học sinh bên ngoài đến nơi này giống như trường cũ của cô rồi. Nhớ khi xưa ở với Hàn Phong, Hạ Nhượng Tâm đã từng chứng kiến tên nhóc kia đi ăn trộm chìa khóa ở phòng giáo viên để đi đánh chìa khóa sân thượng.

Kết quả là cả ngôi trường khi ấy chỉ có đúng Hạ Nhượng Tâm và Hàn Phong được lên sân thượng để có được một bầu không khí riêng tư thích làm gì thì làm mà bao nhiêu học sinh phải mơ ước kia...

Nghĩ ngợi được một hồi, Hạ Nhượng Tâm khẽ nâng bàn tay phải có đeo một chiếc đồng hồ xinh xắn lên xem giờ.

Chỉ còn 15 phút nữa thôi là vào lớp rồi, Hạ Nhượng Tâm vẫn còn đang ăn dở chiếc bánh sandwich thịt nguội và hộp sữa hoa quả kia nên giờ đây cô cũng nên khẩn trương ăn nhanh để còn về lớp sớm. Cô luyện tập diễn xuất cho bản thân mình đã lâu nên giờ cũng nên nghỉ ngơi thôi.

Hạ Nhượng Tâm từ trước đến nay là một con người nhút nhát, nhiều khi những vấn đề tưởng chừng như to lớn đối với cô và mọi người cô đều giấu kín trong lòng, ít khi mới bộc lộ cho ai đó biết.

Hạ Nhượng Tâm vốn là một con người thích xem phim từ nhỏ nên nhiều lúc không có ai ở bên mình cô mới dám đóng lại những cảnh quay trong phim mà cô thích. Hạ Nhượng Tâm luôn run sợ, thận trọng khi làm việc này bởi lẽ cô đã từng tuyên bố với những người thân xung quanh mình rằng cô sẽ chỉ để tâm đến học thôi!

Còn những thứ khác chỉ là một thú vui nho nhỏ khi Hạ Nhượng Tâm cô rảnh rỗi và cô sẽ không để nó cản bước con đường đời của mình.

Một lần ăn cơm tối với cả nhà, Ba cô đã từng nói với Hạ Nhượng Tâm rằng: “Con làm gì thì làm chứ đừng bao giờ làm mấy cái thứ diễn viên ca sĩ ở trên loa đài kia, họ chỉ được cái mặt luôn tươi cười với khán giả chứ đằng sau ai biết họ làm những cái gì sau lưng đâu. Với lại mấy cái nghề này kiếm được đều nhờ vào độ nổi tiếng của mình, họ cũng có thể bất chấp để trở nên nổi tiếng, tự đánh đổi nhiều thứ của mình để được công danh kia. Đối với ba, làm gì thì làm nhưng ba không bao giờ muốn con động tay động chân vào mấy thứ nghề nghiệp vô dụng này.”

Chính vì câu nói đánh thép của ba cô mà Hạ Nhượng Tâm càng sợ hơn. Hàng ngày phải khi nào không có người ở bên cô mới tập tành được cái đam mê diễn xuất trong con người cô.

Hạ Nhượng Tâm giấu kín chuyện này đến nỗi kể cả mẹ, Hàn phong- những người cô cho là thân thiết khi ở bên mình đều không biết được những việc này.

Còn giờ phút này khi ở trên sân thượng trường Thanh Hoa này, Hạ Nhượng Tâm như cảm thấy mình là một con chim én bị nhốt trong chuồng bấy lâu đã được tự do vùng vẫy giữa khoảng không rộng lớn, như cây cỏ đại mọc cao lên, được sống thật với chính bản thân mình. Nghĩ rồi nhắm mắt, lắc đầu vài cái và nở ra một nụ cười nhẹ khi quay về phía sau. Từ từ mở mắt thì Hạ Nhượng Tâm cảm thấy mình như vừa từ chín tầng mây rơi xuống đất vậy!!!! Hiện tại trước mặt cô...

Trước mặt cô có một tên con trai đang đứng về phía cô, mắt đối mắt, mà ánh mắt của hắn ta kì lạ lắm!!! Hạ Nhượng Tâm vừa nhìn thấy là đã lộ hết cả da gà của mình rồi. Mà khoan nhìn mặt tên này quen quen, hình như là người bạn ngồi cùng bàn mình đây mà, sao tên đó lại ở đây? Hạ Nhượng Tâm tưởng chỉ mình cô biết đến nơi này thôi mà!!! Im lặng được hồi lâu cũng càng làm cho bầu không khí này thêm căng thẳng, Hạ Nhượng Tâm nghĩ mình nên mở lời thì bỗng nhiên Thiên Ti cất lời bằng một giọng nói ở quãng trầm nghe sao âm áp lắm

“Chào cậu, hình như cậu là bạn cùng bàn với tớ, tên Hạ Nhượng Tâm thì phải. Hôm nay mặc dù ngồi cùng nhau buổi đầu nhưng tớ chưa giới thiệu thì phải, tớ là Thiên Ti!”

Thiên Ti nhớ lại vài phút khi nãy, anh cảm thấy mình như một con người khác vậy. Về lạnh lùng, vô cảm mà anh hay đặt lên tôn nghiêm mình đâu rồi? Còn nhớ nổi ánh mắt ban nãy mà anh dành cho cô gái này? Một ánh mắt triu mến, trầm ấm, cái ánh mắt mà anh luôn chỉ dành cho những người thân thích bên cạnh mình cơ mà? Ngang nhiên cô gái này xuất hiện ở nơi mà chỉ anh cho rằng mình chỉ mỗi mình đến được? Tại sao cô gái này lại làm anh sao động

một phần trái tim chỉ dành cho những người mình yêu thương này?

Hiện tại trong đầu Thiên Ti có rất nhiều câu hỏi mà anh đặt ra, nhiều đến nỗi anh không thể đếm được. Nhưng anh cũng biết mình đang ở trong hoàn cảnh nào chứ, Thiên Ti đang đối mặt với cô gái mà ánh mắt trìu mến của anh đã trao cho từ nãy.

Thiên Ti nhận thấy rằng cả hai đã đứng gần nhau từ nãy mà vẫn chưa nói câu gì cả. Cô gái kia thì như một chú chuột hamster nhỏ bé run rẩy chỉ biết cúi chăm măt dưới đất không dám ngẩng đầu lên, còn anh thì cao cao tại thượng một chỗ nhìn về phía cô gái bé nhỏ này. Chắc ai mà không hiểu chuyện gì xảy ra thì sẽ nghĩ ngay đây là một đôi uyên ương đang trong hoàn cảnh cô gái phạm lỗi xấu hổ cúi đầu xuống còn chàng trai thì như đang chờ đợi huyệt gì đó.

Thế nên Thiên Ti mới mở lời trước, cũng vì lẽ thế nên anh đành phải lấy cớ giới thiệu để cái bầu không khí căng thẳng này được dội đi vài phần. Ô nhưng kì thật, câu nói của anh cũng đã vang ra mà sự nhận lại của Hạ Nhục Tâm như thế nào thì sau vài phút tiếp theo anh vẫn không nghe thấy gì cả. Điều đó khiến Thiên Ti càng ngày càng tò mò về Hạ Nhục Tâm hơn...

“Xin chào cậu, tớ là... là... Hạ Nhục Tâm”

Câu nói lúc đầu cực kì nhỏ làm Thiên Ti phải ghé sát tai mình về phía Hạ Nhục Tâm. Rồi đến khi nói đến tên mình, Hạ Nhục Tâm lại hét to với âm lượng khiến Thiên Ti đang cố gắng lắng nghe phải giật mình ngã về phía sau.

Thấy thế, Hạ Nhục Tâm vô cùng sốc bởi chính bản thân mình gây nên, chính cô đã làm cho chàng trai đứng gần mình ngã lộn về phía sau ư? Thật không thể tin nổi, Hạ Nhục Tâm đâu có sức lực như thế đâu? Những điều này khiến giờ đây Hạ Nhục Tâm vô cùng hoảng hốt thì bỗng dưng Thiên Ti anh cười lớn lên như chưa bao giờ được cười vậy!

Đứng Thiên Ti đang cười, nhưng anh tại sao lại cười vậy? Hạ Nhục Tâm lại làm ra bộ mặt nghiêm trọng hơn ban nãy gấp bội làm Thiên Ti lại cười lớn hơn. Anh cười, hiện tại anh đang cười. Tại sao anh cười ư? Đơn giản thôi, hiện tại trong đầu Thiên Ti anh cảm thấy như mọi khó chịu của mình trong buổi sáng ngày hôm nay đã được Hạ Nhục Tâm dẹp gọn trong lòng bàn tay bởi cái trò hét tên của mình to tướng vào mặt anh.

Có lẽ đối với mọi người thì khi nhìn vào hành động đó thì họ sẽ coi là một cách mất lịch sự tối thiểu nhưng đối với Thiên Ti, so với mấy hành động hét tên anh thật to, họ nói họ yêu anh, sống chết vì anh, những lúc anh muốn đi đâu về đâu họ đều đi theo anh, có khi là đánh giết nhau chỉ để chạm vào người anh, lấy một thứ gì đó trên người anh như khẩu trang hay mũ, có khi lại là họ chạy đuổi theo anh chỉ muốn bày tỏ lòng mình bằng những món quà to nhỏ tùy theo mức học chuẩn bị thì hành động của Hạ Nhục Tâm lại làm tâm hồn Thiên Ti cảm thấy vui vẻ.

Cười lớn được một lúc, Thiên Ti vẫn trạng thái đầy, hai tay chống ra sau, chân để tự do, trông lúc này anh thật bình thản. Thiên Ti cúi đầu xuống, mặc dù có nói là hết cười nhưng đó chỉ là cười lớn thôi chứ hiện tại miệng Thiên Ti vẫn còn giữ một nụ cười nhẹ, như anh đang cười thầm trong lòng thì phải. Bỗng anh đứng dậy, từ tốn phủ bụi đang bám trên bộ đồng phục vốn chỉnh tề của anh do ngã mà giờ đây đã nhăn nhúm. Rồi từ tốn, Thiên Ti giờ tay hướng về phía Hạ Nhục Tâm, mỉm cười một cách nhẹ nhàng và cất lời:

“Chúng ta làm bạn nhé!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Rồi từ tốn, Thiên Ti giờ tay hướng về phía Hạ Nhục Tâm, mỉm cười một cách nhẹ nhàng và cất lời:

“Chúng ta làm bạn nhé!”

“Chúng ta làm bạn nhé!”

Hạ Nhục Tâm không nghe nhầm chứ, chỉ nửa buổi của một ngày đầu tiên đến ngôi trường này đã có người muốn kết bạn với cô ư? Hạ Nhục Tâm nghĩ nếu mình đến ngôi trường này thì chỉ ít cũng phải 1 tuần cô mới có thể làm quen tạm tạm với mọi người trong lớp. Giờ đây, trong cái tình cảnh này, Hạ Nhục Tâm phải làm sao đây?

Đối với kinh nghiệm trả lời những câu hỏi mà người lạ cô mới gặp hoặc mới quen thì cô như một con rùa đi chậm vậy. Hạ Nhục Tâm mơ màng và hoảng loạn trong đầu. Hạ Nhục Tâm nên làm gì bây giờ? Đến bản thân cô không biết mình nên và không làm gì thì cái bầu không khí căng thẳng giữa cô và Thiên Ti ban nãy sẽ tăng lên bội phần...

Nhận thấy Hạ Nhục Tâm im lặng tuyệt đối như vậy, không chặn trở gì câu trả lời của cô, Thiên Ti ghé sát vào tai cô nói thầm: “Sao cậu lại im lặng vậy,

chúng ta nào giờ cũng là bạn cùng bàn, có thể chúng ta sẽ ngồi cùng nhau tận 3 năm học đó. Tớ cũng là chỉ muốn chào hỏi cậu thôi mà?”- Vừa nói, Thiên Ti vừa cảm nhận rõ rệt mùi hương hoa nhài phất ra từ người Hạ Nhượng Tâm.

Đúng như lúc mà Hạ Nhượng Tâm ngồi gần anh, suốt cả tiết học trước khi ra chơi Thiên Ti đều bị mùi hương này cuốn hút. Giờ đây được cảm nhận mùi hương này rõ ràng hơn khiến anh lại như tràn vào con mẹ muối, đúng như những gì trước đó anh cảm nhận. . .

****Thành phố Bắc Kinh****

Thành phố Bắc Kinh giờ đây cũng đã là xé chiều, bầu trời như nhuộm một màu cam đỏ hòa quyện vào nhau, trông thật ấm áp, bình dị. Hạ Nhượng Tâm nhắm mắt thờ dài, một hơi thờ dài mang theo cách mệt mỏi cùng cực. Chà là hôm nay, mọi thứ đối với Hạ Nhượng Tâm xảy ra như nhắm phá vỡ quỹ đạo sống trước đây của cô vậy. Bỗng nhiên nhận được một lời mời kết bạn theo phương thức quái dị nhất mà Hạ Nhượng Tâm từng gặp giữa một tên con trai một lần gặp mặt kia.

Rồi nhớ lại lúc ấy, Thiên Ti mặc dù không nhận được sự đồng ý hay không đồng ý của Hạ Nhượng Tâm. Anh vẫn bám riết cô từ đoạn đường trở về từ sân thượng đến lớp học của Hạ Nhượng Tâm khiến cô phải sơn cả da gà. Lúc ấy đầu óc Hạ Nhượng Tâm như một con hoàng loạn không thể nói thành lời vậy.

Chưa dừng ở đấy, mặc dù là về lớp học cho tiết học mới rồi nhưng Hạ Nhượng Tâm vẫn bị Thiên Ti dò hỏi những câu không đâu. Nào là “Cậu thích màu gì?”, “Làm bạn của tớ đi nào!”, “Bài này tớ không hiểu, giảng cho tớ đi!”, vân vân và mây mây... Nhưng không hiểu sao trong hàng vạn những điều mà Thiên Ti gây cản trở và làm khó cô trong cả ngày hôm nay gây ra cho cô nhưng cảm giác gì đó lạ lẫm.

Hi có, là lúc cậu ấy bị cô làm giật mình ngã ra phía sau lúc ở sân thượng khiến Hạ Nhượng Tâm vừa giật mình vừa buồn cười. Nộ là khi mà Thiên Ti cứ đặt những câu hỏi trong giờ học khiến cô mất hết tập trung vào bài giảng của giáo viên.

Cho đến khi giáo viên hỏi Thiên Ti một câu hỏi trong bài học mà cô đang dạy trong khi cậu đang trêu đùa cô kia, Hạ Nhượng Tâm vẫn âm thầm rửa cậu không trả lời được câu hỏi đó để bề mặt trước lớp đi thi kết quả ngược lại. Thiên Ti trả lời vanh vách câu hỏi của giáo viên đưa ra, không sai một chữ nào khiến bản năng ganh tị hay còn gọi là ố khiến Hạ Nhượng Tâm tức điên lên.

Còn ái sao? Từ trước đến nay đối với cô, Hạ Nhượng Tâm thì ái luôn là từ mà cô chỉ dành cho những người mình yêu thương nhưng nay quy luật đó đã bị chính bàn tay Thiên Ti kia phá vỡ. Chính là khi ấy, Thiên Ti nằm thờ dài trên bàn sao giờ học môn nhạc kết thúc, mặt anh hướng về phía Hạ Nhượng Tâm rồi nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, ánh nắng chiếu đến điểm trên khuôn mặt anh trông thật lãng tử. Hình ảnh ấy đã đập vào mắt Hạ Nhượng Tâm khi ấy khiến cô cảm giác Thiên Ti như một con mèo đang nằm ngủ ngoan sau những con nghịch ngợm mà mình bày ra vậy.

Khi ấy Thiên Ti cao lãnh kia đã rũ bỏ hình tượng lạnh lùng mà mình dùng để đối mặt với mọi người mà giờ đây lại là một khuôn mặt búng ra sữa, ngây ngô một cách kì lạ. Như bản năng khi ấy, Hạ Nhượng Tâm lại thấy tim mình đập rộn ràng, như bất kì cảm xúc nào mà các cô gái ở độ tuổi mới lớn hay gặp khi trong trái tim bỗng xuất hiện một chữ ái nho nhỏ.

Mà Hạ Nhượng Tâm đâu có biết được rằng chính chữ ái nho nhỏ ấy tương lai sẽ là một chữ ái lớn trong lòng cô. Cũng từ đây mà sợi dây do ông tơ bà nguyệt se duyên cho bao đôi uyên ương khác đã nay nằm trong tâm hồn của cả Hạ Nhượng Tâm và Thiên Ti. . .

Rồi lại đến lúc đi về, kết thúc cả một ngày trời học tập vất vả của bao học sinh giờ đây ai ai cũng chỉ mong về nhà để làm những việc mà mình thích. Hạ Nhượng Tâm nhanh tay lấy đồ đạc bên ngoài của mình vào cặp sách, lúc chuẩn bị bước ra ngoài bàn ghế thì bị một cánh tay chặn lại. . . Đó là cánh tay của Thiên Ti mà? Sao anh cơ nhiên chặn cô lại? Hạ Nhượng Tâm với khuôn mặt ánh lên sự thắc mắc tột cùng. . .

“Cũng đã đến lúc về rồi, cậu hay cho tớ biết câu trả lời của mình đi. Chúng ta sẽ là bạn?”- Lại là giọng nói trầm ấm của Thiên Ti vang lên. Trong đầu anh cho đến bây giờ chỉ xoay quanh một câu hỏi là Hạ Nhượng Tâm có muốn làm bạn với anh không.

Ban đầu Thiên Ti anh đắc thắng rằng Hạ Nhượng Tâm sẽ rụt rè đồng ý làm bạn của mình ngay trên sân thượng buổi ban trưa đấy. Nhưng anh đã lầm, đó là một sự thật hoàn toàn trái lại toàn bộ suy nghĩ của anh. Hạ Nhượng Tâm khi ấy lại quay đầu bước đi thật nhanh mà chẳng thèm đoái hoài gì đến anh cả. Khiến anh phải chạy theo cô, vừa đi anh vừa dò hỏi cô, sự thật lúc ấy anh cảm thấy mình như một thằng ngốc chỉ chạy theo một điều là: “Làm bạn với Hạ Nhượng Tâm”.

Điều đó vẫn còn tiếp diễn đến giờ học vì Thiên Ti rất muốn nghe câu trả lời của Hạ Nhượng Tâm mà thôi. Rồi giờ cũng là khi mà tàn trường đã tan học rồi, cả hai lại sắp về căn nhà của mình, khó mà có thể gặp nhau được lắm. Nên Thiên Ti phải hỏi nhanh đáp gọn luôn chứ lòng anh giờ cứ bồn chồn sao ấy.

Còn về phía Hạ Nhượng Tâm khi ấy, cô cảm thấy mình quá bị làm phiền rồi. Cô chỉ cần trả lời một câu là xong thôi à? Vậy không cần nghĩ ngợi gì, Hạ Nhượng Tâm nói: “Được, chúng ta là bạn!!!” - Ừ khaon, cái gì vậy trời? Sao Hạ Nhượng Tâm lại nói vậy, cái mồm cô bị sao đấy? Rõ ràng cô định nói là không mà. Có sao mồm cô nó lại văng ra một câu không đâu đấy.

“Tốt, vậy giờ chúng ta là bạn. Tớ sẽ gọi cậu là Nhượng Nhượng nhé. Tại nghe thế dễ thương lắm”- Nói rồi Thiên Ti lấy nhanh chiếc cặp của mình rồi cuốn xéo thẳng ra phía cổng trường để lại Hạ Nhượng Tâm trơ vơ trong vô thức. . .

****Thành phố Bắc Kinh****

Nghĩ lại những chuyện này xong, Hạ Nhượng Tâm lấy tay mình đi di lên trán. Haiz, mới là ngày đầu tiên đi học thôi mà nhiều chuyện xảy ra với cô vậy? Nhiều đến nỗi cô tiếp nhận nó còn không được. Đã thế còn bị một tên con trai gọi mình là Nhượng Nhượng chứ, cái tên mà cô chỉ cho mọi người thân của mình gọi thôi chứ hà có gì đây lại là một người cô mới quen biết khi chưa tròn một ngày? Ngày đầu tiên đã như vậy rồi thì nhưng ngày sau, còn đường đi

học của Hạ Nhược Tâm sẽ còn như đúng quỹ đạo mà cô đặt ra không? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Ngày đầu tiên đã như vậy rồi thì nhưng ngày sau, còn đường đi học của Hạ Nhược Tâm sẽ còn như đúng quỹ đạo mà cô đặt ra không?

Cho tới ngày hôm nay tính ra cũng đã xấp xỉ gần tròn 1 năm kể từ ngày Hạ Nhược Tâm chuyển từ quê hương Thiên Tân đến thành phố Bắc Kinh. Hạ Nhược Tâm không còn là con bé lơ ngơ buổi đầu mới lên vùng đất này nữa, mà giờ đây cô còn coi nó như nơi chôn rau cắt rốn của mình vậy. Hạ Nhược Tâm quen dần với cuộc sống nơi đây, một thành phố náo nhiệt pha chút bình dị, một nơi mà con người ta đôi khi từ nhút nhát đến nổi loạn nhất thời. Nơi nhưng thanh xuân của con người ta được thả xuôi theo chiều gió...

Và nhân đây cũng đã kỉ niệm gần tròn 1 năm tình bạn giữa Thiên Ti và Hạ Nhược Tâm. Nhớ lại những ngày mới bắt đầu làm bạn, Thiên Ti cứ bám riết Hạ Nhược Tâm không thôi khiến bao lần cô bị nhưng học sinh là fan cuồng của anh bao vây Hạ Nhược Tâm, nói những lời lẽ như gọi thẳng một xô nước đá vào người cô. Và sau những lần ấy, người giải vây cho Hạ Nhược Tâm luôn là Thiên Ti, anh đứng ra bảo vệ cô như câu nói huyền thoại trong lịch sử: “Anh hùng cứu mỹ nhân”.

Lại còn nhưng lúc không biết bao lần anh cũng cô lên lúc nhắc bài cho nhau khi một trong hai người bí quá không có cách giải cho một bài tập nào đó.

Rồi giờ đây Thiên Ti đã thay thế gần như toàn bộ nhưng việc mà Hàn Phong ngày trước ở thành phố Thiên Tân làm cho cô khiến giờ đây Hạ Nhược Tâm coi Thiên Ti như một người bạn thân chính đáng vậy, cô cũng dần dần bộc lộ tính cách vui vẻ, nhõn nháo của mình trước mặt anh mà không cần ngần ngại như trước nữa. Có Thiên Ti ở bên cô cảm giác như có người đang chăm sóc mình như Hàn Phong hay làm vậy.

Nào là chen lấn xô đẩy mọi người để mua bánh và sữa cho cô ăn, lấy giấy cho cô đi, có khi mấy lần cả lớp còn phải thấy Thiên Ti cao lãnh kia đang chải đầu tết tóc cho Hạ Nhược Tâm... Bên cạnh Thiên Ti thân thiết, Hạ Nhược Tâm còn quen được một người bạn mới, đó là Lạc Đình- một cô gái cực kì dễ thương với cái miệng luôn mỉm cười trong mọi hoàn cảnh nên có Lạc Đình ở bên, Hạ Nhược Tâm cũng vui vẻ bội phần...

Còn về phần Thiên Ti, gần 1 năm nay làm bạn với Hạ Nhược Tâm- người bạn khác giới đầu tiên anh coi là thân thiết, Thiên Ti như cảm thấy mình phải chăm sóc và bảo vệ con bé nhút nhát này dài lâu rồi đây! Thế nên suốt cả khoảng thời gian chơi bên nhau, chưa một lần nào Thiên Ti để Hạ Nhược Tâm phải giận mình cả. Anh luôn cố gắng săn sóc, bao bọc, che chở Hạ Nhược Tâm. Điều đó khiến cả lớp phải gọi bộ đôi Tâm-Ti này là cặp bồ con khăng khít.

Ai nói Thiên Ti lạnh lùng, cao lãnh? Đúng, đó là họ nhìn thấy anh về bề ngoài khi anh không mãi may quan tâm đến họ. Nhưng một khi anh quan tâm đến ai đó, Thiên Ti sẽ cho họ thấy hết con người mình và mới với họ về lạnh lùng, cao lãnh kia của anh chỉ là giả tạo hết thôi và đừng bao giờ tin. Bản chất thật của anh là lấy, bực, âm áp và vui vẻ nữa. Khoảng thời gian ở bên Hạ Nhược Tâm, anh luôn phô ra khoảng âm áp và vui vẻ của anh đối với Hạ Nhược Tâm. Đôi lúc nhưng lần anh đi show, học không gặp được nhau thì y như rằng những lần ấy tin nhắn của Thiên Ti sẽ nhiều hơn Hạ Nhược Tâm và nó chỉ toàn những câu hỏi như cậu thế nào? Có tốt không? v.v...

****Thành phố Bắc Kinh****

Hiện tại Hạ Nhược Tâm đang học ở trường cùng Thiên Ti và Lạc Đình. Hiện tại là chỉ còn 2 tuần nữa là thi cuối kì nên Hạ Nhược Tâm cùng đồng bọn trong lớp đang hết sức khẩn trương vào việc ôn tập mong sao đạt được kết quả tốt. Bầu không khí trong trường học Thanh Hoa này không còn náo loạn tình nghịch như mỗi ngày Hạ Nhược Tâm còn hay thấy nữa mà giờ đây cả trường đều gấp rút chuẩn bị cho đợt thi cử quan trọng của cả 1 năm học...

“Hàm số $y = f(x)$ được gọi là có đạo hàm trên khoảng $(a;b)$ nếu có đạo hàm tại mọi điểm x trên khoảng...”

Tiếng Hạ Nhược Tâm ôn tồn giảng giải một bài toán cho Lạc Đình ở thư viện yên tĩnh kia. Như bao học sinh đang ôn tập cho kì thi cuối năm kia, Thiên Ti, Hạ Nhược Tâm, Lạc Đình luôn hết sức tập trung vào vấn đề học mong sao mình có thể đạt được kết quả tốt.

“Tớ khát quá!!!!... Thiên Ti, cậu đi mua hộ tớ cùng Hạ Nhược Tâm chai soda đi!”- Lạc Đình lên tiếng, cắt đứt bầu không khí học tập xung quanh cả 3 người. Nếu tính ra từ này, sự tập trung quá độ cho việc học ở thư viện khiến Hạ Nhược Tâm, Thiên Ti quên cả thời gian. Cũng được 1 tiếng rưỡi kể từ khi 3 bạn nhỏ này lao đầu vô ôn tập, phải đến khi Lạc Đình kêu khát nước thì sự tập trung quá độ này mới được thoát ra.

“Rồi!”

Một câu đáp gọn của Thiên Ti cũng đã chứng tỏ anh sẽ đi mua. Đáng lẽ Thiên Ti sẽ không đi mua nước cho Lạc Đình đâu. Chẳng qua trong câu nói của Hạ Nhược Tâm có nhắc tới Hạ Nhược Tâm nên bản năng chăm sóc Hạ Nhược Tâm của anh lại nổi lên. Sao anh có thể cho một cô bé nhỏ nhắn kia lao

vào dòng người trong căng-tin để mua nước uống chứ.

Kể cả bây giờ là thi cuối kì, mọi người đang dốc sức vào ôn thi cử nhưng không có chuyện là căng-tin của trường sẽ bót đông đi. Còn chưa nói đến chuyện khi đi từ đây đến căng-tin không biết học sẽ xảy ra bao chuyện, có khi lại bị đám fan của anh làm phiền cho mà coi. Chắc, từ thư viện của trường học đến căng-tin là một đoạn khá xa, chắc sẽ lâu lắm đây...

****Thành phố Bắc Kinh****

2 tuần định mệnh thi cử của học sinh toàn trường Thanh Hoa cũng đã đến. Mấy ngày hôm nay, liên tiếp thi nhưng môn học khiến học sinh trường này từ thẳng báo thành gây mất. Hạ Nhượng Tâm cũng mệt mỏi lắm chứ, bao nhiêu kiến thức nó dồn vào đầu khi ôn tập ở hai tuần trước khiến cô không lo sợ về khoản làm bài thi.

Nhưng ở trường Thanh Hoa này lại có kiểu thi chia phòng theo chữ cái đầu tiên nên Hạ Nhượng Tâm cách Thiên Ti cùng cô bạn chí cốt Lạc Đình kia một khoảng cũng khá xa. Điều đó khiến bao giờ thi xong, Hạ Nhượng Tâm cũng phải chạy thật nhanh ra khỏi phòng thi chỉ vì... đám fan của Thiên Ti. Họ lại bắt đầu giờ cái trò quây quanh cô nói những lời mà họ cho là mật ngọt xoay quanh Thiên Ti. Hạ Nhượng Tâm vì thế mà cực kì hoảng sợ mỗi khi thi xong...

****Thành phố Bắc Kinh****

Haiz!!!!!!! Vậy là đã thi xong hết rồi. Từ hôm thi xong đến nay cũng đã là 1 tuần! Những ngày này Hạ Nhượng Tâm cảm thấy ngôi mình như thanh thần hẳn ra. Cơ thể sau bao hôm thi cử đã phần chần hờn nhường nào. Và lại, kết quả thi cử cũng khiến cô vui vẻ hơn nhường nào. Hạ Nhượng Tâm và Thiên Ti đều nằm trong top 3 của khối, còn Lạc Đình thì hơi tiếc 1 chút khi chỉ nằm trong top 30 thôi.

À phải rồi, hôm nay Lạc Đình có rủ cô đến nhà nhỏ chơi. Lạc Đình vẫn vui vẻ khi mình đạt được top 30, xem ra nhỏ vẫn cảm thấy lạc quan yêu đời lắm đây. Mà Lạc Đình hẹn Hạ Nhượng Tâm là 3 giờ đến, bây giờ là 2 giờ 30 phút rồi, còn sớm gì nữa đâu. Nhà Lạc Đình cũng có gần nơi cô ở đâu! Nhanh nhẹn vào phòng mình, Hạ Nhượng Tâm chọn đại chiếc áo phông trắng có in hình Doctor Tony Tony Chopper kết hợp với chiếc quần ngắn đen. Vừa giặt dĩa vừa thoải mái, phù hợp với cơ thể của Hạ Nhượng Tâm. Bước ra khỏi nhà bắt chuyến xe bus đi về phía nhà Lạc Đình. Khi xe dừng lại ở một con ngõ nhỏ, Hạ Nhượng Tâm đặt chân xuống rồi đi sâu vào trong con ngõ đó rồi dừng lại ở một số nhà nhất định.

Ngước mắt lên nhìn địa chỉ căn nhà mà Lạc Đình đưa cho Hạ Nhượng Tâm. Cô phải choáng ngợp hết mức tưởng tượng, mồm cô lúc này hàm trên với hàm dưới không còn liên lại với nhau nữa rồi. Một căn nhà 3 tầng tông chủ đạo à màu vàng nhưng điểm nổi bật của nó lại là những dây cây leo bám xung quanh cả ngôi nhà, hai bên sân ngôi nhà Lạc Đình ở trồng những khóm hoa hồng nhiều màu sắc cùng với những loại cây thực vật như cà chua, ớt, giá, họ, ...

Trông căn nhà này như một thế giới cổ tích vậy, choáng ngợp đến kì lạ...

Rồi Hạ Nhượng Tâm để ý rằng Lạc Đình đang ở trên ban công tầng 2 vẫy tay chào cô vớ về mặt cười phơi phới. Được Lạc Đình dẫn lên phòng của nhỏ, một căn phòng khá là thiên về màu hồng, hết như cái tính hay mơ mộng của cô nhóc này vậy. Căn phòng được bày biện khá là nhiều đồ nhưng cũng không bừa bộn cho lắm. Giữa căn phòng là chiếc bàn nhỏ xung quanh là những ghế ngồi. Bên cạnh là chiếc giường ngủ màu hồng phấn và tủ quần áo to chà bá lùn. Gần cô nhất là chiếc bàn học dùng tủ sách của Lạc Đình, nơi đây bày biện chi li nhất phòng Lạc Đình luôn. Nào là khung ảnh, giấy khen, hộp đựng bút hay ngay cả những bức tranh mà Lạc Đình vẽ nữa chứ...

“Ngắm nghía đủ chưa cô nương?”- Giọng Lạc Đình vang lên trên trục- “Nếu có thêm muốn thì hãy dùng bằng ánh mắt, đừng để cho hai hàm răng không chạm vào nhau nữa.”

“Rồi, rồi. Cô nương cũng chả khá gì tôi đâu, mấy lần thấy trai đẹp ngoài đường là mắt lại giật tít lên cơ mà.”- Hạ Nhượng Tâm cũng không phải dạng vừa đáp lại.

Vậy là cứ thế, cuộc nói chuyện mang tính chất đầy đấu tranh của Hạ Nhượng Tâm và Lạc Đình lại nổi lên. Mặc dù có đúng là trong cuộc nói chuyện này có những từ ngữ mà Hạ Nhượng Tâm phát ngôn gây sốc nhưng trong phần tâm cô lại cảm thấy hết sức thoải mái.

Những khi ở Bắc Kinh, luẩn quẩn một mình trong nhà cũng chán nên cô rất muốn ở bên những người mình cho là quan trọng, được thoải mái bộc lộ tính cách thật của bản thân, không phải dấu mình như trước kia nữa.

...

Được một hồi lâu, tám với nhau đủ loại chuyện trên trời dưới đất. Hạ Nhượng Tâm mĩa mai nói:

“Cô nương nhà tôi sao bữa nay toàn đề cập tới phái mạnh này? Có hay chẳng đề ý anh nào?”

“Thâm ý của Nhượng Nhượng kia đương nhiên cô nương sẽ hiểu. Quả nhiên vài thừa không che được mắt thánh. Đứng thế, cô nương đây đã nhắm được ý chung thân?”- Lạc Đình cũng vui vẻ đáp lại bằng kiểu mồm méo.

“Ồ vụ này hay à nha. Vậy câu nói “ý chung thân” của cô nương nhà tôi ám chỉ ai?”- Hạ Nhượng Tâm mắt bỗng lóang lóang lên. Vụ này hot à nha, không moi được thông tin cá nhân của nhỏ này hôm nay Hạ Nhượng Tâm cô không về.

“Chuyện này là bí mật, không biết cô nương kia có cái miệng đáng tin không?”- Tất nhiên việc này không phải chuyện đùa, bao giờ nói đến chuyện cá nhân của mình cho người khác Lạc Đình đều suy xét kĩ đáo.

“Bản cô nương nói là phải giữ lấy lời!”- Hạ Nhược Tâm quả quyết nói.

“Cô nương đáng tin như thế, tiểu nhân cũng không dám nhiều lời, đó là... Thiên Ti... Dịch Dương Thiên Ti.”

Lạc Đình giả bộ e thẹn đáp. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic T/boys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

“Cô nương đáng tin như thế, tiểu nhân cũng không dám nhiều lời, đó là... Thiên Ti... Dịch Dương Thiên Ti.”- Lạc Đình giả bộ e thẹn đáp.

“Nà ní (Cái gì)”- Hạ Nhược Tâm tròn tròn mắt rồi phun ra một câu tiếng nhật.-“Cậu thích Thiên Ti?”

“Này, cậu bị sao thế? Tớ thích cậu ấy có cần làm quá lên không.”-Lạc Đình tụt hứng đáp.

“Sao cậu lại thích cậu ấy?”- Hạ Nhược Tâm bắn khoăn hỏi.

“VẬY cậu có biết rằng không chỉ có tớ thích mà hàng triệu tỷ tỷ cô gái khác cũng thích Thiên Ti như tớ không? Mà tớ ít nhất còn được là bạn với cậu ấy thông qua cậu cũng đã vui lắm rồi. Tớ hâm mộ cậu ấy từ hồi cấp 2 rồi cơ. Dần dần mọi chuyện cũng trở thành thích cậu ấy. Chính vì vậy...”-Giọng Lạc Đình đành thếp nói, ra vẻ uất ức lắm.

“Cậu phải giúp đỡ tớ trong công cuộc lấy lòng Thiên Ti yêu tớ. Tớ van xin cậu đấy, xong việc cậu thích gì tớ cũng làm. Liệu cậu có biết đôi lúc tớ còn ghen với cậu không. Người đầu mà may mắn dễ sợ, cậu được chơi chung thân thiết với Thiên Ti, được Thiên Ti tận tình chăm sóc chu đáo vậy cơ mà. Đôi lúc chính ra nhìn những lần đó cậu có biết không, tớ hơi bị ghen trong lòng đấy.”

Nghe một tràng dài của Lạc Đình, phải mất nửa phút Hạ Nhược Tâm mới lấy lại tinh thần được. Hiện tại ngay trước mắt cô, con nhỏ hay cười Lạc Đình kia không phải là một con nhóc hay cười nữa rồi. Giờ đây cuối cùng nó đã biết yêu, đã có người để ý. Đã thế người nó thích lại không ai khác chính là người bạn hàng xóm thân thiết của cô- Thiên Ti.

Bỗng trong lòng Hạ Nhược Tâm có một cái cảm giác nào đó khó chịu lắm,như là bị ai đó lấy một thứ gì đó quan trọng của mình vậy. Mà thứ quan trọng đó Hạ Nhược Tâm quyết không để mất! Cơ mà nó là gì, sao mấy thứ suy nghĩ này lại xuất hiện trong đầu của cô? Hạ Nhược Tâm đang suy nghĩ gì đây? Sao lúc này cô không làm chủ được con người của mình?

****Thành phố Bắc Kinh****

Bầu trời Bắc Kinh lúc này đã chợp chợp tối, Hạ Nhược Tâm đang nhẹ nhàng dạo bước về phía tòa chung cư mình ở với bọc đồ ăn vừa mua ở siêu thị. Bỗng chốc Hạ Nhược Tâm không muốn về nhà, đầu óc cô hiện tại thơ thẩn ở đâu ra. Hạ Nhược Tâm đành phải tạt về phía sân chơi gần tòa chung cư có sống. Mang tiếng là sân chơi nhưng hiện tại lúc này trong cả sân chơi chỉ có đúng hình bóng Hạ Nhược Tâm đang ngồi bên chiếc xích đu đưa đẩy mình lên xuống. Nhưng cơn gió buổi xế chiều ở nơi đây cứ phả vào mặt cô.

Khiến Hạ Nhược Tâm như tỉnh táo phần nào. Nhớ lại chuyện ban chiều cô đến chơi nhà Lạc Đình, nghe Lạc Đình nói rằng nhỏ thích Thiên Ti rồi bảo cô giúp mình của Thiên Ti. Lúc ấy trong vô thức, Hạ Nhược Tâm thốt trong miệng ra 2 chữ “Đồng ý”.

Giờ nghĩ lại, Lạc Đình thích Thiên Ti thì có sao đâu chứ. Đây đâu phải chuyện can hệ gì tới cô. Nhưng Lạc Đình có nhờ cô giúp rồi thì cô đành phải thức hiện thôi. Chiều nay trước khi về nhà thì Lạc Đình có đưa cho cô một quyển sổ nhỏ và bảo với cô rằng: “Trong này có một số câu hỏi tớ giành cho Thiên Ti để tớ muốn hiểu thêm về cậu đấy hơn. Nhưng do xấu hổ quá tớ không dám làm. Giờ đây tớ muốn nhờ cậu hỏi hộ tớ. Nhé?”. Chính vì thế nên tối nay cô định sang nhà Thiên Ti để làm chuyện mà Lạc Đình nhờ.

“Nhược Nhược, cậu làm gì ở đây?”-Giọng nói trầm ấm của Thiên Ti từ xa xa cất lên. Hôm nay anh vừa đi show về từ buổi chiều, Thiên Ti muốn sang nhà Hạ Nhược Tâm chơi nhưng lại thấy cửa nhà đóng. Thiên Ti đoán cô đang đi đâu đó. Cho tới lúc này anh vì đi mua kem cho Nam Nam mà đi qua sân chơi rồi thấy cô. Hiện tại Hạ Nhược Tâm vẫn đang ngồi trên chiếc xích đu với vẻ mặt lẩn thẩn. Dù nhìn thấy Thiên Ti nhưng cô vẫn im miệng không đáp một câu nào khiến Thiên Ti ngạc nhiên.

“Cậu sao vậy?”-Thiên Ti trở mặt dò hỏi, rồi anh chạy đến kề bên chiếc xích đu còn trống ở chỗ Hạ Nhược Tâm. Quay sang nhìn cô.

“Không có gì”- Hạ Nhược Tâm lúc này mới lắc đầu một cái rồi quay sang hỏi Thiên Ti.-“ Thiên Ti này, cậu sẽ làm gì khi có ai đó nói thích mình?”

“Sao cậu lại hỏi vậy? Để xem nào, tớ có rất nhiều fan và ai cũng sẽ nói yêu tớ thôi, nhưng quan trọng là tớ có thích họ hay không chứ. Với lại tớ cũng có đối tượng rồi nên nếu có ai yêu tớ thì tớ sẽ từ chối họ hết. Tớ vốn là một con người thủy chung mà”

Thiên Ti nói xong một chàng, chỉ riêng câu:

“Tớ có đối tượng rồi là anh nói nhỏ đến nỗi Hạ Nhượng Tâm ngồi ngay bên cũng không nghe thấy. Rồi anh cầm lấy túi xách của Hạ Nhượng Tâm và kéo tay cô dắt đi về phía tòa chung cư.-“Thôi đi về cùng tớ đi, ngoài này gió lạnh cậu cũng phải để ý cho bản thân chứ!”

“Tí nữa khoảng 8 giờ tối cậu sang nhà tớ nhé, tớ có việc muốn hỏi cậu, nói ở đây không tiện.”- Hạ Nhượng Tâm vừa cầm tay Thiên Ti dắt đi vừa nói.

“Được rồi.”-Thiên Ti đáp.

****Thành phố Bắc Kinh****

Giờ cũng đã 8 giờ, Hạ Nhượng Tâm vừa rửa xong bát đĩa mình ăn, còn ba cô thì tối nay có tiệc ở công ty nên không về. “Kính koong”-Tiếng chuông cửa reo lên, chắc Thiên Ti đến rồi, công nhận anh đến đúng lúc đồng hồ điểm 8 giờ luôn.

Hạ Nhượng Tâm nhanh tay ra phía cửa để mở cho Thiên Ti vào. Để Thiên Ti ngồi ở phòng khách cùng cốc nước chanh do cô tự pha, Hạ Nhượng Tâm lấy nhanh một quyển sổ và cây bút-trong quyển sổ đó ghi hết tất cả những câu hỏi mà Lạc Đình đưa ra để hỏi Thiên Ti.

“Rồi bây giờ cậu nghe tớ hỏi những câu sau đây, cậu phải trả lời rõ ràng vào đây. Câu đầu tiên,câu thích màu gì?”- Hạ Nhượng Tâm đồng dục nói.

“Màu cam đỏ”-Thiên Ti không cần suy nghĩ quá lâu để nói câu trả lời của mình.

“Cậu thích ăn gì?”- Hạ Nhượng Tâm lại bắt đầu hỏi câu thứ 2.

“Kẹo.”Thiên Ti cười ngây ngô nói.

“Địa điểm mà cậu ưa thích hay đến hoặc muốn đến là nơi nào?”

“Hồ Nam”

“Rồi, câu tiếp theo...”

“...”

...

Cứ thế, 45 câu hỏi mà Lạc Đình đưa ra đã kết thúc. Haiz, công nhận là Lạc Đình muốn hỏi nhiều thứ thật, mất nguyên cả tiếng rưỡi của cô. Giữa chừng Hạ Nhượng Tâm còn bị Thiên Ti hỏi:

“Tại sao cậu lại hỏi mấy câu này?”

Đầy nghi ngờ làm cô giật mình chọn đại một lí do là:

“Em họ tớ yêu quý cậu và nhờ tớ hỏi hộ.”

Chứ đâu Hạ Nhượng Tâm mà nói rằng Lạc Đình nhờ tớ hỏi hộ thì máu nghi ngờ của Thiên Ti sẽ tăng cao lắm.

“Dù sao tớ đã làm việc mà cậu yêu cầu rồi thì giờ cũng là lúc mà cậu trả ơn lại cho tớ .”

Thiên Ti nhấp nhấp cốc nước chanh thứ 2 mà Hạ Nhượng Tâm pha cho bình tĩnh nói.

“Trả ơn? Cậu lại muốn tớ nấu cho ăn như mọi lần à?”- Hạ Nhượng Tâm trả lời

“Lần này là chuyện khác, không như mọi lần nữa.”

“Chuyện gì đây?”- Hạ Nhượng Tâm ngờ ngợ hỏi lại.

Nói đến đây Thiên Ti đưa một tập giấy về phía Hạ Nhượng Tâm. Nhìn thấy thế, Hạ Nhượng Tâm nhận lấy tờ giấy đầy chữ kia rồi đọc qua một lượt. O, khoan đã, sao Thiên Ti lại đưa cho cô cái thứ này? Hạ Nhượng Tâm dùng ánh mắt khó hiểu về phía Thiên Ti. Thiên Ti thấy thế liền từ tốn nói:

“Chuyện là này, bộ phim tớ tham gia đang thiếu diễn viên. Nhân vật ấy mặt dù là phụ nhưng khá là quan trọng đối với cả bộ phim này nên tớ rất cần cậu tham gia. Tớ biết khả năng diễn xuất của cậu tớ rèn cho 1 năm nay khá lên bao nhiêu rồi còn gì!”

Hạ Nhượng Tâm nghe xong nhưng lời nói của Thiên Ti mà giật mình thay. Đúng, cô rất thích diễn xuất, nhưng mỗi lần, làm chuyện này cô đều giấu ba mẹ, Hân Phong lẫn Lạc Đình. Chỉ riêng Thiên Ti là biết chuyện này nên đã có ý giúp cô thực hiện việc này tốt hơn thôi. Hạ Nhượng Tâm còn nhớ đến lời ba cô

từng nói nữa, rằng ông không cho phép Hạ Nhược Tâm tham gia vào ngành giải trí khốc liệt kia đâu. Thế nên vì điều này mà Hạ Nhược Tâm cực kì sợ hãi bởi bản thân lúc này.

“Cậu yên tâm, vai diễn này là phụ, mặc dù quan trọng nhưng tần suất diễn rất ít ỏi. Nhưng cần những người có cảm xúc cao siêu mới có thể đóng thôi. Tớ vì thấy cậu phù hợp nên mới chọn”- Thiên Ti thấy vẻ mặt trắng bệch của Hạ Nhược Tâm nên đã cố gắng ngụy biện 1 lí do nào đó để cô bớt sợ hãi. Anh cũng từng nghe qua Hạ Nhược Tâm nói rằng ba cô cấm cô làm gì trong giới giải trí.

Nhưng mà tài năng của Hạ Nhược Tâm trong vòng 1 năm nay anh đều thấy rõ. Sự day báo tận tình của anh cũng khiến khả năng này của cô có khi còn tốt hơn anh nữa chứ. Thiên Ti làm sao có thể dễ dàng để lỡ 1 tài năng mà chẳng ai biết đến, rồi anh sẽ cho bông hoa áp ủ bao ngày nở rộ khiến mọi người phải quy lại chiêm ngưỡng ngắm nhìn. Tối hôm đó, bằng những lời lẽ mời gọi, Thiên Ti cuối cùng cũng đã nghe thấy câu nói đồng ý bé nhỏ của Hạ Nhược Tâm về tư cách làm diễn viên tham gia bộ phim này. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Tối hôm đó, bằng những lời lẽ mời gọi, Thiên Ti cuối cùng cũng đã nghe thấy câu nói đồng ý bé nhỏ của Hạ Nhược Tâm về tư cách làm diễn viên tham gia bộ phim này.

Hiện tại Hạ Nhược Tâm đang đứng ở sân chơi gần tòa chung cư đợi Thiên Ti dẫn mình tới chỗ đoàn làm phim. Chuyện Thiên Ti nhờ cô đóng vai phụ cho bộ phim này đã cách đây từ mấy hôm trước.

Lúc đó Hạ Nhược Tâm còn được anh chỉ dẫn cách vào cảm xúc nhân vật sao cho diễn đạt hay nhất. Hôm nay cô cũng chọn cho mình một bộ quần áo cực kì thoải mái, một chiếc váy ren xanh màu trời nhẹ nhàng đến đầu gối kết hợp với đôi giày Vans cổ điển da người kèm với chiếc mũ tai bèo nhỏ gọn. Hạ Nhược Tâm còn mang thêm một chiếc cặp nhỏ đeo lên vai, trong đó cô đựng một số đồ quan trọng của mình như mắt kính, điện thoại, kịch bản của bộ phim, ví tiền,...

“Nhược Nhược, đi thôi”- Hạ Nhược Tâm thấy Thiên Ti từ xa xa vẫy tay về phía cô. Hạ Nhược Tâm thấy thế liền lon ton cái chân chạy về phía Thiên Ti, để anh dẫn cô đến đoàn làm phim nhân ngày đầu tiên cô đóng bộ phim này.

Nội dung bộ phim này Hạ Nhược Tâm cũng đã nghiên cứu kĩ lưỡng suốt cả tuần qua rồi. Bộ phim có tên là “Bất hủ hư vinh”. Nghe tên có vẻ là một bộ phim cổ đại nhưng thực chất lại là bộ phim về thời hiện đại. Thiên Ti được đề cử là nhân vật chính của bộ phim này đồng hành cùng nữ diễn viên đang nổi tiếng Ái Na. Còn Hạ Nhược Tâm thì vẫn là một diễn viên tương lai trong bộ phim này thuộc số nhân vật phụ. Bất hủ hư vinh kể về tuổi trẻ của 5 người bạn, với dàn diễn viên gồm có Thiên Ti vào vai chính cùng Ái Na, còn Hạ Nhược Tâm và 2 người bạn diễn khác có tên là Vương Tuấn Khải và Vương Nguyên-hình như có lần Thiên Ti đã kể về 2 cậu ấy cho cô nghe.

Bộ phim này nói về tuổi trẻ ngông cuồng, nổi loạn của 4 người bạn với bao tình huống dở khóc dở cười đôi khi phan chút tình yêu tuổi thanh xuân hay những khoảng khắc cảm động khó có thể cảm được nước mắt...

****Thành phố Bắc Kinh****

Sau một hồi được anh quản lí của Thiên Ti cho đi nhờ xe, Hạ Nhược Tâm cùng Thiên Ti cuối cùng cũng đã đến trường quay. Đối với Thiên Ti, anh đã tiếp xúc quá nhiều với nghệ thuật nên cảnh tượng trường quay như thế nào đối với anh cũng là bình thường. Còn với Hạ Nhược Tâm thì sao, đây là lần đầu tiên cô được vào một trường quay với cảnh tượng nhiều người bận rộn qua lại âm ỉ để bố chí cảnh quay, sắp xếp đồ đạc,...

Cứ nhiều người như vậy là Hạ Nhược Tâm lại run run người, cô tạo thế đứng co ro người lại với nhau vì hoảng sợ, với cái tinh thần hiện tại của cô thì buổi diễn đầu tiên này hiện có suôn sẻ được hay không. Đang nghĩ ngợi liên hồi thì Hạ Nhược Tâm được Thiên Ti kéo tay đi chào hỏi đạo diễn cùng dàn diễn viên sẽ đóng bộ phim này. Thiên Ti dắt Hạ Nhược Tâm vào một căn phòng, trong đó có khá là nhiều người khiến mắt Hạ Nhược Tâm cứ nhắm tịt lại còn Thiên Ti dắt cô đi đâu thì cô không quan tâm, lúc này đây cô chỉ có sợ và sợ.

“Chào đạo diễn, đây là người mà cháu nói với bác. Cậu ấy là Hạ Nhược Tâm-bạn của cháu”- Hạ Nhược Tâm nghe được Thiên Ti nói “Chào đạo diễn”

Biết mình đã đến chỗ của đạo diễn rồi nên cô mở mắt ra. Trước mặt cô đang là một người chắc đã qua tuổi 50 rồi những sự minh mẫn vẫn còn thể hiện rõ với đôi mắt sao xa cho thấy bác đạo diễn này đã là người nhiều năm trong nghề. Thấy bầu không khí sau khi Thiên Ti giới thiệu Hạ Nhược Tâm cho đạo diễn- biết mình cũng nên chào hỏi lại đạo diễn cho đúng lễ nên Hạ Nhược Tâm cúi người xuống góc 70 độ:

“Cháu chào bác, cháu là Hạ Nhược Tâm. Mong bác giúp đỡ.” Hạ Nhược Tâm nhắm mắt khi chào.

“Chào cháu, Thiên Ti đã giới thiệu cháu cho bác rồi. Thiên Ti nói diễn xuất của cháu rất phù hợp với hình ảnh nhân vật trong bộ phim này. Bác rất mong cháu sẽ làm được như lời Thiên Ti nói.”

Đạo diễn vừa cười vừa nói:

“Sắp tới lúc diễn rồi, cháu vào thay bộ đồ học sinh đi, bác vẫn còn việc!”

Nói xong, đạo diễn đi về phía cửa ra vào, xen lẫn vào dòng người đang ồn ào kia.

Bỗng từ đâu đó có một bàn tay từ sau luôn qua 2 mắt của Hạ Nhược Tâm rồi úp chặt lại vào mắt cô nên hiện giờ trong mắt Hạ Nhược Tâm là một khoảng tăm tối.

“Đoán xem ai đây?”- Một giọng nói vánh vang ở gần cô lên tiếng, giọng nói này nghe sao mà đậm chất trẻ con luôn nên Hạ Nhược Tâm chắc chắn đó không phải là Thiên Ti.

Mà Hạ Nhược Tâm bẩm sinh ra là một người cách mặt người lạ cơ mà. Vốn dĩ người này cô còn không biết là ai đã vô năng trêu chọc cô thế này khiến trong phân tâm hiện tại của cô tràn trề tức giận.

“Vương Nguyên, cậu làm cô ấy giận kìa.”

Thiên Ti ở bên cạnh Hạ Nhược Tâm thấy sắc mặt của cô càng ngày chuyển biến xấu nên đã vội bỏ tay Vương Nguyên đang làm cái vẻ mặt vô tội kia ra khỏi mặt Hạ Nhược Tâm.

Thấy Thiên Ti giải vây cho mình, mắt cô cuối cùng cũng đã nhìn thấy ánh sáng. Quy sang nhìn kẻ đã trêu mình, khi nhìn mặt cái cậu tên là Vương Nguyên mà Thiên Ti nói, Hạ Nhược Tâm bất ngờ. Cậu bạn này hình như trạc tuổi cô và Thiên Ti thì phải nhưng sao mà thần thái khác hẳn Thiên Ti vậy. Mặt cậu ta tuy có vẻ kiểu tóc khác giống Thiên Ti nhưng mà biểu lộ mặt của cậu ta lại là một đáng vẻ đáng yêu, tính nghịch không như Thiên Ti cao lãnh mà cô hay thấy đâu.

“Chào cậu, chắc cậu là Hạ Nhược Tâm. Thiên Ti đã kể cho tớ về cậu. Hạ Nhược Tâm, cậu nhìn dễ thương vậy sao mà lại làm bạn với cái tên hạc đầy đầu này được cơ chứ. Chắc phải có cái gì đó sai sai nên mới vậy ha”

Vương Nguyên mỉm cười tí mắt về phía Hạ Nhược Tâm mà không biết rằng có anh mắt sát khí đầy đầy đang hướng về phía cậu.

“Cậu nói gì?” – Thiên Ti dạn ra từng chữ, xem ra có vẻ tức giận với cụm từ “Hạc đầy đầu” được phum ra từ mồm Vương Nguyên thối tha kia lắm.

“Áy áy, tớ có nói gì đâu.”- Vương Nguyên thấy mình sắp phạm vào những điều mà bản thân không nên làm với Thiên Ti, nếu không thì cậu có mà chết! Hạ Nhược Tâm từ nãy giờ nhìn thấy Vương Nguyên, mặt cô vẫn còn ngờ ngợ như không hiểu chuyện thì từ xa xa lại truyền ra một giọng nói của ai đó.

“Này mấy đứa đang làm gì vậy?”- Hạ Nhược Tâm quay sang thấy một bóng người khá là cao đang đi đến phía mình cùng Thiên Ti và Vương Nguyên.

Khi đến gần về phía cô, chàng trai này bỗng làm vẻ mặt ngạc nhiên rồi từ tốn mỉm cười với Hạ Nhược Tâm, khi đó cô để ý rằng người này khi cười để lộ ra 2 cái răng khênh xinh xinh giống y hệt cô.

“Chào em, anh là Vương Tuấn Khải, em có thể gọi anh là Khải ca vì anh lớn hơn em và Thiên Ti, Vương Nguyên 1 tuổi. Liệu em có phải là Hạ Nhược Tâm- cô diễn viên mà Thiên Ti có đề cử với đạo diễn để đóng cặp đôi với anh hay không?”

Vâng, đó chính là Vương Tuấn Khải, cậu đến trường quay khá là muộn nên khi vào phòng diễn viên thì cậu có thấy hai thằng em trong nhóm đang trò chuyện với ai đó nên tiến lại gần hơn, cậu đã xuyt bị hớp hồn bởi cô gái trước mắt.

Một cô gái có 1 đôi mắt xanh biếc to tròn, làn da trắng không một vết mụn, mái tóc màu hạt dẻ và gương mặt trái xoan càng làm nổi bật hình thái người của cô. Chẳng lẽ đây là cô gái mà mấy lần Thiên Ti cho anh xem ảnh người bạn mà thằng nhóc bảo là bạn thân thiết đây ư. Nó có lừa tình anh không vậy? Bởi vì cô gái trước mặt Khải ca hiện tại có khi còn xinh hơn trong ảnh nữa cơ chứ.

“Chào anh Vương Tuấn Khải. Chào cậu, Vương Nguyên. Mình là Hạ Nhược Tâm.”

Sau khi đợi Vương Tuấn Khải giới thiệu xong về bản thân, không nhanh không chậm, Hạ Nhược Tâm trả lời cùng một lúc hai câu giới thiệu của Vương Nguyên và Vương Tuấn Khải. Bỗng cô để ý, hình như đằng sau Vương Tuấn Khải có một bóng người lấp sau đó thì phải. Mắt Hạ Nhược Tâm tò mò nhướn mắt ra sau, thì bỗng nhiên!!!!!!!!

“Òa, sao nào ngạc nhiên chứ? Chào cậu, tớ là Ái Na, chúng ta sẽ là bạn diễn trong bộ phim lần này!”

Từ đằng sau lưng của Vương Tuấn Khải bỗng có một cô gái chạy nhào ra làm Hạ Nhược Tâm giật mình lùi về đằng sau mấy bước. Khi hết hoảng sợ rồi cô mới nhìn về phía cô gái xưng danh Ái Na kia. Quả là một cô gái xinh đẹp, đôi mắt hai mí to tròn long lanh với cái môi dùng son màu cherry đỏ mọng kia nhìn chung quy thật là đáng yêu a.

“À, tớ nghe nói cậu là người bạn thân thiết của Thiên Ti gần đây phải không? Còn tớ thì lại là bạn thanh mai trúc nhũ từ khi còn nằm tã của Thiên Ti rồi cơ”- Ái Na tí mắt nói.

“Đó là khi chúng ta còn nhỏ.”- Thiên Ti thấy bộ mặt cười tươi của Ái Na mà lấy làm chán ghét liền buông một câu khiến mặt Ái Na nghe xong liền xịu xuống, trông có vẻ oan ức lắm.

“Oa, bây giờ mới để ý nha, hình như mắt Hạ Nhượng Tâm màu xanh thì phải, đã thế còn xanh biếc luôn. Chắc cậu là còn lai hả?”- Vương Nguyên bỗng nhìn chăm chăm vào mắt Hạ Nhượng Tâm và ánh lên sự bất ngờ.

Vì Hạ Nhượng Tâm là người mới nên dù khuôn mặt ỉu xiu của Ái Na có thế nào đi chăng nữa thì cũng chẳng ai lấy làm để ý, vì hiện tại, ba chàng trai trước mặt chỉ dán ánh mắt về phía Hạ Nhượng Tâm để làm quen trò chuyện. Rồi họ lại dẫn Hạ Nhượng Tâm đi chào hỏi từng thành viên của đoàn làm phim, Hạ Nhượng Tâm thấy xem ra mình cũng đã để lại ấn tượng tốt cho mọi người rồi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Rồi họ lại dẫn Hạ Nhượng Tâm đi chào hỏi từng thành viên của đoàn làm phim, Hạ Nhượng Tâm thấy xem ra mình cũng đã để lại ấn tượng tốt cho mọi người rồi.

Chào hỏi xong xuôi thì tiết mục chính cũng đã đến, đó là đoàn phim đã chuẩn bị xong xuôi đồ đạc của cảnh diễn hôm nay. Vì bộ phim “Bắt hủ hươu vịnh” nói về tuổi trẻ, tuổi thanh xuân nên được lấy bối cảnh ở một trường học ở Hồ Nam có tên là Nhất Tân. Trường học Nhất Tân này so với trường Thanh Hoa mà Hạ Nhượng Tâm học cũng không khác nhau là mấy chỉ là trường này có trang bị thêm một vườn hoa khá là rộng ở đằng sau ngôi trường. Điều đó khiến Hạ Nhượng Tâm cực kì mê mẩn ngôi trường này.

Dù gì mọi người cũng biết Hạ Nhượng Tâm sẽ là diễn viên của bộ phim này, nhưng đó là họ chỉ biết mặt thôi chứ thực lực của cô thế nào thì... Chẹp, chắc điều đó chỉ có Thiên Ti biết thôi.

Hôm nay cũng là hôm đầu tiên cô diễn bộ phim này, cô diễn lần đầu trước mặt nhiều người nữa chứ! Nếu cô không làm tốt, mọi người sẽ cười vào mặt cô, chê cô và ái ngại không biết cô có thực sự diễn xuất tốt không chứ. Vì vậy trong lòng Hạ Nhượng Tâm lúc này, ý chí của cô đã dâng lên bậc cao nhất.

Nhưng cảnh cô diễn cũng chưa đến, dù sao cô cũng là diễn viên phụ, không quan trọng như diễn viên chính đâu. Nên sau khi thay xong bộ đồng phục của trường Nhất Tân, một bộ đồng phục khá khác trường cô là bao, nhưng cô phải đeo lens mắt để che đi đôi mắt màu xanh biếc kia đi không thì vì điều đó mà Hạ Nhượng Tâm sẽ nổi bật hơn Ái Na mất.

Hạ Nhượng Tâm ung dung tự tại tại ngôi một chỗ có thể ngắm nghía được toàn cảnh hậu trường diễn, bên cạnh cô còn có Vương Nguyên- cậu nhóc từ này thao thao bất tuyệt nhiều truyện mà Hạ Nhượng Tâm vì đau đầu quá mà chỉ ập ừ cho qua. Để xem nào, cảnh đầu tiên của bộ phim là cảnh 3 bạn trẻ gồm Thiên Ti, Vương Tuấn Khải và Ái Na gặp nhau một cách tình cờ mà oan gia ngõ hẹp. Đây cũng là lúc mà Hạ Nhượng Tâm nên xem bạn diễn của mình diễn xuất như thế nào? Xem họ có nhập tâm vào nhân vật hay chưa?

“Cảnh 1 A! Diễn!”-Tiếng bác đạo diễn hô to. Lúc này đây Thiên Ti, Vương Tuấn Khải, Ái Na mỗi người từ 3 phía khác nhau đi tò, rồi cứ thế họ đụng độ nhau. Lúc này mặt mỗi người biểu cảm một kiểu. Thiên Ti thì bình tĩnh lẳng lặng y như tính cách của anh. Vương Tuấn Khải thì lại làm biểu cảm nhân nhố nhố chịu. Còn Ái Na thì lại làm vẻ mặt tức giận. Lúc này lời thoại của 3 người bắt đầu.

“Không sao?”-Thiên Ti nhẹ nhàng nói.

“Không sao cái gì, đâm vào mặt bản cô nương mà người còn đứng đấy hả, bộ không biết xin lỗi sao? Không thôi người đền tiền thiệt hại cái bản mặt đáng yêu này đi!”- Ái Na cực kì nhập tâm vào nhân vật, vừa nói hành động của cô vừa trùng khớp với nội tâm hiện tại của nhân vật khiến Hạ Nhượng Tâm ngồi đây quan sát phải trầm trồ ngạc nhiên.

“Người gì mà như con quý bà bà thế, khó có người yêu lắm đấy”- Lúc này lời thoại của Vương Tuấn Khải đã đến, vẻ mặt của cậu đạt đến nỗi mà Hạ Nhượng Tâm phải tưởng cậu đang nhân nhố nhố chịu thật. Cứ thế, 3 con người đồng tâm với nhau cho đến khi cảnh 1 được diễn hết hoàn toàn khi đạo diễn không phải hô cắt 1 cảnh nào.

Sau cảnh 1 thì Hạ Nhượng Tâm cũng Vương Nguyên và Vương Tuấn Khải sẽ diễn cảnh ở nhà ăn. Lúc này cô phải chờ tổ làm phim sửa sang một chút nơi đó đã nên lúc này Hạ Nhượng Tâm lại vui vẻ cười nói chuyện với Thiên Ti, Vương Tuấn Khải và Vương Nguyên.

Còn về phần Ái Na, không hiểu sao Hạ Nhượng Tâm luôn thấy Ái Na giữ 1 khoảng cách khá xa với cô, nhiều lúc cô còn thấy Ái Na nhìn mình bằng ánh mắt hình viên đạn như muốn bùng nổ khiêu chiến một thứ gì đó với cô.

Nhưng lúc này, trong lòng Hạ Nhượng Tâm lại có một cảm giác khó chịu đến bất ngờ, hình như cô đang căng thẳng, đứng ra là sắp đến lượt diễn của cô rồi mà cô lại trở về đúng con người rụt rè vốn có của cô. Hạ Nhượng Tâm sợ đứng trước đám đông cơ mà, Hạ Nhượng Tâm sợ nói to cơ mà, giờ những điều cô sợ lại sắp phải thực hiện những điều mà trong phân tâm cô cực kì sợ hãi.

Thiên Ti đang cười nói vui vẻ với Hạ Nhượng Tâm bỗng thấy sắc mặt cô trầm xuống, tái nhợt 1 cách nhanh chóng. Hình như cô có vấn đề gì rồi, cô cũng sắp có cảnh quay. Phải hỏi xem cô bị sao không thôi!

“Hạ Nhượng Tâm, cậu bị sao vậy. Khó chịu trong người à?”- Thiên Ti từ tốn hỏi.

“Thiên Ti... tớ, sợ...”

Thấy Hạ Nhượng Tâm run run trả lời và trong cậu nói có từ sợ. Trong lòng Thiên Ti bỗng giật mình. Cô ấy sợ sao, nhưng sợ vì điều gì. Nói rồi trong đầu Thiên Ti nhận thấy, quen biết với cô đã lâu nên Thiên Ti khá là hiểu rõ con người cô- một cô gái nhỏ bé nhút nhát rụt rè.

Với lại giờ đây cô lại sắp phải diễn cảnh, đối mặt với bao ánh mắt nhìn cô thì chắc chắn cô sẽ không chịu nổi dù là chỉ 1 giây đâu. Nếu cứ đà này, ấn tượng tốt của Hạ Nhượng Tâm với mọi người mà Thiên Ti tưởng tượng chắc chỉ kết thúc ở màn chào hỏi vô nghĩa ban này thôi. Không chần chừ lâu vì thời gian có hạn, Thiên Ti nắm lấy hai bàn tay của Hạ Nhượng Tâm.

“Nhượng Nhượng, tớ biết cậu rất sợ, cậu sợ vì phải đối mặt với mọi người. Nhưng cậu đừng vì thế mà bỏ lỡ mọi điều tuyệt vời đang chờ cậu ở trước mặt. Đối với cậu, tớ biết đóng phim luôn là điều mà cậu mong muốn. Tớ đã tạo cho cậu cơ hội nghìn năm có 1 này sao cậu phải sợ để rồi chính cậu tự hủy hoại bản thân mình. Cậu hãy nhìn vào mắt tớ này.”

Lúc này Thiên Ti lại lấy hai tay mình áp vào mắt Hạ Nhượng Tâm, bắt buộc khuôn mặt của cô phải ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt đồng tử màu hổ phách kia.

“Cậu hãy cho rằng lúc này đây, cậu chỉ có một mình mình, một mình mình thôi, hãy tự làm sáng khoái con người cậu.”- Thiên Ti nghiêm nghị nói.

“Tớ có thể... sao? Tớ có thể làm được sao.”- Hạ Nhượng Tâm đưa con mắt long lanh của mình lên trả lời.

“Sao cậu không thể làm được cơ chứ, cậu là Nhượng Nhượng của tớ cơ mà.”- Thiên Ti kiên nhẫn nói.

Còn về phía Hạ Nhượng Tâm, cô không để tâm đến cụm từ “Nhượng Nhượng của tớ” vì cô đã nghe quá quen rồi. Cái quan trọng là Thiên Ti đã giúp cô lấy lại được bình tĩnh, giúp cô có được sự tự tin như bây giờ cũng là nhờ công sức tất cả của Thiên Ti.

Vậy là cứ thế, bầu không khí bạn bè thân thiết giữa Hạ Nhượng Tâm và Thiên Ti lại nổi lên. Liệu 2 người họ có biết lúc này đâu bên cạnh họ có 2 con người từ nãy đến giờ chứng kiến mọi chuyện đều tròn trặn mắt lên không? Không ai khác đó chính là Vương Nguyên và Khải ca a. 2 người họ mỗi người một suy nghĩ khác nhau.

“Ồ hô, vụ này hay à nha, Thiên Ti cao lãnh bỗng biến mất tăm khi ở với Nhượng Nhượng kia. Có khi nào tình bạn của hai đứa nó sẽ trên cả mức tình bạn hay không ta?”

Vương Nguyên với dòng suy nghĩ được cho là hết sức đen tối và nở một nụ cười tươi hơn bao giờ hết nhìn về phía đôi bạn kia.

“Trời ơi, sao bọn nó tiến triển nhanh vậy? Có thật bọn nó là bạn bè không? Con bé dễ thương thế cơ mà, sao lại có thể để lọt vào bàn tay lạnh giá của thằng lão nhò con hạc đây đầu kia cơ chứ? Nghiệt ngã, nghiệt ngã quá.”

Vương Tuấn Khải với một dòng suy nghĩ đau thương chạy qua đầu mình với khuôn mặt buồn thiu thiu. Sự việc này mãi mới kết thúc cho đến khi bác đạo diễn nói ba người gồm Hạ Nhượng Tâm, Vương Nguyên và Vương Tuấn Khải đến diễn cảnh thứ 2.

Để xem nào, cảnh thứ 2 gồm có sự kiện Hạ Nhượng Tâm sẽ cùng Vương Nguyên và Khải ca ngồi căng tin chuyện trò ăn uống a. Lời thoại cũng tương đối ngắn nên khi học thuộc cũng không có khó khăn gì cho lắm. Đến khi ngồi vào chiếc ghế của căng tin trương Nhất Tân, Hạ Nhượng Tâm luôn nhắm trong đầu suy nghĩ: “Coi mình như không khí, coi bản thân như không khí, cùng hòa làm một thật tươi tỉnh.”

Kết thúc suy nghĩ, Hạ Nhượng Tâm cuối cùng cũng đã lấy lại bình tĩnh.

“Cảnh 2 A chuẩn bị bắt đầu. Diễn!”- Tiếng bác đạo diễn hô to

“Chào cậu, tớ là Vương Nguyên~~~~~Nice day”- Vương Nguyên với diễn xuất nhí nhảnh liền buông một câu tiếng anh không có trong kịch bản nhưng cũng đủ để cho thấy sự linh hoạt trong diễn xuất của cậu ấy ra sao!

“Chào cậu, tớ là Vương Tuấn Khải, rất vui được làm quen với cậu, cậu tên gì vậy?”- Vương Tuấn Khải sự dụng vũ khí bí mật của anh khiến bao cô gái chết đờ từ trước đến nay đó chính là giọng nói ấm áp đầy uy lực.

Lúc này cả hai đều quay sang nhìn về phía Hạ Nhượng Tâm để chờ câu trả lời của Hạ Nhượng Tâm. Lúc này ở phía hậu trường, Thiên Ti cũng vô cùng hồi hộp về Hạ Nhượng Tâm. Nếu cô vẫn còn run rẩy là thôi xong, ấn tượng về cô với mọi người sẽ từ chín tầng mây rơi xuống đất.

“Chào 2 cậu, tớ là Hạ Nhượng Tâm. Các cậu có thể gọi tớ là Tâm Tâm hoặc Nhượng Nhượng, các cậu thích gọi bằng tên nào?”

Vì đây là một nhân vật lạc quan nên Hạ Nhược Tâm phải biểu đạt mình là một con người vui vẻ, không bao giờ bi quan. Với lại bộ phim này cho phép các nhân vật là tên của chính người diễn viên của các nhân vật đó nên Hạ Nhược Tâm cũng không quá căng thẳng khi giới thiệu tên mình, vì ban này cô đã giới thiệu tên mình với biết bao nhiêu người rồi cơ mà. Nhìn thấy được bộ dáng diễn của Hạ Nhược Tâm, Thiên Tò trên khán đài cười nói một nụ cười nhẹ.

“Phải rồi, cậu diễn đạt lắm Nhược Nhược à.”- Thiên Tì nghĩ

Cũng chỉ vì câu nói của Hạ Nhược Tâm thôi mà cả đoàn làm phim phải ồ lên. Diễn xuất của cô diễn viên không rõ lai lịch kia không đùa được đâu. Mọi người ai cũng nghĩ là Hạ Nhược Tâm diễn tệ lắm vì Ái Na có nói với mọi người vậy. Ai ngờ, kĩ năng diễn xuất kia của Hạ Nhược Tâm có thể coi là xứng tầm với Ái Na luôn. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Cũng chỉ vì câu nói của Hạ Nhược Tâm thôi mà cả đoàn làm phim phải ồ lên. Diễn xuất của cô diễn viên không rõ lai lịch kia không đùa được đâu. Mọi người ai cũng nghĩ là Hạ Nhược Tâm diễn tệ lắm vì Ái Na có nói với mọi người vậy. Ai ngờ, kĩ năng diễn xuất kia của Hạ Nhược Tâm có thể coi là xứng tầm với Ái Na luôn.

Trong lúc mọi người trong đoàn làm phim đang ồ lên kinh ngạc giữa khả năng diễn xuất của Hạ Nhược Tâm thì ở đâu đó... Ở đâu đó, có một ánh mắt lờ mờ Hạ Nhược Tâm từ này giờ một cách thù hận. Ánh mắt đó phát ra đồng tử của chính Ái Na. Đúng, cô đang điên loạn gào xé trong phân tâm mình.

Cô ta, Hạ Nhược Tâm, mặc dù chỉ là diễn viên phụ, đóng cặp với Vương Tuấn Khải thôi! Không như cô, được đóng cặp với Thiên Tì hào soái ca kia. Nhưng kể từ lúc nhìn cô ta đến chào hỏi mọi người trước sự dịu dàng, hộ tống của toàn thể ba chàng trai mà cô mong muốn được trở nên thân thiết với họ kia. Bất quá cái mà cô ghét nhất ở cô ta, Hạ Nhược Tâm đó là cô được sự bao bọc quá đáng của Thiên Tì- mẫu người cao lãnh lí tưởng bấy lâu nay của cô đã bị ả lấy hết.

Chính vì thế, cô nghĩ trong đây rằng cô ta cũng chỉ được nhờ vào cái bản thân chắc chắn đã làm cái gì đó cho Thiên Tì nên ả mới được chính miệng Thiên Tì mời cô ta đến diễn thôi. Chứ giờ phút này sau khi chào hỏi xong, lúc cô ta diễn chắc diễn xuất cũng chỉ được dạng tầm trung trung thôi.

Chứ đâu được như cô, diễn viên loại A kia cơ mà, cô cũng đã 2 lần được nhận giải “Diễn viên trẻ tài năng” rồi kia cơ mà. Loại như cô ta sao có thể bước qua cô được cơ chứ. Chính vì thế, để hủy hoại dần dần cô ta, Ái Na cô phải làm cho cô ta mất lòng trước mọi người đã chứ. Thế là từ lúc mà Ái Na cô chào hỏi Hạ Nhược Tâm xong, cô liền đi gặp từng người trong đoàn làm phim, rồi trưng cái bộ mặt giả tạo mà cô hay đối xử với họ.

Nào là tỏ ra đáng thương, nũng nịu, vui vẻ, dễ thương để họ động lòng rồi làm được điều mà mình mong muốn! Ái Na cô là thế đấy, trong cái làng giải trí này, không con đường nào là giải đây hoa cả nên cô phải làm đủ mọi thủ đoạn để có được vị trí này như ngày hôm nay là cả một quá trình gian khổ cho cô. Chính nó đã rèn luyện cho con người cô, tâm hồn cô một cái tính cách không từ thủ đoạn để đạt được thứ mình muốn.

Cớ sao một con nhãi nhép Hạ Nhược Tâm ở trước mặt cô, cô cũng chỉ cần cười khẩy một phát là nó có thể hất bay nó một cách dễ dàng cơ mà. Thế là lúc đấy cô đã buông những lời lẽ cực kì bình thường nhưng không kém phần thâm độc để nói xấu Hạ Nhược Tâm trước mặt mọi người.

Mà giờ đây thì mọi chuyện lại trái ngược hoàn toàn tâm ý của cô, con nhỏ kia với lối diễn xuất tự nhiên của nó đang thu hút toàn bộ ánh nhìn của đoàn làm phim đổ dồn về phía nó, có khiến cô tức chết không? Được rồi, Hạ Nhược Tâm, mày nhớ đấy, Ái Na tao không phải người dễ đụng chạm vào cái là xong đâu.

****Thành phố Bắc Kinh****

Vậy là kết thúc một ngày khá là rỗng rã đối với Hạ Nhược Tâm, hiện tại cô đang trên đường về nhà. Trời lúc này cũng đã bắt đầu chợp tối rồi, không còn sớm nữa. May mà hôm này ba cô bận ở lại công ty làm thêm nên cô có thể yên tâm đi về mà không sợ ba quở trách mình nữa.

Nhưng thật đáng tiếc là cô phải tạm biệt hai người bạn mới quen kia rồi. Vương Tuấn Khải cùng Vương Nguyên quả là người bạn dễ gần mà, mới được một thời gian ngắn thôi mà cô đã coi họ như những người bạn thân thiết rồi.

Vương Tuấn Khải thì nhẹ nhàng ấm áp còn Vương Nguyên thì trái ngược hoàn toàn, cậu ta lại mang nét tính nghịch đáng yêu. Vừa nghĩ tới những chuyện này, Hạ Nhược Tâm nhắm mắt mỉm cười trong vô thức, cô đâu biết rằng nụ cười đó đã được một chàng trai nhìn thấy và trong đầu mang đầy sự thắc mắc.

“Này Nhược Nhược, cậu đang nghĩ gì vậy?”

Thiên Ti ngồi ghé kế bên hỏi.

“À không có gì, hi hi. Tớ chẳng qua là thấy ngày hôm nay vui quá mà”- Hạ Nhược Tâm sau khi nghe thấy Thiên Ti hỏi vậy thì mới tỉnh lại trong dòng suy nghĩ. Lúc này mới cười ngốc nghếch trả lời.

Thiên Ti thấy thế thì không khỏi buồn cười, cái cô ngốc này. Sao anh nhìn cô, hành động nào của cô cũng đáng yêu hết trơn vậy. Cute quá mức cho phép rồi. May mắn là khi ở với người thân thiết cô mới thể thôi chứ giờ tính cách cô mà lạc quan, vui tươi thì chắc phải khỏi anh đồ dòn về phía này để tán cô mất. Và tất nhiên trong đó Thiên Ti sẽ không ngoại lệ đâu!

“Mà cô bạn diễn viên Ái Na đóng cùng cậu sao ít quay ra nói chuyện với tớ thế? Máy lần gặp mặt tớ cảm thấy cậu ấy nhìn tớ bằng ánh mắt lạ lẫm luôn.”- Hạ Nhược Tâm bỗng bất giác nhắc tới Ái Na làm trong phân tâm Thiên Ti đang vui vẻ bỗng chốc dịu xuống.

“Nhược Nhược này, tớ khuyên cậu nhất định không được lại gần Ái Na kia. Cậu ta là người xấu.”- Thiên Ti quay sang nhìn Hạ Nhược Tâm bằng ánh mắt kiên định nói.

“Ái Na là người xấu á?”- Hạ Nhược Tâm nghe câu Thiên Ti nói xong mà sốc toàn tập. Cô thấy Ái Na đối với mọi người đều tốt như nhau cơ mà. Có sao Thiên Ti lại nói vậy?...

****Thành phố Bắc Kinh****

Hôm nay là chủ nhật của tuần thứ 3 của kì nghỉ hè này, không có lịch trình, không phải luyện tập, được trở về nhà. Hiện tại cảm giác của Thiên Ti hết sức thoải mái, anh ngồi vào bộ bàn ghế ở phòng khách, bàn tay không thể khống chế liên phá đám thẳng nhóc Nam Nam đang chơi đồ hàng ở bên cạnh. Mặc cho em nó điên như thế nào thì đối với anh, khoảng khắc hiện tại đang giúp anh bình yên hơn bất cứ lúc nào.

Không tiếng hò hét của fan, không di chuyển nhiều, không phải luyện những bài tập giãn cơ, mặc dù tất cả chỉ cho anh nghỉ một ngày thôi. Thiên Ti cũng nguyên lắm rồi, một ngày cách xa với các điều kiện đó, tâm hồn anh như rơi vào nhà máy lọc rửa tâm hồn vậy. Có khi chẳng cần chọc thẳng nhóc em anh, anh chỉ cần nhắm mắt lắng nghe những không gian im ắng xung quanh thôi là anh cũng đủ tỉnh táo, thư thái hơn rồi.

“Kính koong!Kính Koong!”-Bỗng tiếng chuông cửa nhà anh vang lên, đánh tan mọi sự im ắng vốn có của ánh khiến khuôn mặt bình tĩnh kia lộ lên một chữ nộ nhỏ.

“Thiên Thiên, con ra mở cửa hộ mẹ, tay mẹ đang dơ.”-Tiếng mẹ Thiên Ti vọng ra từ căn bếp. Hiện tại đúng là tay mẹ anh đang dơ dang nấu ăn thật, thôi thì Thiên Ti cố gắng cử động bản thân với khuôn mặt nhăn nhó lè lết cái thân xác khó chịu ra khỏi cửa. Vừa mở cửa ra, mắt Thiên Ti vẫn đang nhắm tịt lại thì một giọng nói ngọt ngào lạnh lốt vang lên.

“Chào cậu, Thiên Ti. Tớ đến đây chơi nè”- Giọng nói đó không ai khác chính là của Ái Na, hiện tại cô đang vận một chiếc váy màu hồng phấn đứng trước cửa nhà của Thiên Ti, mặt cô rạng ngời một nụ cười và miệng cô vẫn hay sử dụng để đối phó với người khác. Còn đứng trước mặt cô đây đang là chàng trai mà cô thích thầm- Thiên Ti háo hức soái ca a.

Không khổ danh là bạn từ lúc năm tã, chơi đùa từ nhỏ cho tới giờ, lúc nào trong mắt của Ái Na, cậu là đẹp nhất. Đứa con gái nào mà dám ở gần cậu thì cô sẽ cho nó khuất mắt tầm xa luôn. Với lại trong tương lai mẹ cô đã từng nói cậu vốn dĩ sẽ là của cô nên cơ hội được ở với cậu trong tương lai của Ái Na sẽ là rất cao. Ở kia nhưng mà sao người cô yêu lại trưng cái bộ mặt nhăn nhó kia? Thiên Ti bị sao vậy?

“Thiên Thiên, cậu bị sao vậy?”

Ái Na nở một nụ cười ngọt ngào về phía anh mà không biết rằng. Mỗi hành động mà cô bày ra khiến bản thân anh đều chán ghét đến tận độ. Cố gắng kiềm chế bản thân, Thiên Ti mở toang cửa nhà ra, dịch người sang một bên tạo thành lối đi cho Ái Na vào nhà. Anh thực sự không muốn nghe cô ta nói gì cả, càng không muốn cô ta động chân động tay vào một ngày thánh thai của anh. Nhưng mà hiện tại cô ta đang đến nhà anh là khách, anh đuổi cô ta đi thì chẳng khác nào mẹ anh sẽ la anh la anh suốt cả ngày hôm nay mất.

Mà ở với cô ta khó chịu vậy, anh phải tìm chỗ nào mà chốn cô ta giờ. À, hay là sang nhà Hạ Nhược Tâm chơi? Ý tưởng trong đầu của Thiên Ti bỗng vụt sáng. Nơi ấy chốn cô ta cũng tốt thế cơ mà. Nói rồi Thiên Ti đi về phía phòng khách, nơi Ái Na đã ngồi xuống và đang định chào hỏi mẹ Thiên Ti.

“Cháu chào bác, hôm nay cháu đến đây chơi ở nhà bác một hôm. Mẹ cháu có dặn là tặng bác vài món đồ nho nhỏ...”- Ái Na lại sử dụng chiêu thức cũ đó là ái nộ cười duyên đáng ghét đối với mẹ Thiên Ti. Cô đang định đứng lên đi về phía nhà bếp thì giọng nói đanh thép của Thiên Ti vang lên.

“Cậu ngồi đấy, đặt túi quà ở trên bàn là được!”-Nói rồi anh liền đi vào bếp, trở ra là một đĩa hoa quả đãi khách, đặt nó trên bàn rồi đi thật nhanh về phía cửa nhà.

“Thiên Thiên, cậu đi đâu vậy?”- Ái Na đứng lên định hướng về phía anh mà hỏi.

“Không phải chuyện của cậu! Với lại, đừng gọi tôi bằng tên thân mật Thiên Thiên nữa, nên nhớ rằng chúng ta chỉ là từng là bạn thôi.”- Thiên Ti bất giác quay lại nhìn về hướng Ái Na với ánh mắt biểu lộ vẻ tức giận, xem ra chữ nộ khi nãy của anh sẽ lớn dần nếu ở gần cô ta mất. Thế là Thiên Ti đi ra phía ngoài thật nhanh, mặc cho cái mặt của Ái Na càng ngày tối dần.

“Khốn kiếp, mình định tận dụng hôm nay để đến đây chơi với cậu ấy mà giờ lại bị bỏ rơi. Nghiệt ngã quá!”-Ái Na ánh lên đôi đồng tử thù hận, không biết nên làm gì lúc này. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện [Fanfic Tfboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Ái Na ánh lên đôi đồng tử thù hận, không biết nên làm gì lúc này.

Thiên Ti lúc này chạy thật nhanh về phía nhà Hạ Nhượng Tâm, anh không muốn cả ngày nghỉ của mình bị hủy hoại dưới cái bộ mặt giả nai vừa nhìn là thấy khó ở của Ái Na kia! Chờ Hạ Nhượng Tâm từ tốn mở cửa sau tiếng chuông kính koong của cửa nhà vang lên.

Thiên Ti liền chạy thật nhanh vào phía bên trong nhà Hạ Nhượng Tâm rồi vội vàng đóng cửa nhà cô lại trước sự chứng kiến khó hiểu của Hạ Nhượng Tâm. Còn Thiên Ti, lúc này anh lại cảm giác như mình vừa được đứng trước thiên đường sau khi tìm đường từ địa ngục trở về vậy. Khuôn mặt khó chịu ban nãy giờ cũng đã khá hơn được phần nào. Rồi ánh mắt Thiên Ti lướt về phía Hạ Nhượng Tâm, hiện tại khuôn mặt cô đang nhăn nhó nhìn lại về phía Thiên Ti. Thiên Ti bất giác cười ngốc nghếch nói.

“Hề hề, chán quá tớ đến nhà cậu chơi mà.”

Hạ Nhượng Tâm nghe xong lí do lại càng thấy lạ. Rõ ràng hôm nay cô biết rằng Thiên Ti được nghỉ cơ mà? Sao lại đến đây trong trạng thái vội vội vàng vàng thế này? Chắc chắn là có chuyện gì rồi, chứ bình thường những ngày nghỉ như thế này Thiên Ti cũng đâu có đến nhà cô đâu, cậu ấy toàn ở nhà hưởng thụ bầu không khí im tĩnh cơ mà? Thấy thế bất chợt Hạ Nhượng Tâm hỏi.

“Bộ nhà cậu có chuyện gì à, sao hốt hải thế? Ma đuổi ư?”

Thiên Ti nghe thấy câu hỏi đó cũng không biết trả lời như nào. đành hùa theo câu nói của Hạ Nhượng Tâm.

“Ừ, nhà tớ hôm nay xuất hiện một con quái vật, hung ác lắm.”

Thiên Ti nói xong câu nói đấy lại càng làm Hạ Nhượng Tâm cảm thấy tò mò hơn. Bạn cô hôm nay bị sao vậy, tự dưng nổi hứng nói đùa. Thấy mặt Hạ Nhượng Tâm đang biểu lộ vẻ mặt tò mò như vậy, cứ thế thì mấy câu hỏi không vào đâu của cô sẽ nổi lên mắt. Thế là Thiên Ti đành tìm cách để chuyển đề tài nói chuyện khác.

“O mà ba cậu đâu rồi? Bác ấy đâu?”- Thiên Ti vừa nói anh vừa để tay lên chán tỏ vẻ tìm kiếm về phía phòng khách.

“Ba tớ hôm nay đi thăm người bạn bị ốm nằm ở viện. Xong ba còn phải đi cúng đám ma một bác gái sống ở Thượng Hải, có lẽ tối mới về. Thôi cậu vào nhà tớ đi, đứng đây thấy kì.”

Hạ Nhượng Tâm nói rồi đi về phía phòng bếp lấy đĩa hoa quả để Thiên Ti tùy ứng đi về phía phòng khách. Lúc mang đĩa hoa quả ra cũng là lúc mà Thiên Ti đang bật một bộ phim hành động xem.

Thấy Hạ Nhượng Tâm đang tìm chỗ ngồi thì anh ngồi dịch sang phía bên phải một bên rồi để Hạ Nhượng Tâm thấy và ngồi ngay bên cạnh anh. Vậy là họ cứ thế lẳng lặng xem phim với nhau, không ai nói với ai một câu suốt một tiếng liền. Sau khi bộ phim kết thúc, Hạ Nhượng Tâm như nhớ ra gì đó liền quay mặt sang phải Thiên Ti.

Thiên Ti thấy thế cũng quay mặt về phía Hạ Nhượng Tâm, mắt cả hai người đều chạm nhau nếu tính ra cũng chỉ cách nhau 15 cm là cùng vì họ đang ngồi sát vào nhau cơ mà. Ánh nắng chiếu vào từ chiếc cửa kính ban công phản chiếu về phía Hạ Nhượng Tâm và Thiên Ti, tạo ra một khung cảnh trai gái thật đẹp, tà mị một cách dị thường.

“Này Thiên Ti, tớ hỏi cậu cái này. Lần trước buổi đầu tiên đóng phim Ái Na có nói cậu và cậu ấy quen nhau từ khi còn nhỏ. Chắc 2 người có nhiều kỉ niệm lắm ha. Kể tớ nghe đi?”- Hạ Nhượng Tâm hỏi, vừa hỏi vừa mở to ánh mắt xanh long lanh của mình để âm thầm làm nũng. Còn Thiên Ti, nhìn thấy cảnh này, Thiên Ti anh sao có thể không động lòng chứ.

“Được rồi, tớ kể. Để xem nào, đúng là tớ có quen cậu ta từ khi còn nhỏ thật. Vì 2 gia đình 2 bên quen nhau nên từ sớm tớ đã thân nhau. Bọn tớ lúc đấy thân nhau khùng khiếp, có thể nói là ăn chung ngủ chung tắm chung đều làm hết. Cho đến khi tớ vào TF Entertainment để làm thực tập sinh. Khi đó tớ làm quen được nhiều bạn mới, không còn chơi nhiều với Ái Na như trước nữa. Tớ ngày nào lên lớp cũng được lũ con gái vây quay. Cho đến 1 ngày, Ái Na bỗng nổi điên đi đánh mấy đứa con gái hay vây quanh tớ, không những thế cô ta còn đánh cả lũ con trai ở gần tớ nữa. Thế là tớ đi bị cả lớp cô lập một thời gian dài vì Ái Na có nói rằng ai mà động đến tớ, bắt kẻ trai gái đều bị ăn đòn. Vì thế tớ đã tức giận xin mẹ chuyển trường, không chơi với cô ta từ khi đó. Nhưng không hiểu cô ta mặt dày thế nào mà đi học diễn xuất để nhiều lần được xuất hiện cùng tớ trên các trang báo, phim truyện. Đã có lần Ái Na còn làm bạn diễn của tớ bị thương để được diễn cùng tớ như diễn viên đóng thế. Lúc ấy nụ cười giả tạo của cô ta làm tớ phát ngán. Nên Nhượng

Nhược à, đây là lần thứ 2 tớ nhắc nhở cậu, đừng bao giờ lại gần Ái Na nếu không muốn bị tổn thương.”

Thiên Ti nói liền một mạch khiến khi nghe xong Hạ Nhược Tâm phải mất mấy giây để tiêu hóa. Rồi Hạ Nhược Tâm đưa tay thành nắm đấm giơ lên với khuôn mặt đầu quyết tâm về hướng Thiên Ti.

“Tớ hứa sẽ không bị Ái Na làm thương”

Không hiểu sao khi thấy khuôn mặt ấy, Thiên Ti anh lại thấy Hạ Nhược Tâm của mình cực kì dễ thương a, làm anh không kiềm chế nổi liền giơ tay véo má cô một cái cho sưng tay. Mà phải công nhận méo cô mềm thật, điều đó khiến sự kiềm chế trong phần tâm của anh không giữ nổi nữa. Thiên Ti liền lấy cả 2 tay của mình véo lấy véo để cái má bầu bĩnh đáng yêu kia. Cho đến khi Hạ Nhược Tâm thấy khó chịu lên tiếng.

“Này, cậu làm gì thế hả?”- Vì cậu nói đó cũng khiến Thiên Ti biến trở lại làm người bình thường. Anh liền thụt hai tay mình lại rồi nhìn về phía Hạ Nhược Tâm cười tươi một cái .

“Thôi cũng muộn rồi, tớ về đây.”- Thiên Ti nói.

“Để tớ tiễn cậu.”- Nói rồi Hạ Nhược Tâm định đứng lên ra phía cửa tiễn thì ...

Bỗng chân cô ở dưới chiếc ghế sofa vấp phải một cái gì đó khiến cô kêu “A” một tiếng ta rồi ngã về phía Thiên Ti.

Thiên Ti thấy chưa kịp đứng lên liền lấy hai tay mình đỡ Hạ Nhược Tâm, thế là cả 2 ngã vào chiếc ghế sofa với cái dáng hơi bị éo le. Hạ Nhược Tâm nhắm tịt hai mắt khuôn mặt dán chặt vào lồng ngực rắn chắc của Thiên Ti, hai tay luồn ra sau đai lưng của Thiên Ti mà ôm chặt. Còn Thiên Ti thì ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của Hạ Nhược Tâm, anh có thể cảm nhận được hơi thở gấp của Hạ Nhược Tâm đang phả vào lồng ngực của anh. Bỗng rồi Hạ Nhược Tâm ngừng đầu lên, day day cái đầu của mình nhưng mắt vẫn nhắm chặt, mặt cô biểu cảm đau lắm.

Còn Thiên Ti anh vẫn mờ mắt, khuôn mặt bỗng chốc lặng yên ngắm Hạ Nhược Tâm mắt vẫn nhắm kia. Thế rồi Thiên Ti buông hai tay của mình ra khỏi vòng eo kia và luồn 1 tay mình về phía đầu Hạ Nhược Tâm. Anh có thể cảm nhận được một mái tóc hương hoa nhài thơm ngát. Thế rồi từ từ chậm rãi ấn đầu Hạ Nhược Tâm xuống dần dần... dần dần... cho đến khi... Bình!

Môi 2 người hiện tại đang chạm vào nhau. Lúc này Hạ Nhược Tâm mới mở mắt ra khi cảm thấy môi mình chạm vào vật gì đó thì khuôn mặt của Thiên Ti lại đập thẳng vào mặt cô, một khuôn mặt xinh đẹp như tạc tượng vậy. Đôi mắt nhắm lại tựa như 1 vị thần đang ngủ, sống mũi cao thẳng... Ồ, nhưng sao cậu ấy lại đang... Chạm môi của mình vào môi cô, bỗng Hạ Nhược Tâm giật mình mở to mắt, miệng bỗng di chuyển mở to ra .

Thiên Ti bỗng chớp được thời cơ liền đưa lưỡi mình vào trong khoang miệng nhỏ nhắn kia, tùy ý lấy hết vị ngọt trong khoang miệng Hạ Nhược Tâm. Mút lấy chút vị ngọt ngọt ngào kia. Nụ hôn này kéo dài được 30 giây khiến Hạ Nhược Tâm cảm thấy mình như đang bị hút cạn kiệt ô-xi trong miệng vậy, thế là cô lấy hai tay mình đập nhiều cái vào lồng ngực Thiên Ti. Thấy thế anh liền thả môi mình ra, thoát khỏi sự kết hợp nhẹ nhàng mà hoàn mỹ, để lại đầy sự tiếc nuối trong phần tâm anh.

Lúc này Thiên Ti nhìn Hạ Nhược Tâm bằng ánh mắt cực kì nghiêm túc ,còn cô thì khuôn mặt đã đỏ bừng lên vì xấu hổ từ khi nào, nhìn ngấm 1 lúc khi cả 2 không ai nói với nhau một câu. Thiên Ti nhẹ nhàng cựa mình đứng dậy, đặt Hạ Nhược Tâm sang một bên rồi đi về phía cửa, mặt không quay lại và nói.

“Tớ về đây!”-Rồi từ tốn đi về phía cửa nhà Hạ Nhược Tâm.

Sau khi Thiên Ti về, Hạ Nhược Tâm vẫn ngồi ở chiếc ghế sofa ấy. Cô khẽ đưa tay mình chạm vào chiếc môi màu cherry tự nhiên kia rồi nghĩ trong lòng rằng: “Nụ hôn ... đầu đời của... mình bị Thiên Ti cướp rồi!” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic T/boys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Cô khẽ đưa tay mình chạm vào chiếc môi màu cherry tự nhiên kia rồi nghĩ trong lòng rằng: “Nụ hôn ... đầu đời của... mình bị Thiên Ti cướp rồi!”

Từ sau cái lần Thiên Ti cướp nụ hôn đầu đời của Hạ Nhược Tâm, cả hai bỗng trở nên ngại ngùng mỗi khi gặp nhau. Hạ Nhược Tâm luôn cố gắng tránh né Thiên Ti, còn anh thì không còn bộ dạng bạn bè thân thiết, vui vẻ cười đùa nữa. Nay chỉ còn khuôn mặt lạnh lùng cao lãnh kia thôi.

Thiên Ti anh hiện tại cũng chỉ cố gắng che lấp mình bằng khuôn mặt này thôi, chứ mỗi lần đối mặt với Hạ Nhược Tâm, anh không biết nên xử sự như thế nào. Anh không biết mình nên dùng những ngôn từ nào để bắt chuyện với Hạ Nhược Tâm, nói ra lời xin lỗi của mình. Sự thực thì cái lần cả 2 ngã vào cùng chiếc ghế sofa đó, chỉ một phút không kiềm chế của bản thân mà Thiên Ti đã gây lên cơ sự này, anh cũng khó xử lắm. Chính nụ hôn mà anh dành

cho Hạ Nhực Tâm đã chia cắt 2 người bạn một khoảng cách khá là xa rồi, anh nên làm gì để níu kéo lại nó đây?

****Thành phố Bắc Kinh****

Sau hơn 2 tháng miệt mài làm việc chăm chỉ, bộ phim “Bất hủ hư vinh” mà Hạ Nhực Tâm tham gia đã diễn gần đến đoạn kết. Hôm nay cô đến phim trường diễn một số cảnh quan trọng với Vương Tuấn Khải. Cảnh diễn hôm nay cô cũng đã đọc qua trong kịch bản. Nhưng nó lại khiến cô xấu hổ tột độ! Vì kịch bản phim đã ghép cặp cô với Vương Tuấn Khải làm một cặp nên đạo diễn muốn có một chút bất ngờ nên đã cho thêm vào cảnh quay Hạ Nhực Tâm sẽ môi kẻ môi với Khải Ca.

Khi nhận được tin đó cách đây 3 ngày, bản thân Hạ Nhực Tâm đã chấn động lớn. Không thể nào a! Nhớ lại lần trước cô đã bị Thiên Ti lấy đi nụ hôn đầu tiên của cô, nay lại đến nụ hôn thứ hai của mình cũng sẽ bị cướp đi vì bộ phim. Hạ Nhực Tâm từ đó cho đến giờ bản khoăn không thôi, diễn nhưng cảnh như thế sẽ khiến cô ngại ngùng không thôi mất!

****Bất Hủ Hư Vinh****

Và cuối cùng ngày ấy đã đến, các nhà tạo mẫu đang trang điểm lại cho đội ngũ diễn viên thì trong đầu Hạ Nhực Tâm vẫn đang cố kiềm chế cảm xúc mình! Nhắm chặt mắt lại, bình tĩnh hít thở, coi mọi vật xung quanh là không khí. Nhẹ nhàng, Hạ Nhực Tâm động mi, cuối cùng cô cũng đã phục hồi tinh thần mình rồi. Cô cũng đã đủ sức để đối mặt với vấn đề này, ngăn không cho sự lo lắng của mình tăng cao được nữa...

“Cảnh 63 C chuẩn bị diễn! Mọi người tập chung ra phía hậu trường nhanh lên.”

Từ xa xa Hạ Nhực Tâm bỗng nghe thấy tiếng của bác Đạo Diễn hô to, khiến tất cả diễn viên trong phòng đang được trang điểm cũng bất giác tự mình đứng lên đi về phía hậu trường. Hạ Nhực Tâm không nhanh không chậm cũng vì thế mà theo mọi người. Đến nơi xem ra mọi người đã chuẩn bị xong hết rồi, xem ra Hạ Nhực Tâm giờ chỉ việc được người ta sắp xếp chỗ đứng thôi.

“Cúc cu, này Nhực Nhực! Cậu đã chuẩn bị tinh thần chưa vậy a? Cậu sắp phải “khóa môi” với Khải Ca rồi nha. Cậu sẽ cướp đi nụ hôn đầu đời của Đại Ca bọn tớ đó nhen!”

Giọng nói của Vương Nguyên từ đâu tiến tới làm Hạ Nhực Tâm giật mình. Quay lại nhìn Vương Nguyên bằng ánh mắt khó hiểu. Sao, trong khi cảnh quay này là nụ hôn thứ 2 cô trao đi thì cũng chỉ là cái kẻ môi đầu tiên của Khải Ca thôi sao? Hạ Nhực Tâm trở mắt lên nhìn Vương Nguyên đang nở một nụ cười nguy hiểm.

Cũng vừa lúc đó, Vương Tuấn Khải từ đâu đến chỗ Vương Nguyên và Hạ Nhực Tâm đang đứng, theo sau còn có cả Thiên Ti và Ái Na. Cũng biết mình sẽ có cảnh hôn với Hạ Nhực Tâm, nên bản thân lúc này của Vương Tuấn Khải cực kì xấu hổ! Nhưng không vì thế mà anh sẽ ngượng ngịu không dám nói chuyện với Nhực Nhực đáng yêu của anh đâu a! Nhìn về phía Hạ Nhực Tâm, Khải Ca giờ tay gãi về phía gáy lưng, nở một nụ cười ngượng ngịu cô cười, nói:

“Nhực Nhực này, vậy là tí nữa anh cùng em sẽ cùng mất nụ hôn đầu đời của cả hai ta rồi? Em đã chuẩn bị tâm lí chưa? Em sẽ...Không ngại chứ?”

“Đúng vậy, đúng vậy a! Nhực Tâm này, đây là nụ hôn đầu đời của cậu với người khác giới à?”

Ái Na đứng sau Vương Tuấn Khải lúc này thò đầu ra với bộ mặt nhanh nhẹn hỏi han. Nói rồi Ái Na lại nhìn về phía Thiên Ti đang im lặng từ nãy kia, bằng ánh mắt khiêu khích.

“Phải ha! Ô mà Nhực Nhực, cậu đã bao giờ hôn ai chưa vậy? Nhớ đây không phải là nụ hôn đầu đời của cậu thì sao ha?”

Vương Nguyên nghe Ái Na nói vậy liền dùng ánh mắt bán tín bán nghi hỏi lại Hạ Nhực Tâm, về mặt nguy hiểm lại được lộ lên rõ rệt.

“Ồ... Tớ...Tớ”- Hiện tại mọi ánh mắt đều nhìn về phía Hạ Nhực Tâm, cô lại rơi vào trạng thái lúng túng không biết làm sao để trả lời câu hỏi này thì...

“Này mấy đứa! Nhanh chuẩn bị vào diễn thôi. Cảnh này có Tuấn Khải với Nhực Tâm đóng nên hai đứa đến đây ! Không còn sớm nữa đâu.”

Bất giác có tiếng hô của mấy chú quay phim làm Hạ Nhực Tâm trong đầu không khỏi cảm ơn họ. Họ đã cứu cô một phen hoảng hồn rồi. Cứ thế, Hạ Nhực Tâm liền chạy theo tiếng gọi đã cứu vớt mình, lúc chạy cô cũng không quên cầm cổ tay Vương Tuấn Khải mà dắt đi cùng. Vì anh cũng đóng cảnh quay sắp tới với cô mà.

Hạ Nhực Tâm suy nghĩ trong đầu giờ đây đúng là một con ngốc mà. Liệu cô có biết rằng lúc cô nắm cổ tay Khải Ca kia. Đồng loạt Thiên Ti, Vương Nguyên, Tuấn Khải và Ái Na đều trầm trở lên vì kinh ngạc. Hết sức ngạc nhiên a! Khải Ca vì bị nắm tay bất chợt mà trong tim anh bỗng dưng lệch 1 nhịp, hai tai anh đỏ bừng lên vì xấu hổ. Hạ Nhực Tâm phía trên cứ thế dắt anh mà không biết gì, còn Tuấn Khải anh chỉ biết cúi đầu xuống im lặng xấu hổ ! Hạ Nhực Tâm, em liệu có quá đáng!

Thấy hai người kia đi xa rồi, đôi đồng tử của Ái Na bỗng lóe sáng lên cười ngọt ngào, nói:

“Thiên Thiên này, cậu xem quan hệ của Khải Ca với Nhực Tâm tốt chưa kia! Không biết chừng họ đã được ông Duyên bà Nguyệt nối chỉ cho từ khi còn nhỏ rồi đấy. Chẹp, không biết bao giờ tớ với cậu mới có đôi đây?”

“Đúng đấy. Tớ thấy đạo gần đây mỗi lần ở bên Nhực Nhực, Khải Ca nhà mình lại như một con người khác vậy. Không có cái tính chanh chua đáo đả nữa mà lại vờ ảm áp, hiền từ như Đức Phật ý! Xem ra vụ này hay à nha!”

Vương Nguyên bỗng chen mồm vào nói, những gì anh thấy mấy dạo gần đây về Khải Ca đều hết sức kì lạ. Sau hôm nay nhất định phải dò hỏi, điều tra xem thế nào chứ. Lại một lần nữa nụ cười nguy hiểm trong anh lại nổi lên.

Thiên Ti sau khi nghe Vương Nguyên cùng Ái Na nói thế. Cảm giác họ đang đổ thêm dầu vào lửa vậy khiến con người anh bất quá ngoài lạnh trong nóng. Không trả lời, cứ thế, Thiên Ti đi thẳng! Cố tìm cho mình một chỗ đứng nào đó tốt tốt để có thể thấy được cảnh quay tiếp theo của Hạ Nhược Tâm và Vương Tuấn Khải.

“Rồi, cả hai vào vị trí đi. Hạ Nhược Tâm, cháu đứng gần vào Tuấn Khải 1 chút... Thế, thế, rồi, tốt, tốt! Nào chuẩn bị... Cảnh 63 A chuẩn bị! Diễn!”- Giọng bác Đạo Diễn từ xa xa uy nghiêm chỉ đạo Hạ Nhược Tâm cùng Vương Tuấn Khải.

Khi nghe bác Đạo Diễn hô “Diễn!”. Theo đúng kịch bản, Vương Tuấn Khải sẽ ôm eo Hạ Nhược Tâm rồi môi hai người kề nhau, Hạ Nhược Tâm lúc này cũng sẽ nhắm mắt rồi đợi cho đến khi Đạo Diễn hô cắt thì thôi. Từ từ, theo đúng kịch bản, Vương Tuấn Khải bỗng trưng lên ánh mắt dịu dàng nhìn về phía Hạ Nhược Tâm, để cô tự nhiên ngược đôi mắt không vướng bụi trần kia nhìn về phía anh. Cứ thế, cả hai nhìn nhau một hồi lâu. Nhẹ nhàng... nhẹ nhàng tiến khuôn mặt hai người gần nhau hơn.

Rồi... XONG! Đôi môi Hạ Nhược Tâm và Vương Tuấn Khải hiện tại đáng kể nhau ở miệng môi, một nụ hôn nồng thắm mà dịu dàng được thể hiện bởi 2 con người này.

Họ đang thể hiện linh hồn tuổi thanh xuân của bộ phim, nhẹ nhàng, nổi loạn, vui tươi đều tôn lên hết giá trị nhờ một nụ hôn này. Cả hai lúc này đều đáng nhắm mắt, môi họ đang kề nhau về phía bên ngoài, nhưng có ai biết được bên trong họ đang nghĩ gì không?

Hạ Nhược Tâm lúc trước cũng đã lấy bình tĩnh nên giờ có bị sao cô cũng đang cố gắng chịu đựng trong lòng. May mắn sao, nụ hôn của Vương Tuấn Khải dành cho cô cũng chỉ là vì diễn xuất thôi! Môi của cô và Khải ca cũng chỉ chạm nhau ở bên ngoài. Chứ không như nụ hôn đầu tiên mà Thiên Ti trao cho cô, lúc ấy anh mạnh mẽ tiến vào sâu trong khoang miệng cô, hôn cô một cách mà Hạ Nhược Tâm cho là mạnh bạo, khiến cô không còn khi ô-xi để thở! Nghĩ lại khi đó đúng là hãi hùng mà!

Vương Tuấn Khải giờ đây thì có cảm giác như hưởng thụ vậy! Anh cũng tại “Hi sinh vì nghệ thuật” nên nụ hôn đầu của mình đã trao đi. Mà người đã cướp đi first kiss này của anh lại chính là cô bé nhỏ nhắn đáng yêu mà mấy tháng nay anh đang để ý. Đôi môi cô khi anh chạm vào, cảm giác thật mềm mại, cuốn hút! Sự thật mỗi khi nhìn vào Hạ Nhược Tâm, mọi giác quan trên khuôn mặt cô đều làm anh cảm thấy như có một ma lực tà mị kéo anh vào vậy.

Chiếc mũi sọc dừa thanh thanh, chiếc má tự nhiên hồng đỏ, đôi mắt màu xanh biếc không vướng 1 chút bụi trần, đôi môi màu cherry đỏ mọng, ướt át, mềm mại kia ai nhìn vào cũng chỉ muốn cắn, nuốt nó. Những điều đó khiến anh ngày đêm chỉ nhớ nhung khuôn mặt này thôi. Nay lại vì cô mà trao nụ hôn của anh. Kể cả có là vì bộ phim mà đóng cảnh hôn với cô, trao đi nụ hôn đầu của mình cho cô anh cũng nguyện ý.

“Được rồi, tốt lắm. Cắt”-Sau khi nụ hôn kia kéo dài được 30 giây thì Đạo Diễn mới hô cắt.

Lúc này không nhanh không chậm, Hạ Nhược Tâm liền vòng ra sau lưng mình mà bỏ hai bàn tay của Khải Ca ra. Nhìn lại khuôn mặt có chút tiếc nuối của Vương Tuấn Khải vài giây không cảm xúc mà hướng chỗ hậu trường hội Vương Nguyên, Thiên Ti, Ái Na đang đứng mà đi. Để lại Vương Tuấn Khải khuôn mặt thất thần, trống rỗng ở lại, mãi lúc sau anh mới lấy lại ý chí mà hướng ban nãy của Hạ Nhược Tâm mà đi.

Đứng xem kịch vui từ nãy, ánh mắt Ái Na lóe lên nụ cười đắc thắng, cô nghĩ: “Hay a, xem ra Vương Tuấn Khải cũng có cảm tình với con nhỏ kia. Giờ mình chỉ cần động tay một chút là Thiên Ti thuộc về mình rồi! Dù sao mình cũng nên để cho đôi uyên ương kia tác hợp với nhau đã chứ!”

Thế xong rồi khi Hạ Nhược Tâm đi gần về phía Vương Nguyên, Thiên Ti, Ái Na. Nhanh nhẹn Ái Na cười ngọt ngào nói:

“Nhược Tâm, xem ra đóng xong cảnh này tớ thấy trên người cậu có tí hưng phấn a!”

Hạ Nhược Tâm bất thành linh nghe xong câu nói này mà chóng! Ái Na nói vậy là có ý gì, sao bỗng dưng lại nói vậy, xem ra có gì đó không ổn rồi! Cơ mặt Hạ Nhược Tâm nhăn lên nhìn về phía Ái Na về không hiểu thì Vương Nguyên chen vào :

“Nhược Nhược, Đại Ca. Hai người diễn như thật luôn! Xem ra quả thật là kĩ năng hai người không tệ à nha.”

Vừa nói, nụ cười nguy hiểm của Vương Nguyên nổi lên, hướng về phía Hạ Nhược Tâm và Vương Tuấn Khải ở ngay sau cô mà nói.

Còn Thiên Ti thì vẫn im lặng như tượng không có cảm xúc gì về chuyện này. Bất quá đó chỉ là bên ngoài của anh, còn phần tâm bên trong của Thiên Ti đáng không ngừng đấu đá nhau, gào thét lên vì chuyện này. Lòng ngực anh đau đốn, một thứ cảm xúc đau đốn hiện lên dần dần rõ ràng. Có lẽ nào nó là... Ghen? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Có lẽ nào nó là ... Ghen?

Thấy bầu không khí dịu đi được một phần, mặc cho 3 người là Khải Ca, Vương Nguyên và Ái Na nói chuyện. Hạ Nhược Tâm cùng Thiên Tỉ im lặng một bên quan sát. Hạ Nhược Tâm thì nhìn thẳng vào cái đám đang nói chuyện rôm rả kia còn anh! Thiên Tỉ thì lại khẽ liếc mắt trộm về phía cô. Kiểu như không dám nhìn chính diện. Bỗng Hạ Nhược Tâm xoay người đi đâu đó, Vương Tuấn Khải liền lên giọng áp ứng hỏi:

“Nhược Nhược, em đi đâu vậy?”

Hạ Nhược Tâm quay đầu, âm thầm nở một nụ cười nhẹ về phía Vương Tuấn Khải khiến anh đỏ mặt lên mà trả lời:

“Em đi vệ sinh a!”

Nói xong Hạ Nhược Tâm liền hướng chỗ vệ sinh mà chạy thẳng. Cô đâu biết rằng hành động của cô đã nằm gọn vào cặp mắt sắt bén của Thiên Tỉ. Cứ thế, anh tách ra nhóm 3 con người đang hồn nhiên mà chấp rảnh hưởng Hạ Nhược Tâm ban nãy mà đi. Từ từ, nhẹ nhàng khiến cả 4 con người đều không ai hay biết...

****Nhà Vệ Sinh****

Vội vã vào nhà vệ sinh trường học lau qua khuôn mặt hơi tái nhợt vì mệt mỏi, Hạ Nhược Tâm ẵm cửa bước ra ngoài thì thấy một bóng lưng to lớn quay về phía cô đầy quen thuộc. Bóng lưng đó tiêu soái dựa vào bờ tường cách nhà vệ sinh không xa, tôn lên dáng vóc khỏe mạnh mà mỹ miều.

Bất quả Hạ Nhược Tâm như đờ người lại, cô lặng lẽ nhìn nhận và đánh giá người đang quay lưng về phía cô, người kia là ai? Do người đó quay mặt đi lên Hạ Nhược Tâm không thể nhìn thấy dung nhan được. Bất quá không biết sao mà cô lại cứ đứng đực ra thế này. Vì sao a? Thế là Hạ Nhược Tâm bắt đầu lấy tay mình vò đầu bức bối không biết nên làm gì.

Tay cô cứ thế vung loạn xạ thì đập vào một tấm ván gỗ gần đấy đang dựng ngược lên thì bàn tay cô cho nó rơi xuống đất. Thế là một tiếng “Rầm” nổi lên.

Khiến Thiên Tỉ đang suy tư trong những dòng suy nghĩ của riêng anh trong đầu liền quay ngược lại mà nhìn. Quay về phía sau thì anh thấy cái cảnh tượng hết sức kì lạ, một tấm gỗ đang nằm ngát ngưỡng ở dưới sân nhà, còn Hạ Nhược Tâm ở gần đấy thì lấy hai tay bịt chặt lỗ tai, mắt nhắm chặt lại vì hoảng hồn tiếng động ban nãy.

Trời đất! Cô bạn của anh bị sao đây? Không cần chần chừ, Thiên Tỉ liền hỏi:

“Này, có chuyện gì vậy?”

Nghe thấy câu hỏi của Thiên Tỉ, Hạ Nhược Tâm lúc này mới dần dần mở mắt, ngược ánh mắt sợ sệt lên nhìn anh. Trong ánh mắt cũng khó mà tránh được vài tia xấu hổ cùng khó xử.

Bất quá giờ đây mối quan hệ của hai người cũng đang có vấn đề cơ mà.

Nghĩ rồi Hạ Nhược Tâm bèn đứng dậy, cúi người xuống phúi lại bộ quần áo mình đang mặc rồi hướng phía Thiên Tỉ mà đi về phía phim trường. Khi đi cũng không quên nói một câu:

“Tớ không sao.”

Nhưng khi đi ngang qua Thiên Tỉ, Hạ Nhược Tâm bỗng bị một bàn tay từ phía sau nắm chặt lấy cổ tay của mình chặt chẽ. Bất giác khiến cô tê dại, nhoi nhói. Quay lại nhìn Thiên Tỉ, Hạ Nhược Tâm ánh mắt nhăn nhó. Từ miệng Thiên Tỉ cất lời:

“Cậu... có coi tớ là... bạn?”

“Cậu đang nói gì vậy Thiên Thiên???”

Hạ Nhược Tâm nghe Thiên Tỉ nói mà người cô hoang mang. Thiên Tỉ sao lại hỏi vậy? Coi anh là bạn? Những lời lẽ này có ý gì đây?

“Tớ và cậu là bạn mà!! Sao cậu lại hỏi vậy?”

Hạ Nhược Tâm ánh lên ánh mắt khó hiểu.

“Vậy tại sao...Đạo gần đây, cậu... hình như không... còn coi tớ là bạn thì phải?”

Mặt Thiên Tỉ cúi gầm xuống đất, lời lẽ của anh mang vài phần lạnh khí. Nghe sao mà lạnh lùng, xa cách quá. Nhưng nó cũng đang thể hiện đúng tâm trạng hiện tại của anh. Ghen tuông, hoang mang, buồn bức,... Giờ trong đầu anh có bao nhiêu thứ không thể kiểm soát nổi nữa.

“Sao cậu lại nói vậy! Chúng ta là bạn của nhau cơ mà. Dù thế nào đi chăng nữa chúng ta vẫn là bạn.”

Nghe những lời Thiên Ti nói ban nãy. Hạ Nhược Tâm như ý thức được hoảng sợ mà trả lời một cách nhanh chóng, gấp rút, mong sao chuyện này mau qua đi. Thiên Ti sao lạ quá, dường như ở đây cô ngày càng không thể hiểu nổi con người anh nữa rồi. Anh không còn là Thiên Ti vui tính, cao lãnh mà âm áp như hôm nào. Giờ đây, sau khi “chuyện đó” xảy ra, khoảng cách giữa anh và cô... Hình như đã cách nhau 1 vực xa rồi.

Thiên Ti nghe xong câu trả lời chắc nịch này của Hạ Nhược Tâm mà trong lòng như nổ hoa sau 3000 năm. Lòng anh trở nên âm áp hơn bao giờ hết, dường như sự vui mừng khi nghe Hạ Nhược Tâm nói vậy đã chiếm hết sạch con người anh. Nó chiếm đi luôn cả ý chí hiện tại của Thiên Ti mà điều hành. Bất giác thả cổ tay Hạ Nhược Tâm ra, Thiên Ti nhanh nhẹn ôm chặt lấy Hạ Nhược Tâm cho thỏa cái cảm giác tách xa nhau bao lâu đó.

Giữa cái nắng âm áp của mùa thu, mùi hương hoa nhài trên người Hạ Nhược Tâm càng được thể hiện rõ khiến Thiên Ti ôm chặt lại càng chặt hơn. Vừa ôm anh vừa giở cái đầu mình trên bờ vai nhỏ nhắn kia mà gục, hưởng thụ một thứ hương thơm say mê lòng người. Từ từ, vẫn ôm Hạ Nhược Tâm, Thiên Ti di chuyển nhẹ nhàng về phía bức tường gần nhà vệ sinh mà ngồi xuống. Để Hạ Nhược Tâm ở trong lòng, vẫn ôm cô vào lòng mà không ngừng kì cọ, gục người trên bờ vai cô.

Dường như bầu không gian bây giờ chỉ dành cho 2 người vậy, chỉ dành cho 2 con người đang tiến lại gần nhau hơn thôi! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20

Dường như bầu không gian bây giờ chỉ dành cho 2 người vậy, chỉ dành cho 2 con người đang tiến lại gần nhau hơn thôi!

Từ sau cái cú ôm nồng nàn của Thiên Ti dành cho Hạ Nhược Tâm, tình cảm như trước của họ đã tốt hơn được nhiều rồi. Cô cùng anh lại trở lại làm một đôi bạn theo đúng nghĩa. Họ lại nói chuyện vui vẻ, vui đùa cũng nhau như bao người khác... cho tới khi bộ phim “Bất Hủ Hư Vinh” bấm xong hết các cảnh quay!

****Nhà Hạ Nhược Tâm****

“Kính koong! Kính koong”

Tiếng chuông cửa nhà Hạ Nhược Tâm bỗng kêu lên khiến cô đang ở phòng bếp làm dở bánh liền cuống quýt chạy vội về phía cửa nhà để mở. Khi mở cửa nhà ra thì có một bóng người từ đầu nhào tới ôm chầm lấy Hạ Nhược Tâm khiến cô phát hoảng. Nhưng từ người này lại có 1 mùi hương cam thảo rõ rệt, khiến cô liên tưởng đến thằng bạn chí cốt của cô! Hàn Phong, nhưng mà nó đang ở Thiên Tân cơ mà? Trước hết phải xác định danh tính của người đang ôm cô đã.

“Tiểu Robot đáng yêu của tớ! Nhớ cậu quá à ~!”

Giọng người đang ôm Hạ Nhược Tâm vang lên, một giọng nói lạnh lót đầy tình nghịch, y như... y như... Hàn Phong! Chẳng lẽ là nó thật!

“Cậu là... Hàn Phong?”

Hạ Nhược Tâm giọng lắp bắp trả lời giọng nói ban nãy.

“Quý thần thiên địa ơi, mới xa nhau tròn trịa 1 năm không gặp mặt mà Tiểu Robot đã quên người bạn này rồi ư? Quá đáng, nghiệt ngã, oan gia a!! ~~~~~ Đứng rồi đấy, Hàn Phong làm từ xương cốt chính cha mẹ nó đang ở đây này. Nhìn cho kĩ vô con!”

Đúng là Hàn Phong thật rồi. Chắc là nó đến chơi với cô đây. Ngày đầu tiên gặp nhau sau 1 năm xa cách đã thế này rồi thì cô còn mặt mũi nào để nói chuyện với nó đâu! Chưa chi đến mặt nó còn không nhận ra chả là... Chẹp chẹp! Đúng như lời nó nói, nghiệt ngã a. Mà nó đã đến đây rồi, Hạ Nhược Tâm cứ định để nó ôm cô ngay trước cửa nhà thế này được sao, mọi người sẽ hiểu lầm mất.

Nhưng xem ra một năm không gặp, thằng bạn trước mặt cô thay đổi rồi nha. Nó xem ra cũng cao lên được vài phân, khuôn mặt vốn đẹp như tạc tượng của nó giờ đây lại sống động hơn nhiều. Mai tóc tém ngày nào giờ đã chuyển thành kiểu Hàn Quốc được cắt tỉa gọn gàng làm nổi bật màu nâu tự nhiên trên đầu nó. Đôi mắt tình nghịch giờ đã thêm vài nét trưởng thành, nam tính, nhưng ở bên cô, ánh mắt này lại trở nên tình nghịch, ngốc nghếch thường thấy. Xem ra quả là thời gian không bỏ qua một ai mà!! ...~ ~

“Có đến rồi thì vô nhà tôi chơi đi ông nội. Cứ đứng đây mãi cũng mỏi chết mất. Thôi, nhanh vô nhà ngồi đi, ông đến đúng lúc đây. Tôi đang làm dở mẻ

bánh gato socola, ngay cái vị mà ông thích đấy. Vô ngồi yên lặng đi rồi tôi cho ăn!”

“Sao, có bánh vị socola á! Sao hôm nay tôi hên thế nhỉ. Vừa đến đã được Tiểu Robot cho ăn đúng thứ mình thích rồi. OK, vào ngồi thì ngồi.”

Hàn Phong nghe đến câu có bánh vị socola thì hai mắt sáng rực lên, xong liền không nhanh không chậm vác cái vali của mình vào nhà Hạ Nhược Tâm. Tùy ý vút ở một chỗ mà nằm trên chiếc ghế sofa êm đềm hưởng thụ. Để mặc cho Hạ Nhược Tâm phải dọn dẹp bãi chiến trường mà nó bày bừa ra trên đoạn đường ngắn kia. Đang dọn dẹp dở thì điện thoại của Hạ Nhược Tâm rung lên, cô nhận được một tin nhắn!

Là của ba cô! Chắc lại có vụ gì đây! Khẽ mở tin nhắn ra đọc, mặt Hạ Nhược Tâm lại lộ lên vẻ uất ức.

“Nhược Nhược à, hôm nay Hàn Phong từ Thiên Tân đến đây chơi khoảng 1 tuần. Chắc bây giờ nó đến nơi rồi, con nhớ phải chăm sóc nó cẩn thận đấy! Còn nữa, hôm nay ba đi liên hoan công ty nên không về được đâu nhé! Yêu con <3 <3 !”

Nói chung tin nhắn ba gửi cho cô cũng nhằm hàm ý cực rõ : Hàn Phong nó đến chơi, con chăm sóc nó cẩn thận vô!

Mà thằng nhóc kia chả có cái điểm gì khiến cô phải chăm sóc nó cả, vừa đến đã bắt cô phải khổ cực như này rồi. Xem ra, 1 tuần này cô sẽ khổ lắm đây. Nghĩ rồi Hạ Nhược Tâm liền đứng dậy đi về phía bếp làm nốt cái bánh mà mình đang làm dở ra để cho thằng bạn vô lễ kia ăn.

Được nửa tiếng, cuối cùng cái bánh này đã xong. Một chiếc bánh đầy rẫy socola là socola, vì đó là vị mà cả Hạ Nhược Tâm lẫn Hàn Phong đều thích. Socola gần như trải dài đầy chiếc bánh, đến cả phần bánh cũng là socola, nhân bánh cũng là socola, sốt trên bánh cũng là socola, không có nổi một tí kem trắng nào trên mặt bánh! Chỉ có vài trái dâu tây cùng việt quất được Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng rắc lên trên chiếc bánh sao cho vừa sở thích của cả cô lẫn Hàn Phong! Xem ra khoản làm bánh của cô cũng không tệ đâu mà! Trên mặt Hạ Nhược Tâm bỗng chốc nở một nụ cười nhẹ. Dọn dẹp hết chiến trường làm bánh do cô bày ra rồi cẩn thận bê chiếc bánh về hướng thẳng lối thì Hàn Phong kia đang nằm xem TV thì...

“Kính koong! Kính koong!”

Tiếng chuông cửa nhà Hạ Nhược Tâm lại một lần nữa vang lên. Không biết lại ai tới đây? Đặt chiếc bánh xuống bàn phòng khách, để cho tay nghề cắt bánh điêu luyện của Hàn Phong phát huy, Hạ Nhược Tâm hướng về chiếc cửa mà đi.

Mở cửa nhà ra thêm lần nữa, nhưng cảnh tượng trước mắt lại khiến Hạ Nhược Tâm muốn đóng cửa lại ngay lập tức!

Hiện tại trước mặt cô gồm 3 chàng trai ăn mặc đen toàn tập, bên cạnh cũng có 1 người con gái mặc một bộ váy ren màu tím nhẹ nhàng nhưng trên đầu lại đội một chiếc mũ rộng vành khiến Hạ Nhược Tâm không thể nhận ra đó là ai? Còn bên cạnh lại là một người con gái nữa, nhưng lần này Hạ Nhược Tâm lại nhận ra một cách dễ dàng. Đó là Lạc Đình, cô đang mặc một bộ đồ khá là thoải mái, chiếc quần bò kết hợp với chiếc áo phong lộ vẻ tình nghịch của cô.

Nhưng điều khiến Hạ Nhược Tâm đau đầu hơn cả là 4 con người đang ăn mặc như xã hội đen đến đòi nợ kia cơ.

Không khí vì thế mà trở nên im ắng một mảng khiến Hàn Phong cắt xong chiếc bánh làm 8 phần, đang ngồi chờ Hạ Nhược Tâm vào nhanh để 2 người cùng nhau thưởng thức chiếc bánh này.

Nhưng chờ đã 1 lúc lâu mà mãi cô chưa vào khiến anh đang vui vẻ bỗng chốc nhăn nhó trên khuôn mặt đẹp trai kia lại. Thấy lạ lùng nên Hàn Phong đứng lên, hướng cửa nhà Hạ Nhược Tâm mà đi, thấy bóng lưng Hạ Nhược Tâm khép mở chiếc cửa khiến anh không thể thấy được 7 con người kia nên theo bản năng âu yếm như bình thường.

Hàn Phong rón rén đến bên Hạ Nhược Tâm, luồn hai tay mình qua eo cô, đầu thì hướng vào bờ vai nhỏ nhắn kia mà gục, ai không hiểu chuyện sẽ nghĩ họ là cặp đôi đang yêu mất! Không dừng lại ở đó, Hàn Phong lại bắt đầu nói những lời lẽ bạn bè mà họ hay dùng:

“Tiểu Robot, làm sao mà lại ra ngoài này đứng im như trời trồng thế. Nhanh vào kia để thằng này dứt bánh ăn cho. Lâu không gặp mà đã xa lánh người ta thế này rồi!! ~ Xem ra hôm nay cậu phải hầu hạ tớ nhiều vào đấy!”

Cậu nói của Hàn Phong truyền ra cả một mảng im lặng ban nãy khiến 6 người đứng trước của nhà Hạ Nhược Tâm phải hoảng hốt. Cái loại chuyện gì đang diễn ra vậy? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Hạ Nhược Tâm như ý thức sớm nhất trong cái tình cảnh éo le ở đây liền vùng vẫy rồi xa khỏi bàn tay của Hàn Phong, đánh vào lồng ngực của cậu 1 phát. Lấy sức quay người cậu vào phía trong nhà mà ẩn, không cho Hàn Phong một cái nhìn ra cửa nhà. Xong chuyện, Hạ Nhược Tâm hướng về phía

Lạc Đình và mấy con người “Xã hội đen” kia mà nói:

“Chào Lạc Đình, còn mấy ... cậu? Là ai vậy?”

“Trời ơi, mới có mấy ngày không gặp mà cậu đã quên bọn tớ nhanh đến vậy ư Nhược Tâm! Tớ nè, Ái Na nè! Theo sau tớ còn có ba con quạ lần lượt là Vương Nguyên, Khải Ca và Thiên Ti. Bọn tớ đến đây chung quy là muốn đập phá nhà cậu 1 buổi. Không biết ý cậu thế nào?”

Ái Na coi bỏ chiếc mũ rộng vành to đùng của mình xuống, ra hiệu cho 3 người kia bỏ mũ lẫn khẩu trang của mình ra. Lúc này Hạ Nhược Tâm mới thực sự nhận ra hội đồng TFBOYS kia. Mà sao cô có thể để cho họ đứng ở ngoài này mãi được chứ, không thì lại giống Hàn Phong ban nãy mất.

Hạ Nhược Tâm nhường người mình đẹp về phía bức tường, ngụ ý muốn 5 người đang đứng ngoài kia vào nhà.

Vậy là Lạc Đình, Ái Na, Vương Nguyên, Khải Ca và Thiên Ti đi vào nhà Vương Nguyên, Khải Ca và Thiên Ti một cách khá là tự nhiên. Vào phòng khách, họ thấy bóng dáng Hàn Phong đang ngồi coi TV mà khuôn mặt hết sức nhăn nhó, chắc là ban nãy bị cô đuổi vô nhà nên giờ vẫn còn giận dỗi đây. Thấy Hạ Nhược Tâm đi vào, Hàn Phong bỗng mắt sáng lên, nhưng nhìn đằng sau lưng cô lại là một đám người khiến cậu hết sức ngạc nhiên nên giờ khuôn mặt nhăn nhó kia lại lộ vẻ ngạc nhiên. Hạ Nhược Tâm thấy thế liền mỉm cười, hướng Hàn Phong mà nói:

“Hàn Phong, đây là những người bạn mà tớ ở Bắc Kinh đã quen. Có lẽ cậu biết đấy, họ có mặt trên TV suốt. Lần lượt là Lạc Đình, Ái Na, Vương Nguyên, Khải Ca và Thiên Ti, cậu đến làm quen đi!”

Hàn Phong thấy Hạ Nhược Tâm nói vậy khuôn mặt liền ô lên, rạng rỡ trông thấy. Xem ra Hạ Nhược Tâm ở Bắc Kinh sống rất tốt, còn có nhiều bạn bè nữa. Không giống những ngày cô ở Thiên Tân chỉ biết bám áo cậu suốt. Haiz! Xem ra trong khi Hạ Nhược Tâm không ở cùng Hàn Phong cậu, cô sống tốt ra không ít, tự lập, trưởng thành hơn nhiều rồi!

“Ồ, vậy là các cậu đều là bạn của Tiểu Robot ! Xin chào, tớ là Hàn Phong, kiểm thanh mai trúc mã của Tiểu Robot kia!”

“Chào cậu, còn tớ là Vương Nguyên.”

Vương Nguyên tinh nghịch vẫy tay chào Hàn Phong, không quên nháy mắt với cậu ta một cái.

“Xin chào, tớ là Lạc Đình. Nice to meet you ~!”

Lạc Đình lại lém lỉnh tuôn ra một cậu tiếng anh chào ngược lại hướng Hàn Phong.

“Chào em, anh là Vương Tuấn Khải, lớn hơn em 1 tuổi. Em có thể gọi anh là Khải ca ca a!”

Vẫn là nụ cười ấm áp mà Tuấn Khải hay dùng hướng về phía Hàn Phong giao tình một hồi.

“Oa, xem ra cậu cũng có thanh mai trúc mã ngay từ khi còn nhỏ. Tớ cũng vậy nè, tớ, Ái Na chơi thân với Thiên Ti ngay từ cái ngày còn nằm tã cơ!”

Ái Na lại một lần nữa chưng cái nụ cười mà Thiên Ti ghét cay đắng ra về phía Hàn Phong.

Còn về phần Thiên Ti, ban nãy Hạ Nhược Tâm cũng đã nói qua cho Hàn Phong về anh rồi nhỉ? Chắc anh không phải giới thiệu đâu. Nhưng không hiểu sao hiện tại trong lòng anh bỗng xuất hiện một hòn đá thật to. Khiến anh mỗi lần nhìn về phía Hàn Phong là lại thấy khó chịu...

“Oa, có một cái bánh gato socola trên bàn kia. Trông nó thật ngon mắt”

Vương Nguyên đảo ánh mắt của mình quét qua chiếc bàn phòng khách của nhà Hạ Nhược Tâm. Chú ý ngay chiếc bánh ban nãy cô làm đặt ngay ngắn trên bàn, còn cắt sẵn thành 8 miếng nữa chứ. Trông ngon quá đi! Hạ Nhược Tâm thấy vậy cũng niềm nở cười, nói:

“Mấy cậu đến cũng thật đúng lúc, hôm nay tớ có trở tài làm bánh. Các cậu ngồi xuống ăn thử đi, xem thế nào. Nhớ cho tớ nhận ít gạnh đã thôi nhé!”

Nghe thấy Hạ Nhược Tâm nói vậy, ánh mắt Vương Nguyên ánh lên một tia vui vẻ, liền ngoan ngoãn nhanh chóng ngồi vào ghế sofa, chờ đợi Hạ Nhược Tâm đưa miếng bánh đã được cắt ra cho cậu. Vương Tuấn Khải vẫn giữ nụ cười trên môi mình, ngồi xuống cạnh Vương Nguyên mà chờ đợi. Thiên Ti không nhanh không chậm, ngồi giữa chiếc ghế sofa đối diện, im lặng không nói gì. Lạc Đình nhanh ý liền ngồi bên cạnh Thiên Ti, lấy về e thẹn của con gái mà hướng anh nhìn hoài. Ái Na thấy vậy, sao có thể thua Lạc Đình được chứ. Thoán thoát đôi chân mà chạy về phía chỗ ngồi còn thừa cuối cùng bên cạnh Thiên Ti, cô cứ thế mà ngồi. Ái Na còn không quên tặng cho Lạc Đình một cái nhìn cay đắng.

Về phần Hạ Nhược Tâm, hiện tại cô đang đi vào bếp lấy thêm đĩa, thìa, đĩa để đựng bánh cho tất cả những con người mới đến kia...

...

Tổng cộng 7 con người ngồi ăn bánh, trò chuyện cực kì vui vẻ một lúc lâu, cho đến khi chiếc bánh này đã thực sự bị soi tãi xong. Chợt Lạc Đình ngồi bên cạnh Thiên Ti lên tiếng:

“Này các cậu, hay chúng ta đi chơi đâu đó đi. Gần đây một đoạn có một khu trung tâm mua sắm mới mở đó, hiện đại kinh khủng luôn. Tụi mình đến đó đi.”

Nghe thấy kế hoạch của Lạc Đình, Vương Tuấn Khải anh tuần để chiếc đĩa mình vừa ăn xong bánh xuống dưới bàn. Nhẹ nhàng nói:

“Lạc Đình, em cũng biết bọn anh là người của công chúng mà. Nếu ra đường thì chỉ có đường lộ liễu. Anh nghĩ chúng ta nên ở nhà Hạ Nhược Tâm chơi thôi cũng đã tốt lắm rồi.”

“Nhược Nhược, tớ mới tới Bắc Kinh hôm nay. Tớ muốn được đi chơi. Đi chơi a. Tớ muốn xem Bắc Kinh khác gì Thiên Tân của chúng ta.”

Hàn Phong bỗng giờ chiều “Mặt con cún” về phía Hạ Nhược Tâm, ra về nịnh nọt. Hạ Nhược Tâm thấy thế liền thờ dài. “Thằng nhóc” này một phần nói cũng đúng, hôm nay là ngày đầu tiên nó tới Bắc Kinh, còn chưa được đi đâu chơi đã bị cô nhốt ở nhà thế này rồi. Liệu có tội cho nó không.

“Hàn Phong nói cũng đúng, có khi chúng ta ở trong nhà mãi cũng chán. Đại ca a, cho tụi em đi chơi đi mà. Dù sao trung tâm mua sắm cũng gần đây, nếu fan phát hiện thì chúng ta chạy thật nhanh về nhà, có thể thôi mà. Đại ca có cần làm lớn chuyện thế không?”

Vương Nguyên ngồi ngoan nãy giờ ăn bánh cuối cùng đã xong, liền lên tiếng phản bác. Ngụ ý rằng anh đây cũng muốn đi chơi nữa.

“Vương Nguyên nói cũng đúng đấy chứ, sao chúng ta không đi chơi chứ. Các cậu cứ bịp khẩu trang như ban nãy đi, có ai nhận ra đâu. Đến Hạ Nhược Tâm ban nãy là ví dụ điển hình cơ mà. Ha ha...”

Ái Na cũng không vội chen miệng vào. Thật là đúng lúc.

“À há, xem ra có tận 3 người nhất trí đi chơi ở khu trung tâm mua sắm à nha. Khải Ca a, xem ra lần này anh thua thiệt rồi. Vậy còn cậu, Thiên Ti, Nhược Tâm, các cậu có đi không?”

Lạc Đình nghe thấy Hàn Phong, Vương Nguyên, Ái Na tỏ ý muốn đi chơi liền hướng Vương Tuấn Khải vồ tay cười vài cái xong quay ngoắt 180 độ sang bên Thiên Ti và Hạ Nhược Tâm. Xem ra trong ánh mắt cô có ngàn tia chờ đợi. Đây quả là một dịp tốt, nếu tất cả đều đồng ý đi chơi, Lạc Đình có nhất định sẽ rủ rê Hạ Nhược Tâm lập kế hoạch để chỉ có cô được đi chơi cùng Thiên Ti thôi. Nghĩ vậy, trong lòng Lạc Đình lúc này không khỏi mong chờ nhìn 2 con người chưa nói năng gì từ nãy kia.

“Tớ chắc thuận theo Hàn Phong, dù sao cậu ấy cũng mới đến Bắc Kinh trong hôm nay và rất muốn đi chơi. Xem ra tớ đồng ý rồi.”

Hạ Nhược Tâm nở một nụ cười nhẹ nhàng rồi trả lời Lạc Đình.

“Bên nào nhiều người thì tớ thuận theo!”

Không chậm trễ, Thiên Ti đưa ra câu trả lời của mình. Nhưng ai để ý rõ thì sẽ thấy, câu nói này của anh hết sức bất bình thường. Những lời anh nói như kiểu phải vịn ra từng chữ để nói vậy!

Tại sao lại thế nhỉ?

Tất nhiên là tại Hạ Nhược Tâm hết, cô chỉ vì thuận theo Hàn Phong mà đồng ý đi chơi. Xem ra tình cảm của 2 người này tốt thật, nhưng cái cảm giác khó ở trong lồng ngực anh mỗi ngày một tăng lên. Thật là kì lạ, hòn đá anh cảm nhận được khi nãy... nó cũng đang ở trước mắt anh! Cái cảm giác ấy rốt cuộc là gì? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Thấy bầu không khí trong phòng sau câu nói của Thiên Ti bỗng trở nên trầm lắng. Lạc Đình cười trừ, rồi lớn tiếng nói:

“Vậy xem ra bảy người thì sáu người đồng ý. Khải Ca, xem ra lần này anh thua đậm rồi nha. Mọi người đồng ý cả rồi thì cũng không còn sớm hay muộn nữa, chúng ta đi đến khu trung tâm mua sắm đi. Let’s go!!~”

“Xem ra cũng không thể cản được các em, nhưng Đại Ca anh có một lưu ý. Nếu ra ngoài thì chúng ta phải hóa trang cho cẩn thận, nếu có bất gặp phóng viên thì phải chia nhau ra mà trốn.”

“Anh yên tâm. Không phải lo quá mức cho bọn này đâu!”

Vương Nguyên, Lạc Đình, Ái Na đều đồng loạt lên tiếng. Phản bác lại cái hành động chăm lo quá đà của Đại Ca Vương Tuấn Khải kia.

****Khu Trung Tâm Mua Sắm****

Hiện tại cả 7 con người đã có mặt tại đây. Hạ Nhược Tâm, Lạc Đình cùng Hàn Phong ăn mặc khá là thoải mái... Chẳng bù cho 3 con người ở phía sau. Lại là bộ đồ đen toàn diện của TFBOYS. Ái Na lúc này cũng đã thay đổi chiếc mũ rộng vành kia bằng chiếc mũ tai bèo nhưng và cặp kính râm giúp cô che đi được khuôn mặt tuyệt đẹp của mình.

“Các em này, chúng ta đi tận 7 người. Nếu có trường hợp xấu nhất xảy ra thì khả năng thoát thân của chúng ta là rất thấp. Cho nên, vì để đảm bảo danh tiếng của chúng ta, anh đề nghị chúng ta nên chia theo nhóm đi chơi để dễ hành động.”

Vương Tuấn Khải bật khẩu trang kín mít nói.

Cả đám lúc này nghe thấy liền xì xào to nhỏ với người bên cạnh. Mãi một lúc sau Lạc Đình đại diện cho phần hết con người còn lại lên tiếng.

“Cách này xem ra cũng được đó, nhưng àm giờ chúng ta phân nhóm kiểu gì giờ Khải Ca?”

“Thì em xem em muốn đi cùng ai thì đi với họ. Chỉ có thể thôi!”

Vương Tuấn Khải ầm ập trả lời câu hỏi của Lạc Đình. Anh còn không quên liếc mắt trộm về phía Hạ Nhược Tâm. Xem ra Đại Ca anh muốn chung nhóm với cô, lòng đầy trời mong cô muốn chung nhóm với anh.

Lạc Đình lúc này lấy cùi trỏ tay mình húc nhẹ vào người Hạ Nhược Tâm rồi dùng ánh mắt ra hiệu với cô.

Nhớ lại vài phút trước, trên đường đi đến khu trung tâm mua sắm, Lạc Đình có bày ra kế hoạch với Hạ Nhược Tâm, mong cô tác chiến cùng. Nên bây giờ, chỉ cần nhìn ánh mắt của Lạc Đình là Hạ Nhược Tâm có thể hiểu được cô đang muốn làm gì.

“Hay để em phân nhóm đi. Chúng ta có 7 người thì sẽ có 3 nhóm. 2 nhóm 2 người và nhóm còn lại 3 người. Thế nhé, giờ em sẽ cùng nhóm với Hàn Phong, dù gì thì cậu ấy mới đến đây. Vương Nguyên, Khải Ca cùng Ái Na chung một nhóm đi. Nhóm còn lại sẽ là Thiên Ti cùng Lạc Đình. Mọi người tán thành chứ?”

Hạ Nhược Tâm từ từ cân trọng chia nhóm, không để ai phát hiện biểu hiện thận trọng của bản thân trên khuôn mặt của cô. Cả nhóm nghe xong thấy vậy, liền ngẫm nghĩ 1 hồi. Bỗng từ đâu giọng nói vánh vánh của Ái Na xen vào:

“Tại sao Lạc Đình lại cùng nhóm với Thiên Ti, trong khi cậu có thể đi được với bạn thanh mai trúc mã của mình. Còn tớ thì không được chắc? Tớ cũng muốn đi cùng Thiên Ti.”

Giọng nói đanh thép pha lẫn chanh chua của Ái Na khiến bầu không khí bỗng chốc trở nên căng thẳng. Hạ Nhược Tâm nghe Ái Na nói vậy trong lòng bỗng có chút hoảng loạn. Giờ đây cô không biết nên ăn nói như thế nào nữa. Lạc Đình thấy Hạ Nhược Tâm lâm vào thế bí, nếu cô ấy mà có nói gì có sai sót thì mọi công sức của Lạc Đình sẽ bị đổ sông đổ biển mất.

“Cái này,... Thì là...”

Hạ Nhược Tâm vẫn đang loay hoay không biết nên xoay sở tình thế này thì Hàn Phong bất chợt lên tiếng.

“Nếu cậu thích cùng nhóm với Thiên Ti thì cậu cùng đi, đừng có nói Tiểu Robot của tớ như thế. Tiểu Robot à, chúng ta đi thôi. Nhóm giờ thế này nhé! Tiểu Robot cùng tớ, Khải Ca và Vương Nguyên, nhóm còn lại là 3 người đó!”

Nói lèo một đoạn, Hàn Phong không chần chừ liền dắt tay Hạ Nhược Tâm lôi đi. Lén lút vào đám đông cho đến khi biến mất tầm tích. Để lại cho những con người kia vẫn ở trong bầu không khí căng thẳng. Không ai nói với nhau 1 câu nào, thật quý dị. Phải mãi cho tới khi Tuấn Khải lên tiếng:

“Thôi các em, chúng ta dù gì cũng đã thống nhất với nhau rằng mình đến đây chơi để vui mà. Hay bọn mình cứ theo ý Hàn Phong mà chia nhóm nhé. Ba đứa Ái Na, Lạc Đình, Thiên Ti chung một nhóm nhé! Còn anh đi

với Nguyên Từ.”

Cũng như Hàn Phong ban nãy, thật nhanh chóng để Tuấn Khải nắm thật chặt tay Vương Nguyên rồi dắt đi. Lại một lần nữa thêm 2 con người lại len lỏi vào đám đông kia rồi biến mất. Xem ra Khải Ca không thể chịu nổi nên mới dắt tay thật nhanh Vương Nguyên đi. Còn lại 3 con người kia, mỗi người hiện tại đang có những ý nghĩ của riêng mình.

“Ha, ha, xem ra mình được đi chung với Thiên Ti. Mặc dù có Lạc Đình đi cùng nhưng cô ta cũng sẽ không làm gì được Thiên Thiên hào soái của mình đâu. Muốn tán Thiên Ti? Phải qua mặt chỉ nha con? Hừ”

Ái Na nghĩ bụng cười thầm, hiện tại cô đang rất vui. Vừa vui vừa đắc thắng.

“Hồng rồi, tại Ái Na vào phá đám mà kế hoạch của mình mất đi một nửa. Phải làm gì bây giờ?”

Lạc Đình lại lo sợ, mặt cô bắt đầu trắng bệch lên. Xem như sợ hãi quá chăng?

“...”

Lạnh lùng nhất vẫn là Thiên Ti, cao ngạo nhất vẫn là Thiên Ti. Hiện tại, nhìn về mặt của anh vẫn rất bình thản, thật khiến cho mọi người xung quanh thấy anh còn đáng sợ hơn. Anh nghĩ gì tiếp theo, làm gì tiếp theo thì chắc chắn có ai biết đâu. . .

**** Hạ Nhượng Tâm Cùng Hàn Phong ****

“Oa, Tiểu Robot! Tiểu Robot, chỗ này bán kem nè, tớ muốn ăn! Đi ăn kem cùng tớ đi”

Tiếng nói của Hàn Phong vang lên như một đứa trẻ lên 3. Người khác nhìn vào sẽ nghĩ cậu ta tráo hình cùng tâm hồn mất. Nhưng tác phong này, Hạ Nhượng Tâm một chút lại nhớ đến Vương Nguyên. Hai con người này! Thật giống.

“Rồi rồi cha nội! Đừng gọi tớ là Tiểu Robot nữa, nghe quê chết đi được!”

Hạ Nhượng Tâm khẽ đánh vào người Hàn Phong một cái như thói quen. Xong liền dùng chiếc chân của mình để chạy ra hàng kem. Khi trở về, không chỉ là một que kem mà còn là một đồng hồ ăn vặt. Hạ Nhượng Tâm coi như đây là bữa tiệc nhỏ ảm cô khảo thẳng nhóc Hàn Phong kia.

“Oa, mua một que thôi mà sao cậu mua nhiều thế. Cho tớ hết á? Cảm tạ Nhượng Nhượng nha !! ~”

Hàn Phong mắt sáng lên khi thấy đồ ăn, mặc dù giả vờ ngạc nhiên. Nhưng bên trong suy nghĩ, anh cũng biết tại sao Hạ Nhượng Tâm lại mua thêm một đồng hồ ăn mặc dù bản thân mình không thích ăn vặt rồi. Tất cả là dành cho anh hết. Cô nhóc này, xem ra tính chu đáo thái quá vẫn còn giữ.

Vậy là cứ thế, Hạ Nhượng Tâm cùng Hàn Phong dẫn dắt một đội quân đồ ăn hiện ngang đi khắp trung tâm mua sắm trước sự chứng kiến của hàng nghìn người. Hiện tại, Hạ Nhượng Tâm đang xem một số món đồ trang sức cùng Hàn Phong. Xem ra cô thích đồ trang sức lắm đây! Con gái ai mà chẳng thích làm đẹp chứ. Nhưng từ lúc này, xem qua vài món đồ trang sức rồi mà ánh mắt của Hạ Nhượng Tâm vẫn còn thương nhớ 1 chiếc vòng lắc tay. Khiến cô khoanh hể rồi ánh mắt của mình ra khỏi nó.

Xem nào, một chiếc lắc tay màu trắng tinh khiết được làm từ Sapphire đẹp mắt với những hình bông hoa đào uốn lượn. Nhưng điểm tập hợp của nó lại được gắn một viên kim cương nhỏ hình trái tim, xung quanh tự nhiên tỏa ra một ánh sáng nhạt nhòa. Trông nó thật đẹp, thật thích, Hạ Nhượng Tâm thật muốn nó, nhưng. . . Cái quan trọng là giá cả! Giá cả đó, đồ vật nào đẹp để thì cái giá dành cho nó cũng đắt đỏ theo thôi. Cái giá của chiếc vòng này cũng đã bằng 2 tháng ba cô làm việc cật lực với trọng trách trưởng phòng ở công ty rồi. Vì vậy, Hạ Nhượng Tâm liền nhanh chóng muốn rời đi thật nhanh, để bản thân tránh đi sự ham muốn ngày càng tăng của mình với chiếc lắc tay đắt đỏ kia.

“Hàn Phong, đi cùng tớ ra chỗ khác đi. Giờ tớ muốn tới hiệu kem đằng trước. Sắp tới giờ kem bán giới hạn rồi, nhất định tớ không thể bỏ qua nó. Nhanh lên nào, nhanh đi mà!”

Hạ Nhượng Tâm cố gắng cầm tay Hàn Phong mà dắt đi, mặc cho anh trầm lặng nhìn hướng nào.

“Nhượng Nhượng của tớ cứ đi đến đó trước đi. Tớ muốn đi vệ sinh. Sẽ nhanh ề thôi. Nhượng Nhượng ngoan ngoãn chờ tớ ở đó nhé, nếu tới giờ bán kem bán kem bán giới hạn thì cậu mua luôn cho tớ vị socola nhé.”

Hạ Nhượng Tâm nghe vậy cũng trung ra bộ mặt ngoan ngoãn gật đầu một cái rồi cứ thế quay lưng thẳng đi về phía hàng kem. Mặc cho Hàn Phong làm gì ở đằng sau.

****Hàng Kem Bán Giới Hạn****

Hạ Nhượng Tâm cuối cùng cũng vui vẻ khi đợi được khoảng khắc này. Giờ bán kem bán giới hạn đã tới, thật không thể vui hơn được. Còn may mắn hơn nữa, hàng kem bán giới hạn ở đây có tận mấy gian hàng ở cả khu trung tâm này. Tất cả các gian hàng khác đều đã chật kín người mua lại. Nhưng riêng gian hàng này nằm ở một vị trí góc khuất nên khó ai mà biết được đó là hàng kem. Hạ Nhượng Tâm vui vẻ mua cho bản thân mình một que kem khúc bốn từ mà tưởng thức, còn que kem vị socola của Hàn Phong thì. . . để lúc khác đi! Vì cả quán kem có đứng Hạ Nhượng Tâm thôi mà.

“A, Nhượng Tâm, cậu cũng đến đây à.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Thấy bầu không khí trong phòng sau câu nói của Thiên Ti bỗng trở nên trầm lặng. Lạc Đình cười trừ, rồi lớn tiếng nói:

“Vậy xem ra bảy người thì sáu người đồng ý. Khải Ca, xem ra lần này anh thua đậm rồi nha. Mọi người đồng ý cả rồi thì cũng không còn sớm hay muộn nữa, chúng ta đi đến khu trung tâm mua sắm đi. Let’s go!!~”

“Xem ra cũng không thể cản được các em, nhưng Đại Ca anh có một lưu ý. Nếu ra ngoài thì chúng ta phải hóa trang cho cẩn thận, nếu có bất gặp phóng viên thì phải chia nhau ra mà trốn.”

“Anh yên tâm. Không phải lo quá mức cho bọn này đâu!”

Vương Nguyên, Lạc Đình, Ái Na đều đồng loạt lên tiếng, phản bác lại cái hành động chăm lo quá đà của Đại Ca Vương Tuấn Khải kia.

****Khu Trung Tâm Mua Sắm****

Hiện tại cả 7 con người đã có mặt tại đây. Hạ Nhược Tâm, Lạc Đình cùng Hàn Phong ăn mặc khá là thoải mái... Chẳng bù cho 3 con người ở phía sau. Lại là bộ đồ đen toàn diện của TFBOYS. Ái Na lúc này cũng đã thay đổi chiếc mũ rộng vành kia bằng chiếc mũ tai bèo nhưng và cặp kính râm giúp cô che đi được khuôn mặt tuyệt đẹp của mình.

“Các em này, chúng ta đi tận 7 người. Nếu có trường hợp xấu nhất xảy ra thì khả năng thoát thân của chúng ta là rất thấp. Cho nên, vì để đảm bảo danh tiếng của chúng ta, anh đề nghị chúng ta nên chia theo nhóm đi chơi để dễ hành động.”

Vương Tuấn Khải bịt khẩu trang kín mít nói.

Cả đám lúc này nghe thấy liền xì xào to nhỏ với người bên cạnh. Mỗi một lúc sau Lạc Đình đại diện cho phần hết con người còn lại lên tiếng.

“Cách này xem ra cũng được đó, nhưng àm giờ chúng ta phân nhóm kiểu gì giờ Khải Ca?”

“Thì em xem em muốn đi cùng ai thì đi với họ. Chỉ có thể thôi!”

Vương Tuấn Khải âm áp trả lời câu hỏi của Lạc Đình. Anh còn không quên liếc mắt trộm về phía Hạ Nhược Tâm. Xem ra Đại Ca anh muốn chung nhóm với cô, lòng đầy trời mong cô muốn chung nhóm với anh.

Lạc Đình lúc này lấy cùi trỏ tay mình húc nhẹ vào người Hạ Nhược Tâm rồi dùng ánh mắt ra hiệu với cô.

Nhớ lại vài phút trước, trên đường đi đến khu trung tâm mua sắm, Lạc Đình có bày ra kế hoạch với Hạ Nhược Tâm, mong cô tác chiến cùng. Nên bây giờ, chỉ cần nhìn ánh mắt của Lạc Đình là Hạ Nhược Tâm có thể hiểu được cô đang muốn làm gì.

“Hay để em phân nhóm đi. Chúng ta có 7 người thì sẽ có 3 nhóm. 2 nhóm 2 người và nhóm còn lại 3 người. Thế nhé, giờ em sẽ cùng nhóm với Hàn Phong, dù gì thì cậu ấy mới đến đây. Vương Nguyên, Khải Ca cùng Ái Na chung một nhóm đi. Nhóm còn lại sẽ là Thiên Ti cùng Lạc Đình. Mọi người tán thành chứ?”

Hạ Nhược Tâm từ từ cản trọng chia nhóm, không để ai phát hiện biểu hiện thận trọng của bản thân trên khuôn mặt của cô. Cả nhóm nghe xong thấy vậy, liền ngẫm nghĩ 1 hồi. Bỗng từ đâu giọng nói vánh vánh của Ái Na xen vào:

“Tại sao Lạc Đình lại cũng nhóm với Thiên Ti, trong khi cậu có thể đi được với bạn thanh mai trúc mã của mình. Còn tớ thì không được chắc? Tớ cũng muốn đi cùng Thiên Ti.”

Giọng nói đanh thép pha lẫn chanh chua của Ái Na khiến bầu không khí bỗng chốc trở nên căng thẳng. Hạ Nhược Tâm nghe Ái Na nói vậy trong lòng bỗng có chút hoảng loạn. Giờ đây cô không biết nên ăn nói như thế nào nữa. Lạc Đình thấy Hạ Nhược Tâm lâm vào thế bí, nếu cô ấy mà có nói gì có sai sót thì mọi công sức của Lạc Đình sẽ bị đổ sông đổ biển mất.

“Cái này,... Thì là...”

Hạ Nhược Tâm vẫn đang loay hoay không biết nên xoay sở tình thế này thì Hàn Phong bất chợt lên tiếng.

“Nếu cậu thích cùng nhóm với Thiên Ti thì cậu cùng đi, đừng có nói Tiểu Robot của tớ như thế. Tiểu Robot à, chúng ta đi thôi. Nhóm giờ thế này nhé! Thiếu Robot cùng tớ, Khải Ca và Vương Nguyên, nhóm còn lại là 3 người đó!”

Nói lèo một đoạn, Hàn Phong không chần chừ liền dắt tay Hạ Nhược Tâm lôi đi. Len lỏi vào đám đông cho đến khi biến mất tầm tích. Để lại cho những con người kia vẫn ở trong bầu không khí căng thẳng. Không ai nói với nhau 1 câu nào, thật quý dị. Phải mãi cho tới khi Tuấn Khải lên tiếng:

“Thôi các em, chúng ta dù gì cũng đã thống nhất với nhau rằng mình đến đây chơi để vui mà. Hay bọn mình cứ theo ý Hàn Phong mà chia nhóm nhé. Ba đứa Ái Na, Lạc Đình, Thiên Ti chung một nhóm nhé! Còn anh đi

với Nguyên Tũ.”

Cũng như Hàn Phong ban nãy, thật nhanh chóng để Tuấn Khải nắm thật chặt tay Vương Nguyên rồi dắt đi. Lại một lần nữa thêm 2 con người lại len lỏi vào đám đông kia rồi biến mất. Xem ra Khải Ca không thể chịu nổi nên mới dắt tay thật nhanh Vương Nguyên đi. Còn lại 3 con người kia, mỗi người hiện tại đang có những ý nghĩ của riêng mình.

“Ha, ha, xem ra mình được đi chung với Thiên Ti. Mặc dù có Lạc Đình đi cùng nhưng cô ta cũng sẽ không làm gì được Thiên Thiên hảo soái của mình đâu. Muốn tán Thiên Ti? Phải qua mặt chỉ nha con? Hứ”

Ái Na nghĩ bụng cười thầm, hiện tại cô đang rất vui. Vừa vui vừa đắc thắng.

“Hồng rồi, tại Ái Na vào phá đám mà kế hoạch của mình mất đi một nửa. Phải làm gì bây giờ?”

Lạc Đình lại lo sợ, mặt cô bắt đầu trắng bệch lên. Xem như sợ hãi quá chăng?

“...”

Lạnh lùng nhất vẫn là Thiên Tỉ, cao ngạo nhất vẫn là Thiên Tỉ. Hiện tại, nhìn vẻ mặt của anh vẫn rất bình thản, thật khiến cho mọi người xung quanh thấy anh còn đáng sợ hơn. Anh nghĩ gì tiếp theo, làm gì tiếp theo thì chắc chắn ai biết đâu. . .

**** Hạ Nhượng Tâm Cùng Hàn Phong****

“Oa, Tiểu Robot! Tiểu Robot, chỗ này bán kem nè, tớ muốn ăn! Đi ăn kem cùng tớ đi”

Tiếng nói của Hàn Phong vang lên như một đũa trẻ lên 3. Người khác nhìn vào sẽ nghĩ cậu ta tráo hình cùng tâm hồn mất. Nhưng tác phong này, Hạ Nhượng Tâm một chút lại nhớ đến Vương Nguyên. Hai con người này! Thật giống.

“Rồi rồi cha nội! Đừng gọi tớ là Tiểu Robot nữa, nghe quê chết đi được!”

Hạ Nhượng Tâm khẽ đánh vào người Hàn Phong một cái như thói quen. Xong liền dùng chiếc chân của mình để chạy ra hàng kem. Khi trở về, không chỉ là một que kem mà còn là một đồng đồ ăn vặt. Hạ Nhượng Tâm coi như đây là bữa tiệc nhỏ ảm cô khảo thẳng nhóc Hàn Phong kia.

“Oa, mua một que thôi mà sao cậu mua nhiều thế. Cho tớ hết á? Cảm tạ Nhượng Nhượng nha !! ~”

Hàn Phong mặt sáng lên khi thấy đồ ăn, mặc dù giả vờ ngạc nhiên. Nhưng bên trong suy nghĩ, anh cũng biết tại sao Hạ Nhượng Tâm lại mua thêm một đồng đồ ăn mặc dù bản thân mình không thích ăn vặt rồi. Tất cả là dành cho anh hết. Cô nhóc này, xem ra tính chu đáo thái quá vẫn còn giữ.

Vậy là cứ thế, Hạ Nhượng Tâm cùng Hàn Phong dẫn dắt một đội quân đồ ăn hiện ngang đi khắp trung tâm mua sắm trước sự chứng kiến của hàng nghìn người. Hiện tại, Hạ Nhượng Tâm đang xem một số món đồ trang sức cùng Hàn Phong. Xem ra cô thích đồ trang sức lắm đây! Con gái ai mà chẳng thích làm đẹp chứ. Nhưng từ lúc này, xem qua vài món đồ trang sức rồi mà ánh mắt của Hạ Nhượng Tâm vẫn còn thương nhớ 1 chiếc vòng lắc tay. Khiến cô không hề rời ánh mắt của mình ra khỏi nó.

Xem nào, một chiếc lắc tay màu trắng tinh khiết được làm từ Sapphire đẹp mắt với những hình bông hoa đào uốn lượn. Nhưng điểm tập hợp của nó lại được gắn một viên kim cương nhỏ hình trái tim, xung quanh tự nhiên tỏa ra một ánh sáng nhạt nhòa. Trông nó thật đẹp, thật thích, Hạ Nhượng Tâm thật muốn nó, nhưng... Cái quan trọng là giá cả! Giá cả đó, đồ vật nào đẹp để thì cái giá dành cho nó cũng đắt đỏ theo thôi. Cái giá của chiếc vòng này cũng đã bằng 2 tháng ba cô làm việc cật lực với trọng trách trưởng phòng ở công ty rồi. Vì vậy, Hạ Nhượng Tâm liền nhanh chóng muốn rời đi thật nhanh, để bản thân tránh đi sự ham muốn ngày càng tăng của mình với chiếc lắc tay đắt đỏ kia.

“Hàn Phong, đi cùng tớ ra chỗ khác đi. Giờ tớ muốn tới hiệu kem đằng trước. Sắp tới giờ kem bán giới hạn rồi, nhất định tớ không thể bỏ qua nó. Nhanh lên nào, nhanh đi mà!”

Hạ Nhượng Tâm cố gắng cầm tay Hàn Phong mà dắt đi, mặc cho anh trầm lặng nhìn hướng nào.

“Nhượng Nhượng của tớ cứ đi đến đó trước đi. Tớ muốn đi vệ sinh. Sẽ nhanh ề thôi. Nhượng Nhượng ngoan ngoãn chờ tớ ở đó nhé, nếu tới giờ bán kem bán kem bán giới hạn thì cậu mua luôn cho tớ vị socola nhé.”

Hạ Nhượng Tâm nghe vậy cũng trưng ra bộ mặt ngoan ngoãn gật đầu một cái rồi cứ thế quay lưng thẳng đi về phía hàng kem. Mặc cho Hàn Phong làm gì ở đằng sau.

****Hàng Kem Bán Giới Hạn****

Hạ Nhượng Tâm cuối cùng cũng vui vẻ khi đợi được khoảng khắc này. Giờ bán kem bán giới hạn đã tới, thật không thể vui hơn được. Còn may mắn hơn nữa, hàng kem bán giới hạn ở đây có tận mấy gian hàng ở cả khu trung tâm này. Tất cả các gian hàng khác đều đã chật kín người mua lại. Nhưng riêng gian hàng này nằm ở một vị trí góc khuất nên khó ai mà biết được đó là hàng kem. Hạ Nhượng Tâm vui vẻ mua cho bản thân mình một que kem khúc bốn từ mà tưởng thức, còn que kem vị socola của Hàn Phong thì... để lúc khác đi! Vì cả quán kem có đứng Hạ Nhượng Tâm thôi mà.

“A, Nhượng Tâm, cậu cũng đến đây à.” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Đang hưởng thụ que kem bản giới hạn, một giọng nói quen thuộc cất lên khiến mọi chú ý về que kem của Hạ Nhược Tâm biến mất. Cô quay ra, thì ra là Lạc Đình, Thiên Ti cùng Ái Na. Xem ra họ cũng muốn đến đây ăn kem. Nhưng sao cái bầu không khí kia trông thật quý dị.

Mặc dù giọng nói của Lạc Đình bình thường, không buồn nhưng hơi vui. Mà khuôn mặt cô lại thần thờ, hờ hững thế kia. Còn Thiên Ti, cái ánh mắt như đang muốn từ mặt thế giới vậy! Mặc dù không nói gì từ nãy nhưng xem ra tâm trạng của anh có vẻ không vui. Ái Na chắc có lẽ là người duy nhất vui vẻ trong ba người họ. Biết tại sao không? Bởi vì cô được đi chung với Thiên Ti, được Thiên Ti ga- lăng xách đồ cho. Bảo sao nhìn cách tay của Thiên Ti như nặng trĩu bởi những món hàng đắt tiền.

“Nhược Tâm, xem ra cậu cũng ở đây ăn kem bản giới hạn. Thật may khi ở nơi này vắng người. Nếu không chắc bọn tớ bị dè bẹp mất.”

Nụ cười ngọt ngào của Ái Na vàng lên, kéo theo bao sự vui vẻ của cô theo cùng.

“Các cậu mua nhiều đồ như vậy xem ra cũng mệt rồi. Các cậu ra bàn ngồi đi, để mình mua kem hộ mọi người cho. Mọi người muốn ăn vị gì?”

Hạ Nhược Tâm không muốn cái không khí quý dị kia kéo dài nữa. Nên nhìn về phía 3 người kia mà cười trừ. Rồi không nhanh không chậm giúp họ giải tỏa căng thẳng một phần.

“Đúng là Nhược Tâm đáng yêu của tớ mà, cho tớ vị cherry nhé.”

Lạc Đình xem ra đã có tinh thần lại rồi. Vui vẻ nháy mắt về phía cô.

“Vậy cậu cho tớ vị xoài đi.”

Ái Na xem ra tinh thần vui vẻ từ nãy vẫn còn ổn định trong con người độc đoán kia.

“Vị socola.”

Thiên Ti lười biếng phun ra đúng 2 chữ ngắn gọn.

Ồ!

Socola, cậu ấy cùng giống Hàn Phong à nha. Hàn Phong là fan socola từ khi còn nhỏ, mỗi lần nhìn thấy thanh socola nào là cậu ta chỉ muốn cắn cắn nuốt nuốt, không cho ai ăn.

Không nghĩ ngợi nhiều, nhận được vị kem àm 3 người kia muốn ăn, đôi chân nhỏ bé của Hạ Nhược Tâm thoáng chốc ẩn hiện lon ton về phía quầy tiếp tân. Lúc này, cùng từ xa xa, Hàn Phong chạy về phía này.

Hừ! Cu cậu đi đâu àm từ nãy mới vác mặt về đây? Thật không xem cô ra gì mà. Đã thế hán còn cười hề hề nữa, làm bộ vui lắm ý. Tức giận nhẹ nhàng, cô gừ nhẹ:

“Cậu làm gì mà đi lâu thế, sắp hết giờ kem bản giới hạn rồi. Làm tớ mất công đợi, may mà không mua luôn kem cho cậu lúc đó, không giờ nó đã chảy hết ra quần áo tớ rồi mà!~”

Hàn Phong bỗng nhăn lông mày anh tuấn của mình lên một chút! A ha, Nhược Nhược đáng yêu của anh đang giận dữ kia! Quả là đáng yêu mà. Lâu lắm rồi, phải là rất lâu rồi anh mới có thể thấy đáng vẻ giận dữ đáng yêu của cô. Đúng là một Tiểu Robot đang yên đang lành lái háo thành một Tiểu Yêu Tinh mà! Quá sức đáng yêu rồi! Mím vười đáp lại lời dận dỗi hờn của Hạ Nhược Tâm, Hàn Phong vui vẻ nói:

“Nhược Nhược ngoan của tớ đừng giận. Tớ có món quà hay lắm! Tặng cậu coi như sinh nhật năm ngoái không có tớ tham dự. Tớ mà tặng cho cậu, đảm bảo cậu hết giận luôn. Chịu không?”

“Quà? Xem ra tớ quên mất. Là quà gì vậy, cho tớ xem đi nào! Không cho xem nhanh là tớ giận thêm nữa đấy.”

Hạ Nhược Tâm nghe thấy từ quà là trong lòng lại vui tít lên.

Ừ nhỉ! Nếu mà Hàn Phong không nói đến vụ này thì chắc Hạ Nhược Tâm cô cũng chẳng màng đến. Xem ra có con thỏ tự mò vào hàng hồ a. Thật là nóng lòng mà.

Hàn Phong cùng từ từ bình tĩnh lấy chiếc hộp nhỏ được bọc nhung hồng tinh tế ra. Thì bỗng chuông điện thoại của Hạ Nhược Tâm từ trong túi vang lên. Là giai điệu của bài “Sừng Ấi”- bài hát mà Thiên Ti lên lút cài đặt chuông điện thoại của cô đây mà. Lấy điện thoại ra ngoài, bật loa ngoài lên.

Hiện tại, thứ tiếng mà Hạ Nhược Tâm nghe được chỉ là một mớ hỗn độn, có khi còn không thể nghe được bên trong chiếc điện thoại kia, tiếng người ở đầu. Nhưng mà người gọi điện cho Hạ Nhược Tâm lại là Khải Ca. Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy? Bỗng mắng âm ỉ kia im lại. Mãi mới nghe được tiếng Khải Ca vang lên:

“Nhược Tâm, em vẫn nghe đó chứ?” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Đó là tiếng của Khải Ca đây mà. Nhưng sao nghe tiếng anh có vẻ thất thần vậy?

“Có chuyện gì vậy Khải Ca. Sao ban nãy em nghe thấy tiếng ồn ào náo loạn vậy ạ?”

Hạ Nhược Tâm trung bộ mặt bắn khoăn lên hỏi lại đầu dậy bên kia.

“Tình hình chuyện xảy ra là thế này. Trong lúc bọn anh đang chơi gấu bông ở dưới đại sảnh, do

không ghép được con gấu nào lên Nguyên Tử nó nổi đóa lên rồi la hét ầm ĩ. Hiện mọi người đều chú ý đến 2 đứa anh. Trong đó có cả fan nữa chứ. Thật không ngờ ở trong khu trung tâm mua sắm này có nhiều Tử Diệp Thảo thật. Vậy kín hết 3 đường 7 lối khiến bọn anh phải nhờ đến bảo vệ nơi đây. Quản lí cũng đã

đến đón anh đi rồi nên chắc 5 người các em ở lại chơi vui vẻ nhé.”

Cứ thế Khải Ca tuôn ra một tràng rồi cúp máy. Chẳng để Hạ Nhược Tâm nói nung câu gì. Mãi mấy phút sau, cô mới hiểu hết được lời lẽ ý nghĩa của Vương Tuấn Khải. Thảm trách Vương Nguyên một tiếng nhẹ vì sự bất cẩn của cậu ấy. Hiện tại giờ cũng không phải lúc để nghỉ ngơi, có rất nhiều fan ở dưới kia, nếu không đi về nhanh chắc chắn họ sẽ lục được nốt Thiên Tỉ đang ở đây mất. Không nói nhiều, cứ thế Hạ Nhược Tâm tiến về phía Thiên Tỉ, Ái Na, Lạc Đình đang ngồi kia. Nói rõ hết cho họ mọi việc xảy ra.

Rồi cứ thế, Hạ Nhược Tâm, Hàn Phong, Thiên Tỉ, Ái Na, Lạc Đình đi về nhà từ phía cửa sau của khu trung

tâm thương mại về nhà, Kết thúc một ngày đi chơi chẳng mấy sôi nổi.

****Câu chuyện từ 12 năm trước****

Có một cậu bé nhỏ nhắn, da trắng như trứng gà bóc. Trên người cậu nổi lên nào là sự ngọc ngà, ngây thơ của một đứa trẻ. Mắt cậu bé sưng húp lên, cho thấy cậu bé đã khóc! Cậu bé đó cứ thế đi lang thang dọc những con phố của bến cảng Thiên Tân. Cố gắng tìm thấy bóng người thân quen sau một hồi bị lạc ba và mẹ. Đi mãi, đi mãi, cuối cùng cũng chỉ là đến một nơi ít người vắng vẻ mà thôi. Dưới chân cậu là những

dòng nước xanh biển lạng, như nó chẳng mấy may đến cư sở đời của ai cả.

Ý thức như đã quá mệt mỏi, không còn sức đi, không còn sức khóc, cảm giác bản thân không còn gì cả. Cậu bé như chợt nhắm mắt lại, dần dần thả mình xuống trong vô thức mặc cho mình ngã về đâu. Thế rồi...

“Bùm!”

Một tiếng nước lớn vang lên, bắn tung tóe. Một thứ gì đó rơi xuống mặt nước biển kia rồi. Đó chính là cậu bé ban nãy cơ mà. Ai đó là ơn cứu cậu bé đó đi. Nhưng quanh đây người thì có ai đâu? Chẳng lẽ, cậu bé cứ thế ở trong dòng nước xanh thăm kia ư?

“Bùm!”

Lại một tiếng nước vang lên nữa. Hình như có người nhảy xuống! Chẳng lẽ người đó định cứu cậu bé này. Như một mũi nhọn ngư làm chủ nhân của dòng nước biển sâu thăm. Một cô bé với bóng hình nhỏ bé, mái tóc tơ dài mềm mại bồng bềnh giữa dòng nước sâu thăm. Ánh mắt màu xanh hào cùng vào dòng biển vô tận, một dòng cảm xúc nào đó thật quý giá. Chẳng lẽ, cô chính là nàng tiên cá thật? Trên môi cô, không cười không nói, nhưng sao mà huyền bí vậy? Nhẹ nhàng uyển chuyển bóng hình của mình đến bên cậu bé đang cô

gắng vùng vẫy giữa muôn ngàn dòng nước kia...

Giúp cậu bé lên bờ an toàn, thực hiện các bước sơ cứu bình thường xong. Cậu bé vẫn ở trong trạng thái bất tỉnh. Cô bé này thì như chờ đợi điều gì đó âm thầm bên cạnh cậu bé, ngắm nghía biển sâu mà chăm ngẫm

Không lâu sau đó, từ xa xa, một cậu bé với dáng vẻ khỏe mạnh, cao lớn, làn da ngăm ngăm nâu đen khỏe mạnh chạy về phía cô bé kia. Không mặt cậu bé này nhăn nhó về phía cô bé:

-Cái này, Tiểu RoBot, sao cậu lại chạy ra đây! Hại tớ đi tìm cậu, không thì mẹ cậu lại mắng tớ mất.

-Tiểu Phong, bây giờ cậu tìm được tớ rồi còn gì. Với lại, cậu cũng cậu bé này đến đồn cảnh sát đi, cậu

ta ngã xuống biển và tớ cứu được cậu ấy. Nhưng tớ khôn có sức đâu!

Cậu bé da ngăm ngăm đen kia không nói gì, chỉ thờ dài mà đến bên cậu bé ướt sũng kia mà bế lên rồi cồng. Cứ thế, cả đoạn đường, cậu bé kia luôn nhăn nhó vì bản thân mình suốt ngày là thằng sai vặt với cô bé kia. Vì cậu bị cô bé nhờ đủ điều. Tới đồn cảnh sát, bàn giao lại cậu bé ướt sũng kia lại cho cảnh

sát, cứ thế, hai bóng dáng kia biến mất giữa dòng người tấp nập của thành phố cảng Thiên Tân rộng lớn.

“Thiên Thiên,... con tinh... lại rồi chứ! Ôi con của mẹ”

Giọng nói của một người phụ nữ vang lên. Giọng bà khàn khàn, như rằng bà đã khóc rất nhiều rồi chẳng. Cậu bé ướt sũng ban nãy giờ đã tỉnh lại, thấy được mẹ cùng gia đình bên cạnh. Cậu coi như đã vui mừng chừng nào sau khi gặp mẹ. Nhưng thật bất ngờ, câu nói đầu tiên của cậu lại khiến mọi người trong căn phòng ngạc nhiên? Cậu bé nói:

“Mỹ Nhân Ngư...” Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện [*Fanfic Tjboys*] *Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

“Mỹ... Nhân Ngư...”

Miệng Thiên Ti mấp máy rồi tỉnh hẳn, vừa rồi anh lại mơ thấy giấc mơ đó. Giấc mơ bao năm nay anh đều mơ thấy, về người con gái nặc danh mang tên mỹ nhân ngư kia. Đã lâu lắm rồi, anh mới có cảm giác rằng, mình như đang ở gần... Mỹ Nhân Ngư kia?

Đã nhiều lần anh tự mình đến thăm thành phố cảng Thiên Tân giàu có kia, ngay tại cái nơi khi ấy anh rơi xuống dòng nước sâu thẳm. Có người con gái nhỏ nhắn cứu sống anh. Anh bao lần ước mong. Chỉ một lần, một lần thôi, ông trời có thể cho anh gặp người con gái ấy! Nhưng sao cuộc đời tàn nhẫn, cho đến bây giờ, hình bóng người con gái ấy đã ở phương trời xa xôi nào rồi.

Ngờ người dậy, để xem nào! Hôm qua thông qua chuyến bay từ Đài Bắc về Bắc Kinh, anh chạy thật nhanh về nơi tổ ấm này. Ngủ một mạch đến bây giờ, phần nào mệt mỏi trong anh đã được giải tỏa. Quản lý cũng đã nhắn tin về lịch trình ngày hôm nay của anh, nếu không có gì thay đổi thì 8 giờ anh sẽ lại tạm biệt nhà cửa để ra Cao Loan giao lưu với fan.

Lắc đầu vận động thân thể một chút, Thiên Ti chào đón một mùa hè như bao mùa hè khác. Đó chính là hoạt động trong cái giới giải trí đầy rắp tâm tanh bản.

****Nhà Hạ Nhượng Tâm****

Trên chiếc giường trắng tinh được trang trí đơn giản kia, có một cô gái nhỏ nhắn đang ngủ theo tư thế thật thanh thản. Ánh nắng hắt từ tia cửa sổ chói chang vào người cô khiến cô chột mở mắt. Nhấn đôi mắt ngọc ngà xanh thẳm kia lại, trở người vẫn tư thế ngồi trên chiếc giường. Hạ Nhượng Tâm vô thức nhìn xung quanh căn phòng mình như một thói quen.

Mùa hè vẫn còn đây, cô không cần phải dậy sớm để tự mình làm bữa sáng. Ba cô cả hè này chỉ biến biệt ở công ty để làm một công trình dự án quan trọng, quyết định số phận công việc của ông. Dù thời gian ở bên Hạ Nhượng Tâm ít quá, nhưng cô vẫn chưa một lần oán trách ba. Bỗng thấy vật gì đó xoa xoa vào vòng eo nhỏ bé của mình. Hạ Nhượng Tâm đưa mắt qua nhìn. Thì ra... Thì ra...

Tên nhóc Hàn Phong, rõ ràng là ngủ ở phòng ba cô cơ mà. Sao cậu ta lại ở trong phòng của cô? Còn ôm hẳn eo của cô mà gục vào ngủ ngon lành nữa. Cái tên này, giờ đầu phải lúc cô và cậu còn là trẻ con nữa, muốn làm gì thì làm, thích gì thì lấy. Dù sao cô và cậu cũng đang ở độ tuổi trưởng thành, cùng phải biết rào cản giữa phái nữ và nam chứ. Mạnh mẽ đập Hàn Phong một cú khiến cậu ta lăn đùng xuống nền nhà lạnh cóng. Nhờ cú đá trời giáng đó, phần nào giấc ngủ êm đềm của Hàn Phong đã bị phá vỡ. Cậu nhăn nhó về phía kẻ đã đập mình, lớn tiếng nói:

-Này cái Tiểu Robot kia. Sao mới sáng sớm mà cậu đã hóa thành người không biết thương hoa tiếc ngọc vậy? Nỡ lòng nào hạ thủ với một người đẹp trai như tớ?

-Có mà cậu hóa thành kẻ dê xồm ý. Rõ ràng cậu ngủ ở phòng ba tớ cơ mà? Sao tự dưng lại nhảy sang phòng tớ. Còn dám ôm tớ nữa chứ? Cái tên há

sắc này!

Vừa nói, Hạ Nhược Tâm liền ném cho cái tên mà cô gọi là “Háo Sắc” kia ăn trọn một cái gối to đùng. Mặt cô thì đỏ ửng lên vì xấu hổ. Hàn Phong, cái tên này quả thực rất háo sắc.

Mặt Hàn Phong ánh lên một nụ cười có phải hay chẳng nên nói là một tên yêu râu xanh thật. Cậu bật người dậy rồi tiến thẳng tới chỗ Hạ Nhược Tâm đang xấu hổ ngồi trên giường kia. Từ từ khấn nào đã ở ngay sát cô. Hiện tại còn đang mặt đối mặt nữa. Khung cảnh quá ư là thân mật. Những người không hiểu truyện sẽ nghĩ thế nào đây.

Nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Hạ Nhược Tâm, Hàn Phong rút ra một thứ gì đó rồi luồn qua tay Hạ Nhược Tâm. Còn Hạ Nhược Tâm, hiện nay cô như còn robot hết điện nhắm tịt mắt lại kia. Mỗi tội, mặt cô vẫn còn đỏ bừng.

-Mở mắt ra đi Tiểu Robot ngốc của tớ ạ.

Như một chú Robot được nhận lệnh và nghe lời theo. Hạ Nhược Tâm mở mắt, nhìn vào đôi tay mà Hàn Phong vừa động vào của mình. Ánh mắt cô như sáng hẳn lên. Trước mặt cô, một thứ gì đó sáng lấp lánh nổi lên, mà nói không nhầm thì đó chính là chiếc lắc tay giá cắt cổ mà cô đã ao ước ở khu trung tâm thương mại ngày hôm qua. Không để Hạ Nhược Tâm bình tĩnh nổi trước vẻ mặt vui mừng kia nữa, Hàn Phong lên tiếng:

-Chiếc lắc tay này chính là quà mà tớ muốn tặng cậu ngày hôm qua đó. Chẳng qua bị một chút chuyện đường đột của Vương Nguyên mà không thể tặng cậu ngày lúc đó được. Coi như tớ xin lỗi cậu chuyện lúc này luôn.

Hạ Nhược Tâm xem ra đã giữ nổi bình tĩnh.

-Oa! Quả thực rất cảm ơn cậu! Đúng là bạn tốt của tớ. Nhưng cậu lấy tiền đâu ra mà mua cho tớ món quà quý trên cả quý giá này vậy? Hơi nghi à nha.

Ánh mắt đắm chiều của Hạ Nhược Tâm hướng về phía Hàn Phong, xem ra cô có rất nhiều câu hỏi dành cho cậu đây. Hàn Phong vẫn nở nụ cười ấy, gần như không thể nhìn ra cậu ta nói dối bao nhiêu phần.

-Này Nhược Nhược hoàng hậu của tớ! Có phải hay không cậu quên tớ là ai mà còn nghi tớ là một thằng ăn trộm? Ba tớ là chủ tịch tập đoàn Hàn thị, mẹ thì là giám đốc thẩm mỹ viện nổi tiếng. Tiền tiêu vặt của tớ có khi còn nhiều hơn lương ba cậu cơ mà. Với một chiếc lắc tay nhỏ như vật, cậu nghĩ tớ mua mà có khi tiếc tiền?

Nghe Hàn Phong nói vậy, Hạ Nhược Tâm mới chợt nhớ ra. Trong suốt mấy năm ở cái thành phố Bắc Kinh phồn vinh này, dường như cô đã quên hẳn còn người, gia thế của người bạn Hàn Phong này. Cậu ta sống trong nhung lụa ngày từ khi mới lọt lòng cơ mà. Nếu so đo nhà cô với nhà cậu thì nhà cô chỉ có nước đi làm osin cho nhà người ta thôi.

Dù sao thì cô cũng phải cảm ơn người bạn Hàn Phong này, quả là một người bạn tâm lý hết mực mà.

Vậy là ngày thứ hai, Hàn Phong tặng cho Hạ Nhược Tâm một chiếc lắc tay xinh xắn đấy. Món quà mà mãi sau này, kể cả khi mặc chiếc váy trắng tinh để bước lên lễ đường với người mình yêu, cô vẫn không quên đeo nó. Chiếc lắc tay, món quà thể hiện tình bạn đáng trân trọng giữa cô và cậu.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 25

“Học học!”

Thiên Ti gấp gấp thở mạnh. Dường như hơi thở đã hao thấy hiện tại anh có chút mệt mỏi. Sau chuyến giao lưu với fan ở Cao Loan. Chuyến bay rồi lại đi chuyến bằng ô tô càng khiến anh mệt mỏi. Fan còn đuổi bám anh đến tận khu chung cư nữa, được chủ vệ sĩ bảo vệ, anh mới có thể tức tốc chạy lên đây.

“Tuổi trẻ mới lớn mặc dù chưa biết thế nào là yêu...”

Tiếng chuông điện thoại của Thiên Ti vang lên, anh mở ra. Thì ra là mẹ gọi. Anh nhẹ nhàng dang lên nghe.

-Alo! Mẹ ạ con nghe. Có chuyện gì ạ?

-Thiên Ti hả con, con đã về đến nhà chưa?

Thiên Ti trả lời bằng giọng nói trầm ấm mà lễ phép.

-Dạ rồi.

Mẹ anh nói tiếp.

-Hôm nay mẹ và ba cùng Nam Nam đi đến nhà bà nội nên hiện tại vẫn chưa về. Mà nếu có về thì cùng phải tối muộn. Mẹ vẫn chưa nấu cơm đâu nên con vào nhà rồi tự đặt đồ ăn đi nhé.

Thiên Ti vẫn không có động tĩnh gì, anh nói.

-Dạ vâng, con biết rồi. Yêu mẹ.

-Mẹ cũng yêu con . Tiểu Thiên Thiên của mẹ.

Nói rồi mẹ anh liền tắt máy. Để lại tâm hồn cùng thể xác của Thiên Ti ở nơi cao tầng này, từng đợt gió mát tràn vào người. Không nhiều lời nữa, anh hướng về phía cửa nhà mình, định lôi chìa khóa ở túi áo ra mở cửa thì phát hiện ra...

Chết tiệt!

Chìa khóa nhà anh lại không có trong túi áo của anh, chỉ độc chiếc điện thoại. Lục tung chỉ nhớ của mình trong suốt cả ngày hôm nay. À! Thiên Ti nhớ ra rồi. Hôm nay, trong lúc có cởi chiếc áo mình đang mặc thì cái quả bom nguyên tử Vương Nguyên kia có động chạm vào áo của anh. Chắc chìa khóa nó rơi đằng nào rồi. Chẳng lẽ anh phải ở lại đây trong lúc mẹ về?

Không được, anh đã quá mệt mỏi rồi, sợ đứng ở đây cũng không được lâu nữa. Cẩn thận khéo fan lại lên hần tầng nhà của anh thì gay to.

À!

Đúng rồi! Hay anh vào trú tạm nhà Nhược Nhược nhỉ?

Không suy nghĩ nhiều, anh liền hướng bước chân của mình sang căn nhà kế bên, nhà của Hạ Nhược Tâm. Sau khoảng 1 phút chờ đợi, uối cùng, anh cũng được hình bóng nhỏ bé đáng yêu của cô mở cửa cho mình. Bỗng ánh mắt dịu dàng, Thiên Ti hướng Hạ Nhược Tâm mà nói:

-Chào cậu!

-Cậu có việc gì hả Thiên Ti?

Hạ Nhược Tâm ngay ngô hỏi lại, bởi cô hơi băn khoăn rằng giờ này sao Thiên Ti lại đến nhà cô. Không nhanh mà cũng không chậm, Thiên Ti tóm lại lời nói một cách ngắn gọn:

-Tớ bị nhốt ở ngoài.

Như ngầm được hiểu ý mà Thiên Ti truyền đạt bằng suy nghĩ. Hạ Nhược Tâm tránh người sang một bên để Thiên Ti bước vào. Thiên Ti vào lại nơi đây, nơi đã lâu lắm rồi anh không đặt chân đến, vẫn là nơi mà mùi hương của Hạ Nhược Tâm lưu lại nhiều nhất. Một mùi hoa nhài nhẹ nhẹ.

Bỗng từ trong nhà của Hạ Nhược Tâm vọng ra tiếng nói của Hàn Phong:

-Này cái Tiểu Robot, cậu định bỏ đói con người này sao. Mau vào làm đồ ăn cho tớ a. Ba cậu ở công ty nên cậu định lấy cơm bắt nạt tớ à ?

Thiên Ti định thần lại, là Hàn Phong- bạn của Hạ Nhược Tâm đây mà. Cậu ta vẫn còn ở đây sao? Vẫn chưa đi về sao? Từ lần đầu thấy Hàn Phong, Thiên Ti đã biết rằng Hàn Phong có một thứ tình cảm gì đó không phải dành cho bạn bè như Hạ Nhược Tâm. Khiến đôi khi anh luôn nghi ngờ con người cậu ta.

Hạ Nhược Tâm đi ngay sau Thiên Ti, cô thấy Thiên Ti bỗng dừng lại một hồi đứng im tại chỗ không nhúc nhích, khiến cô dục anh thì anh mới vào nhà. Và phòng khách, Thiên Ti chạm mặt Hàn Phong, cả hai người mặt đối mặt nhau. Hàn Phong là người mở lời đầu tiên:

-A! Thiên Ti mặt lạnh, cậu tới chơi à! Cậu tới đúng lúc đó nha, Tiểu Robot của tôi sắp nấu cơm xong rồi. Cậu ở lại ăn cho vui, hôm nay Nhược Nhược nấu được nhiều món ngon lắm hen .

Thiên Ti không nói gì nhiều, anh chỉ lặng lẽ gật đầu một cái, như ra hiệu rằng mình đồng ý. Hạ Nhược Tâm nhìn thấy vậy, cô nói:

-Vậy cậu ngồi ở phòng khách cùng với Hàn Phong trước nhé! Tớ sẽ vào bếp chuẩn bị đồ ăn, khi nào xong tớ sẽ gọi các cậu vào ăn.

Nói xong cô cứ thế tiến vào bếp. Để lại Thiên Ti lặng lẽ tiến về phía sofa mà ngồi, cùng với con người đầy năng lượng Hàn Phong kia. Có lẽ giữa Hàn Phong và Thiên Ti có cái gì đó kì lạ, nên mỗi lần họ mở miệng nói chuyện với nhau đều là bị một điều gì đó ngăn mãi mới nói được. Ánh mắt Hàn Phong thay đi về mặt nặng nề như mấy phút trước, thay bằng một con mắt lóe sáng kì lạ. Anh hướng Thiên Ti, hỏi:

-Này Thiên Ti, tôi hỏi cậu một câu này nhé !

Thiên Ti nghe thấy có người đang nói chuyện với mình. Kể cả người có một mối tới đầu thì anh cũng quay mặt về hướng Hàn Phong để lắng nghe như phần nào giữ được lễ nghĩa. Hàn Phong như có sự thích thú trong câu hỏi này, cậu dặn ra từng chữ một cách rõ ràng, đủ để cả cậu và Thiên Ti nghe thấy:

-Cậu thích Hạ Nhục Tâm không?

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chương 26

Lẳng động, quả là cái từ có thể rút ra được vào những ngày giao thu và hạ này. Mọi thứ như có thể cảm nhận được rõ nét quá trình chuyển đổi của nhau. Nhưng riêng cái khoảng khắc hiện tại này, giữa Thiên Ti và Hàn Phong! Hình như có cái gì đó không đúng.

Ngắm lại câu hỏi ban nãy của Hàn Phong, ánh mắt Thiên Ti lộ lên một tia nghi hoặc? Sao cậu ta lại hỏi thế?

-Thôi tôi nói vậy thôi chứ quyền trả lời hay không là ở cậu. Cậu không cần bắt buộc phải trả lời câu hỏi của tôi đâu. Cậu có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Ha ha.

Hàn Phong nói vậy như cách để anh lẩn đi câu hỏi quá mức y là vô duyên vừa rồi của mình.

-Có. Đó là câu trả lời của tôi!

Thiên Ti khẽ mấp máy môi mà nhìn về phía Hàn Phong, đợi anh tiêu hóa hết những lời mình vừa nói. Nhưng phải đến nửa ngày, Hàn Phong nhìn Thiên Ti bằng ánh mắt như muốn nói rằng “Đó không phải là sự thật”.

Hàn Phong vẫn là nụ cười ấy, nụ cười mà Hạ Nhục Tâm vẫn cho rằng nó sáng như ánh mặt trời vậy!

-Vậy thì chúng ta chắc sẽ phải đấu một trận lên trò rồi đây. Chắc cậu sẽ là tên con trai thứ 50 mà tôi thắng. So với lũ con trai nào rỗng tếch ở Thiên Tân kia thì đối với trai Bắc Kinh như cậu thì quả là một trải nghiệm mới mẻ. Đáng lưu ý a~!

Phải rồi! Nếu anh làm cho chính bản thân Thiên Ti từ bỏ Tiểu Robot của anh thì cậu ta sẽ ghi vào danh sách người thứ 50 bị anh chốt hạ sau chuỗi ngày tán tỉnh cô bạn đáng yêu của anh. Hạ Nhục Tâm chỉ có thể là của mình anh. Đó là lẽ đương nhiên, kẻ nào dám động vào cái tâm hồn ngây thơ kia dù chỉ là một chút. Anh liền xử ngay.

****Thành Phố Bắc Kinh****

Căn phòng Thiên Ti mở ra, cái cảm giác tối tăm đơn độc lại ập đến bên anh. Nếu nói mong ước xa vời từ trước đến nay với người tương lai anh yêu. Đó chỉ là được ôm cô gái ấy vào trong lòng, lắng nghe từng hơi thở, nhịp đập của trái tim cô gái ấy. Và anh chỉ muốn, ôm cô gái mà anh sẽ nói yêu đến cuối cuộc đời, cho dù có là đầu bạc răng long đi chăng nữa.

Nhưng cái dòng suy nghĩ này cứ thoáng qua thì người anh nhớ đến chỉ có thể là cô bạn hàng xóm hay xấu hổ mà anh quen thôi. Hạ Nhục Tâm bé nhỏ, bao giờ tớ mới có thể thôi cái cảm giác tìm mình như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực mỗi lần đứng cạnh cậu đây?

****Sân Bay Bắc Kinh****

Thời gian thấm thoát thoi đưa, mùa hè đã kết thúc. Chuyến đi chơi đến nhà người bạn thanh mai trúc mã của Hàn Phong coi như đã kết thúc. Đã đến lúc anh phải về nhà của mình do lời kêu gọi của Mama Hàn phu nhân. Hôm nay, Hạ Nhục Tâm cùng ba cô đều ra sân bay tiễn cậu.

Tiếng Hàn Phong cầu miết:

-Tiểu Robot à! Tớ nhớ cậu lắm, rời xa cậu tớ không nổi đâu. Cậu đừng có bỏ lại tớ chứ!

-Cái đồ khủng này, cậu về nhà là đúng rồi mà. Chẳng lẽ cậu định coi đây là nhà mình chắc. Muốn làm gì thì làm ư?

Hạ Nhục Tâm xấu hổ nói khẽ vì ai cũng nhìn chăm chăm vào cô, cậu cùng ba ba. Chỉ vì cái tên dờ dờ ương ương này cứ hét âm ỉ lên. Cô giờ mặt cũng đã đỏ như trái cà chua rồi.

Thấy tình hình có vẻ không hay ho, ba Hạ Nhục Tâm liền giải vây:

-Hàn Phong, cháu phải làm cho xứng mặt nam nhi cơ chứ. Ở cái nơi đông người này sao có thể làm cái trò hề này. Thôi, sắp đến chuyến bay rồi, cháu mau chuẩn bị để còn về nữa. Tiện thể cho bác gửi lời đến bác trai bác gái nhà cháu nhé.

-Dạ vâng ạ!

Giọng Hàn Phong buồn thui thui, Hạ Nhục Tâm bé nhỏ và cả bác trai đều muốn anh đi xa luôn ư? Hạ Nhục Tâm này cậu thật quá đáng a, phải trừng phạt nho nhỏ cho cậu nhớ mới được. Thế rồi Hàn Phong tiến thật nhanh về phía Hạ Nhục Tâm. Nhanh nhẹ đặt lại trên má của cô một nụ hôn nhẹ đầy

những vấn vương.

-Cái đồ tiểu quý này. Cậu định làm gì nó hả?

Hạ Nhượng Tâm mặt như muốn nổ tung, cô dùng bàn tay búp măng đẹp đẽ của mình che đi khuôn má đã bị cái đồ khủng kia làm trò đồn bại giữa thanh thiên bạch nhật.

Hàn Phong khôi phục lại anh mắt tinh ranh của mình, anh chạy thật nhanh đến bên cửa bay. Mặt quay về phía Hạ Nhượng Tâm àm thè lưỡi cười:

-Cậu nhất định phải là của tớ! Hạ Nhượng Tâm!

Cái tên này, khủng vẫn hoàn khủng!

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chương 27

Mùa hạ kết thúc cũng là lúc mà thu sang, không khí như đã có một cuộc chuyển đổi ngoại mục. Tiết trời mấy ngày trước còn nóng chói chang, nay đã thay bằng một bầu không khí mát nhẹ. Lá cây cũng đã bắt đầu ủa vàng, rụng xuống nền đường. Thành những chiếc thảm bắt mắt dĩ nhưng nó lại mang một vẻ đẹp khác, một sức sống mới. Và cũng là lúc bầu trời báo hiệu rằng: Một năm học mới lại tới rồi.

Hạ Nhượng Tâm chỉnh lại chiếc nơ trên bộ áo đồng phục xinh xắn của trường Thanh Hoa. Hạ Nhượng Tâm mỉm cười, dường như cô đã hài lòng với chính bản thân mình rồi. Hôm nay, cô chính thức lên lớp 12. Là học sinh năm ba của trường Thanh Hoa, ngôi trường cô đã gắn bó được một năm rưỡi.

Như thường lệ, cô sẽ làm bữa sáng cho cả ba và mình rồi tự bản thân bắt xe bus đi đến trường. Vẫn theo tính toán này, cô sẽ chẳng bao giờ đi muộn cả. Nhưng ai ngờ được chứ ngờ. Năm nay cô mới biết rằng, riêng học sinh năm cuối của trường Thanh Hoa thì sẽ phải đến sớm hơn thường lệ để làm một số việc vặt. Nên cô đành phải nấu bữa ăn sáng thật sớm cho ba rồi cứ thế bắt một chuyến xe sớm hơn để đến trường. Và tất nhiên, cô không thể quên được cái mũ tai bèo- người bạn giúp cô cời mở với thể giới bên ngoài hơn.

Trường học à, cả hè xa ta, người có nhớ ta không? Còn Lạc Đình, các bạn nưax, họ còn có nhớ cô không? Thiên Ti thì khỏi phải nói rồi, vì cậu ấy là hàng xóm của cô mà.

****Trường Phổ Thông Thanh Hoa****

Hạ Nhượng Tâm đến trường. Hôm nay, mặc dù nhà trường có nói là học sinh năm cuối đến trường sớm. Nhưng hôm nay vì là ngày khai giảng nên cô nhìn thấy trong trường, những học sinh lớp 10,11 đến trường từ rất sớm. Xem ra, không chỉ có mình cô mong chờ ngày này, mà còn là học sinh toàn trường nữa, bao gồm cả những con người tương lai sẽ học nơi đây.

Một môi vì trường quá rộng, Hạ Nhượng Tâm tiến tới tòa nhà A lớp 12A1, cổng trường học ba này đã đón chào cô đến, vậy còn cổng lớp học thì sao nhỉ? Nhưng cô chưa kịp bức vào chiếc cổng thân thương kia thì từ đâu xuất hiện một bóng hình nhỏ nhắn ôm trọn vòng eo của cô. Hạ Nhượng Tâm hoảng hốt nhưng rồi lấy lại tinh thần vì cô nhận ra nhanh chóng. Người đang ôm cô là Lạc Đình đây mà, cô bạn thân lâu lắm cô mới gặp. Từ sau vụ cả nhóm đi chơi cùng nhau, sau đó Lạc Đình cùng ba mẹ đi sang nước ngoài nghỉ mát tầm hơi. Giờ gặp lại, Hạ Nhượng Tâm như có một nguồn cảm giác xúc động.

-Nhượng Nhượng đáng yêu của tớ! Nhớ cậu chết đi được!

Lạc Đình dùng giọng nói nũng nịu.

-Lạc Đình ngốc, tớ cũng nhớ cậu chứ! Sao quên được ô bạn lâu linh như cậu.

Hạ Nhượng Tâm cười nhẹ.

Cả hai cùng nhau vào lớp, lớp học sau một kì hè nóng nẩy vẫn như ngày nào. Hạ Nhượng Tâm vẫn ngồi chỗ cũ ấy, kế bên cạnh Thiên Ti. Về phần Thiên Ti, anh đã đến rồi, còn sớm hơn cả Hạ Nhượng Tâm những nửa tiếng. Nhìn thấy Hạ Nhượng Tâm, Thiên Ti bất giác cười nhẹ rồi gật đầu với cô một cái. Coi như đó là cách chào của anh đi, mặc dù có hơi bất lịch sự một chút.

Hạ Nhượng Tâm dường như không để ý điều đó. Cười một cách rạng rỡ hướng về phía Thiên Ti, cô nói:

-Chào cậu!

Mùa thu đến, không khí trĩu nặng mùi thơm của lá cây rụng. Không còn là ngày hè nóng bức, không còn là tiếng điều hòa chạy rề rề, không còn việc ở nhà hay chạy show nhiều nữa, giờ đây là một năm học mới. Một năm học cuối cấp đầy gian nan và vất vả. Nhưng vừa rồi vô thức nhìn thấy nụ cười của

cô. Thiên Tỉ cảm thấy như tim mình đập nhanh hơn, người anh như chẳng còn dưới đất mà đang ở thiên đường. Mọi thứ đều khác lạ mỗi khi cô xuất hiện, đó là điều mà anh cảm nhận được.

Nụ cười của cô-tựa như ánh nắng ban mai vực mình trong gió lạnh vậy.

Càng ngày, bản thân anh dường như không còn ý thức được mình mỗi khi anh ở gần bên cô. Hạ Nhượng Tâm, cô quả là một người có sức hút đặc biệt.

Hạ Nhượng Tâm tiến tới chỗ của mình gần Thiên Tỉ, cô thanh tao ngồi xuống. Lạc Đình như chú cún nhỏ lác đác chạy theo sau. Dường như, sau lâu ngày xa cách, Lạc Đình càng có nhiều câu chuyện để tán gẫu với người bạn Nhượng Nhượng và nam thân trong lòng cô, Thiên Tỉ.

Họ tán gẫu một cách vui vẻ, mặc dù chỉ có Hạ Nhượng Tâm với Lạc Đình. Còn Thiên Tỉ, anh chỉ đôi khi nhặt nhèo trả lời. Phần lớn thời gian anh đều liếc mắt về phía Hạ Nhượng Tâm, coi như là ngắm trộm đi. Bỗng nhiên Lạc Đình hỏi:

-Nhượng Nhượng này, bộ phim mà cậu đóng đã xong chưa? Bào giờ khởi chiếu vậy, tớ chờ mãi mà chả thấy.

Mong cậu cho tớ một câu trả lời thích đáng đi!

Lạc Đình chợt nhắc đến bộ phim mà hè này Hạ Nhượng Tâm đã dấu ba tham gia – Bất hủ hư vinh. Hạ Nhượng Tâm mới nhớ ra rằng, mặc dù các cảnh quay của mình đã xong, nhưng cô vẫn chưa thấy bộ phim xuất hiện trên đài truyền hình. Vội nhìn sang phía Thiên Tỉ, anh đang lười biếng nằm dài xuống mặt bàn.

Thiên Tỉ dường như ý thức được câu hỏi của Lạc Đình, anh từ tốn nói:

-Bộ phim này cũng sắp khởi chiếu rồi, khoảng tuần sau là sẽ công bố lịch chiếu.

-Ồ, thì ra là vậy! Tớ mong chờ quá đi!

Lạc Đình tươi cười.

Chợt đúng lúc ấy, tiếng chuông báo hiệu giờ học bắt đầu vang lên. Học sinh trong lớp ổn định chỗ ngồi, rồi từ tốn cô Trương bước vào. Phong thái của cô vẫn như ngày nào, đơn giản mà lịch sự. Đặt quyển giáo án giảng dạy xuống bàn, cô mỉm cười trước lớp:

-Chào cả lớp, rất vui được gặp các em sau mùa hè này. Năm nay là năm học cuối cấp, các em biết nhiệm vụ của mình là gì chứ? Đó tất nhiên là học tập thật tốt vì tương lai của chúng ta rồi. Trước khi vào giờ học ngày đầu năm, cô rất vui mừng khi được thông báo với các em rằng, lớp chúng ta sẽ chào đón ba bạn học sinh mới. Họ chuyển từ trường khác đến đây để học tập.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 28

Nghe cô Trương nói vậy, mọi sự tập trung của cả lớp đều dồn vào cô, để xem cô giới thiệu về người bạn mới sẽ vào lớp này. Hạ Nhượng Tâm nhìn cô, còn Thiên Tỉ vô thức gác mặt dưới bàn làm ra vẻ mặt mệt mỏi, dường như anh đã biết một trong những người chuyển đến là ai.

-Các em vào đi!

Giọng cô Trương dịu dàng nói, cô hướng về phía cửa ra vào lớp học.

Từ từ, cách cổng lớp học đang đóng được một bàn tay mở ra. Ba con người bước vào, một trai hai gái. Và có lẽ Hạ Nhượng Tâm nhận ra được một gương mặt người con gái, đó chính là Ái Na-người bạn thuở nhỏ của Thiên Tỉ đây mà. Hóa ra cậu ấy là người chuyển vào lớp cô. Vậy còn hai người còn lại, dường như cô không quen biết.

Nhưng rồi, Hạ Nhượng Tâm bỗng dừng người lại nhìn cậu con trai trước mắt, trong người cô trào lên một cảm giác kì lạ. Người con trai trước mặt cô, cậu ta thật đẹp, một vẻ đẹp phi thực. Mái tóc cậu ấy đen nhánh, được tết gọn gàng, thân hình cao ráo, vững chắc. Cậu ấy chắc cao cũng ngang giữa Thiên Tỉ chứ không kém. Đôi mắt của cậu ấy có lẽ là điểm mà Hạ Nhượng Tâm bị cuốn hút nhất. Đôi mắt như có một lực mê hoặc kì lạ nào vậy, khiến cho mọi sự chú ý của cô đều đặt lên cậu. Cậu ấy như hội tụ mọi yếu tố của một chàng trai Trung Quốc: Chiếc cằm chữ điền mạnh mẽ, sống mũi thanh tú cao thẳng, đôi mắt hút hồn người đối diện, và đôi môi có nụ cười huy hoàng thành ấy. Mặt Hạ Nhượng Tâm bắt gặp đồ lên, cảm giác kì lạ trong người cô vẫn chưa hết được. Chết thật, sao cô có thể thế được?

-Cô xin được giới thiệu với các em 3 người bạn mới sẽ đồng hành cùng chúng ta trong năm học này và sĩ số của lớp sẽ tăng thành 48 người. Đầu tiên là hai bạn nữ, bạn đầu tiên tên là Ái Na, chuyển từ trường phổ thông Thiên Nhất đến. Bạn nữ thứ hai tên là Hoa Y Giải, bạn ấy là một du học sinh từ nước Úc về. Còn bạn nam cuối cùng là Đường Duệ Thần, cũng là một du học sinh, nhưng có điều bạn ấy đến từ Mĩ. Nào 3 bạn mới, các em tự giới thiệu bản thân đi!

Cả lớp sau khi nghe tên cả 3 người bạn mới bỗng nổi lên một con xi xào. Ái Na là người mà họ đã biết! Ai mà không biết nữ diễn viên đáng yêu Ái Na thì trình độ thông tin của họ quá kém rồi. Còn về phần bạn nữ du học sinh kia thì là cả một câu chuyện dài. Bạn ấy mang lên mình một sắc đẹp tựa nữ thần, khiến bao trái tim các chàng trai trong lớp đang ngả rào đầy rẫy.

Không cần ai nhắc cả, Ái Na vui vẻ tiến lên một bước, dùng giọng nói đáng yêu của mình giới thiệu:

-Chào tất cả mọi người, mình là Ái Na. Chỉ là ma mới thôi nên cần rất nhiều ma cũ trong lớp chỉ bảo.

Nói xong, cô tình nghịch nháy mắt với cả lớp. Sau đó liền tới vị bạn học nữ kia:

-Chào mọi người, tôi là Hoa Y Giải, mong mọi người giúp đỡ nhiều hơn, tôi còn vụng về nhiều lắm.

Cô nở ra một nụ cười xấu hổ, ai nói cô không phải nữ thần thì lúc này nên suy nghĩ lại. Vì mọi hành động của cô tao nhã, lịch thiệp, không một chút động tác thừa. Chắc chắn, gia đình của cô phải gia giáo lắm!

Và cuối cùng, người con trai mang tên Đường Duệ Thần- người làm trái tim Hạ Nhượng Tâm đập rộn ràng từ nãy. Anh bước lên, nở một nụ cười tỏa nắng:

-Chào mọi người, tôi là Đường Duệ Thần, mong mọi người giúp đỡ.

Đường Duệ Thần, tên anh thật là hay. Hạ Nhượng Tâm nghĩ thầm. Như một sự ban tặng của tạo hóa, Đường Duệ Thần ngồi ngay đằng sau cô, bên cạnh còn có Hoa Y Giải. Còn Ái Na được chuyển sang ngồi ở một vị trí khác, cách xa chỗ cô và Thiên Ti.

Hạ Nhượng Tâm cô cảm thấy mình hình như bị sao đó kì kì lắm! Lúc Đường Duệ Thần đi ngang qua chỗ cô, cô ngước mắt lên nhìn anh. Anh đáp lại cô bằng một nụ cười thật tỏa nắng, hết như con nắng mùa hè vậy. Có lẽ, ánh chính là ánh nắng mùa hè đầy chói chang mà cô hay ngắm.

Còn Thiên Ti, dường như cả ngày hôm nay, anh chả có ấn tượng gì tốt đẹp cả. Bản thân anh cứ tưởng mình đến trường, bạn cũ trường cũ rồi cũng sẽ vui vẻ lên được. Ai dè lại phải nghe tin sét đánh của mẹ, người bạn thơ ấu mà anh ghét cay đắng sẽ chuyển về trường anh học. Nhưng may ra cô ta vẫn chưa ngồi cạnh anh, vẫn chưa làm gì Hạ Nhượng Tâm.

Vẫn bộ dáng nằm nhòai người xuống bàn, bỗng có một thứ gì đó nhẹ nhàng ấn dúi vào đôi lưng của anh. Và giọng nói nhỏ nhắn nào đó vang lên:

-Cậu gì ơi?

Thiên Ti xoay người xuống, nhìn Hoa Y Giải. Có lẽ anh là người duy nhất trong lớp không bị mê hoặc từ sắc đẹp tựa nữ thần của cô. Bởi vì, trái tim anh một phần đã bị ai đó chiếm. Lười nhát, Thiên Ti nói:

-Cậu cần gì sao?

Hoa Y Giải bẽn lẽn trả lời, dường như trong cô có một sự ấp úng nào đó.

-Cậu có thể cho tớ mượn thời khóa biểu của lớp được không? Tớ chưa có...

Thiên Ti lấy từ tập vở của mình ra một quyển sổ ghi tay nhỏ. Đưa cho Hoa Y Giải, cô nhận lấy trong sự vụng về:

-Cảm ơn cậu!

-Không có gì!

Thiên Ti đáp nhanh gọn lẹ, rồi quay lên bàn của mình. Lúc đó, anh liếc mắt ngang qua phía Hạ Nhượng Tâm, bỗng thấy mặt cô đỏ bừng như trái cà chua. Anh tự hỏi, trời có nóng quá không?

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Chương 29

Giờ ra chơi đã đến! Như thường lệ, Thiên Ti sẽ là người tập trung tiền mà Hạ Nhượng Tâm và Lạc Đình đưa rồi xuống căng tin mua đồ ăn sáng. Thay vì ăn ở trong lớp, họ lại chọn chốn sân thượng chỉ có họ được vào ấy để nghỉ ngơi.

****Sân Thượng****

-Liên Hoa Vũ, con đừng làm với em nó như vậy chứ! Nó dù gì cũng là em con!...

-Không được, giọng điệu vẫn còn yếu lắm! Cậu tập trung kĩ lưỡng hơn xem nào ...

-Thiên Ti à, tớ thấy Nhược Nhược diễn như thế là tốt lắm rồi mà... Sao cậu cứ làm khó cậu ấy thế.

Tiếng của 3 con người cứ thế hòa vào âm điệu những ngày đầu thu. Tiếng nói cười sau bao lâu lại được họ thấp sáng lên.

-Ồ, các cậu đang tập diễn kịch à?

Hạ Nhược Tâm nghe thấy giọng nói này, một giọng nói trầm ấm, mặc dù nghe có thể giống Thiên Ti. Nhưng giọng nói này lại mang cho cô một âm điệu khác, một mùa hạ nóng bỏng.

Từ nhà kho trên sân thượng, một bóng hình cao lớn bước ra. Con người này, chính là Đường Duệ Thần, vị bạn học mới đây mà. Lạc Đình tưởng chìa khóa sân thượng này trong trường chỉ có Hạ Nhược Tâm và Thiên Ti có thôi mà, cơ sao Duệ Thần lại có. Vì câu hỏi đó, mà mãi tận hồi lâu sau, Lạc Đình mới có câu trả lời chính đáng.

Đường Duệ Thần vẫn như cũ, nở một nụ cười thật tươi. Hạ Nhược Tâm thấy vậy bỗng chốc đỏ mặt lên, cô bẽ lẽ cuối đầu. Mong sao không có ai nhìn thấy được cảnh tượng này. Và tất nhiên, khi ấy chỉ có đúng Đường Thần Duệ là người phát hiện ra. Khóe môi anh hơi cong lên.

Nhưng sau đó, vì chẳng có ai lên tiếng cả nên bầu không khí dần chìm vào căng thẳng nội tâm bùng cháy. Cuối cùng, Đường Duệ Thần đành lên tiếng :

-Hình như các cậu không hề chào đón tôi thì phải. Dù sao chúng ta cũng là bạn cùng lớp cơ mà.

Giọng anh mang theo một nỗi buồn thui thui. Y hệt cảnh Hàn Phong tạm biệt Hạ Nhược Tâm lúc anh rời Bắc Kinh về Thiên Tân vậy. Lạc Đình như là người có nhận thức sớm hơn cả Thiên Ti và Hạ Nhược Tâm. Cô vui vẻ cười trừ nói:

-Sao chúng tớ lại không chào đón cậu cơ chứ! Cậu ngồi xuống đây chung vui với chúng tớ đi. Chúng tớ mua nhiều đồ ăn lắm, sợ ăn không hết. Coi như làm một bữa tiệc chiêu đãi cậu. Chào mừng đến với team Cười Không Chán của bọn tớ.

Hạ Nhược Tâm bỗng nhiên che miệng cười. Gì mà cái team Cười Không Chán, Lạc Đình rốt cuộc cậu thừa hơi đâu ra mà đặt tên cho nhóm 3 người chúng ta cái tên chán ồm ồm đó vậy. Mặc dù Thiên Ti lúc này chưa lên tiếng gì nhưng anh chắc chắn sẽ không thích cái tên này một chút nào.

Đường Duệ Thần dường như không khách sáo, anh ngồi thẳng xuống. Bắt đầu công cuộc nói chuyện vui vẻ như bao câu chuyện khác. Anh bắt nhịp với mọi người rất nhanh. Từ một cậu bạn mới vào nhóm, chỉ 10 phút sau, họ dường như đã trở thành bạn bè thực sự. Nhưng tính ra đó chỉ tính Lạc Đình với Đường Duệ Thần thôi.

Còn Hạ Nhược Tâm, nhấm nháp nhỏ nhẹ hụi CoLa, cô chỉ dám liếc trộm ánh mắt về phía Đường Duệ Thần. Dường như, càng ngày, anh có một sức hút nào đó như lực nam châm vậy, Càng ở gần anh, cô lại càng muốn khoảng khắc ấy như dừng hẳn lại. Giờ học hôm nay, mặc dù đã cố gắng tập trung nhưng cô không tài nào tập trung được. Chỉ vì cậu ấy ở đằng sau cô.

Còn Thiên Ti, anh im lặng từ nãy không nói gì, vì trong đầu anh nổi lên một tia nghi hoặc. Hạ Nhược Tâm cô hôm nay thật kì lạ. Lúc sắp vào giờ học thì mặt cô đỏ như trái cà chua, vào học thì cô không tập trung học bài, bây giờ mặt cũng đỏ lên. Mặt cô cứ liếc nhìn đi đâu đó, là về chỗ Đường Duệ Thần. Sao cô lại nhìn cậu ta bằng ánh mắt ấy? Chẳng lẽ...Nhưng đó chỉ là suy đoán của anh, sao có thể chắc chắn được.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 30

“Học! Học.”

Đó là tiếng thở gấp gấp của Hạ Nhược Tâm sau khi cô chạy thật nhanh về nhà. Bởi cô biết nếu mình ở trường dù một phút nào đó, thì sẽ bị hình ảnh một bóng người đẹp trai nào đó nuốt chửng mất. Chẳng lẽ, đây là tình yêu sét đánh mà Hàn Phong đã từng kể cho cô nghe sao?

“Không! Không thể nào, chắc chỉ là có gì đó hiểu lầm thôi. Mình đang ở độ tuổi học hành cơ mà. Sao có thể nghĩ được 2 cái từ yêu đương cơ chứ?”

Đang ngồi suy nghĩ về vấn đề này trên sofa, thì chuông điện thoại của Hạ Nhược Tâm vang lên, thì ra là cô có tin nhắn. Mở tin nhắn ra, thì ra là Tô Mộc Kha-người bạn mà cô quen biết trên mạng. Tô Mộc Kha và cô chưa gặp nhau bao giờ cả, chỉ do duyên cớ nên cô gọi cậu ấy là gia sư của mình. Tuổi tác của Tô Mộc Kha cho đến nay vẫn là bí ẩn đối với cô, nhưng không sao, cho dù thế nào thì kiến thức của cậu ấy phong phú, đủ để giảng giải cho cô những bài tập khó. Nhưng xét về tổng thể, Tô Mộc Kha vẫn là người bí ẩn đối với cô, bất kể thứ gì của cậu ta, cô không biết. Kể cả mặt cậu ấy ra sao, cô cũng chịu.

Tô Mộc Kha nhấn rằng:

-Ngày mới vui vẻ, hôm nay tôi rất vui. Còn cô?

Tô Mộc Kha này kì lạ thật. Mặt trắng cũng sắp thay thế cho mặt trời rồi mà cậu mới nhắn tin này cho cô. Nhưng dù sao cậu cũng đã mất công nhắn, sao cô lại không thể phản bác nữa chứ:

-Hôm nay là ngày đầu tiên của năm học, sao tôi không thể vui chứ? Tôi được gặp bạn cũ, nay còn có thêm bạn mới. Họ đều là những người bạn tốt.

Tô Mộc Kha trả lời:

-Tôi lại một lần nữa chuyển đi chỗ ở mới, đó là một nơi ồn ào.

Tô Mộc Kha chuyển chỗ ở, đó là chuyện quá bình thường khi cô quen biết cậu. Mặc dù không biết cậu làm gì nhưng cô biết rằng, cậu là một người rất hay đi chuyển qua lại kể của cậu.

-Nó ồn ào nhưng vẫn tốt chứ?

Hạ Nhượng Tâm hỏi.

-Ừ tốt lắm, cảm ơn cô đã quan tâm. Thôi chào cô nhé, tôi có việc bận. Bài học trên lớp có chỗ nào không hiểu thì cứ bảo tôi.

Biết rằng Tô Mộc Kha bên kia không còn chuyện gì để nói với cô nữa, Hạ Nhượng Tâm liền thôi nhắn tin. Đi vào bếp chuẩn bị cơm tối như thường ngày.

****Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu****

Thiên Ti lặng lẽ đi vào căn phòng lạnh lẽo của mình, vút chiếc cặp xuống giường. Như vô thức, anh cũng ngả mình vào giường. Đưa mắt nhìn chăm chăm vào tường trần lạnh giá, anh nghĩ tới chuyện mà mình đã trải qua cả ngày hôm nay ở trường.

Ai nói ngày hôm nay anh im lặng mà không để ý đến chuyện bên ngoài ra sao. Hôm nay, anh cứ nghĩ mình sẽ không vui khi Ái Na mặt dày thêm bám anh đến tận đây. Nhưng ai ngờ, chuyện anh quan tâm nhất chính là Hạ Nhượng Tâm. Theo ánh mắt anh nhận ra, hôm nay cô quá đổi kì lạ.

Cả người bạn mới chuyển đến nữa, Đường Duệ Thần, cậu ta thật cho anh cái cảm giác kì lạ, khó đoán. Hoa Y Giải kia thì như bao cô gái khác mà anh đã gặp, dịu dàng, hòa nhã. Nhưng cô ấy không có ấn tượng gì với anh cả.

Hạ Nhượng Tâm, sao cô cứ nhìn Đường Duệ Thần vậy? Hắn ta đã làm gì khiến cô cứ đỏ mặt vậy? Tâm trạng anh mỗi lần thấy cô như vậy trong lòng ngực liền nổi lên một cơn thịnh nộ. Nhưng thật may là anh đã kiềm chế được. Hạ Nhượng Tâm à, cậu đừng có nhìn hắn ta như vậy được không?

Chẳng lẽ...

Hắn ta có gì mà anh không có sao?

****Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu****

Ngày thứ hai Hạ Nhượng Tâm đi học sau chuỗi ngày hè tạm biệt trường học. Hạ Nhượng Tâm đã cố gắng dững cảm, lấy lại tinh thần cho bản thân mình. Cô tự khuyên mình sẽ không bị sao mỗi khi đứng trước Đường Duệ Thần. Bước nào lớp, tiếng Ái Na trong trẻo vọng đến:

- Hạ Nhượng Tâm, chào cậu. Cậu tới rồi!

Sau đó, Ái Na vui vẻ tiến tới nắm tay Hạ Nhượng Tâm, lộ vẻ thân thiết.

-Tớ mới tới nơi đây, mọi thứ vẫn còn xa lạ lắm. Cậu nhớ phải giúp đỡ tớ đấy!

Cái nắm tay thật chất ấy, ai nhìn vào cũng nghĩ rằng họ thân thiết lắm. Nhưng ai biết được chữ ngờ đâu...

Ái Na còn đang bận tập dựng một hình tượng cô nữ sinh bé nhỏ mới chuyển trường thì từ đâu, một cánh tay nào đó đã hất tay cô ra khỏi tay Hạ Nhượng Tâm.

Thiên Ti vừa đến lớp, nhìn thấy cánh tượng diễn kịch không chệ vào đầu được của Ái Na, vội vàng tới rạch một vết trong vở kịch. Thiên Ti bình tĩnh nói:

- Hạ Nhượng Tâm, tớ tưởng cậu đang ốm cơ mà. Người khác chạm vào người khác chạm vào người cẩn thận kẻo ngã.

Mặc dù Thiên Ti nói vậy nhưng anh đang nắm chặt tay Hạ Nhượng Tâm trước mắt mọi người, ai cũng nhìn thấy. nào là Lạc Đình, Ái Na, Hoa Y Giải và cả Đường Duệ Thần nữa. Anh như thể một tuyên bố rằng:

-Đập chấu cướp hoa khó lắm, đừng hòng nghĩ đến.

Chương 33: Chương 31

Ái Na như bị mất mặt trước mặt mọi người, nhưng vẫn cố gắng giả nhân giả nghĩa áp:

- Hạ Nhược Tâm cậu bị bệnh cao như thế sao không nói cho tớ biết. Cậu không mệt chứ?

Hạ Nhược Tâm ngơ ngác hết như 1 chú nai. Những chuyện vừa xảy ra khiến cô mơ hồ, lúng túng không biết làm gì bây giờ.

- Hạ Nhược Tâm, bị bệnh mà vẫn đi học được sao, quả đúng là người chăm học có khác. Cậu mau về chỗ ngồi kéo bệch tiếp thì khổ.

Lạc Đình đúng là một người bạn tốt, luôn giải nguy đúng chỗ, đúng lúc mà. Giờ đây, Hạ Nhược Tâm có thể đi về chỗ cầu mình mà không sợ cái ánh mắt kì lạ của cả lớp hướng về phía mình nữa. Cô đi, Thiên Ti cũng theo sau, để lại Ái Na mặt mũi tối sầm. Cô thực quả là mất mặt, Hạ Nhược Tâm được lắm, rồi sẽ có ngày cô cho con nhỏ đó biết tay.

Làm như không có chuyện gì xảy ra, Ái Na chạy về phía những người bạn mà cô mới quen. Mặc dù là cười với họ, nhưng cô vẫn không quên liếc mắt ngấm nhất cử nhất động bên phía Hạ Nhược Tâm.

Hạ Nhược Tâm về chỗ, thì một giọng nói vang lên:

-Chào cậu, Hạ Nhược Tâm!

Đường Thần Duệ mỉm cười nói, nụ cười cậu lúc này hết như ánh dương. Hạ Nhược Tâm bỗng chột đồ lựng mặt. Lời hứa rằng bản thân sẽ không bẽ lên trước mặt người con trai này của cô coi như bay mất tiêu.

Cố gắng lắm, Hạ Nhược Tâm với mở miệng ra nói nhỏ:

-Chào cậu!

Giờ học ngày thứ 2 cứ thế bắt đầu. Và Hạ Nhược Tâm, như một cô gái lần đầu biết tương tư, mọi sự chú ý của cô cả ngày chỉ tập trung đến bóng hình người con trai ấy.

****Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu****

Đang trên đường về nhà, điện thoại của Hạ Nhược Tâm bỗng đổ chuông. Có người gọi cho cô. Mở máy ra nghe, giọng nói lảng tử nào đó chuyển đến:

-Chào em, Nhược Nhược. Anh là Tuấn Khải ca ca đây.

Ồ! Thì ra là Vương Tuấn Khải, anh gọi cho cô làm gì đây?

-Chào anh, Khải Ca. Không biết anh hỏi cho em có việc gì ạ?

Ở đầu dây bên kia, Vương Tuấn Khải giận dữ nhẹ. Đồ Nhược Nhược này, tại sao em vẫn cứ giữ khoảng cách với anh bằng mấy giọng nói xa gia này vậy? Tại sao trong khi anh cố níu kéo chúng ta lại, em liền cứ thế đi xa ra hơn nữa?

-À, em có khỏe không Nhược Nhược?

-Dạ, em khỏe...

Hạ Nhược Tâm kì lạ, sao Khải Ca có thể gọi cho cô chỉ vì cái lí do còn con này thôi vậy? Chắc anh còn muốn nói chuyện gì nữa không.

-Anh chỉ muốn gọi điện cho em rằng không biết chủ nhật tuần này em có rảnh không?

Vương Tuấn Khải hỏi.

-Em rảnh ạ, có chuyện gì hả anh?

Hạ Nhược Tâm nhẹ nhàng đáp giọng nói. Cuộc nói chuyện giờ đây phần nào đã đỡ bớt sắt thép hơn.

-Đạo diễn của bộ phim Bất Hủ Hư Vinh nói rằng chủ nhật tuần này sẽ tổ chức họp báo để giới thiệu bộ phim. Tất cả các diễn viên sẽ tham gia buổi họp báo ấy. Vì vậy anh muốn báo cho em biết. Thiên Thiên anh đã nói cho nó biết rồi. Còn về địa chỉ, buổi họp báo diễn ra ở khách sạn Hoa Đông Bắc

Kính. Địa chỉ phòng số 1610, em đến nhé?

Thì ra là Khải Ca gọi điện để thông báo về buổi họp báo này. Hạ Nhược Tâm sao mà không thể tham gia chứ, nếu không tham gia, thì họ sẽ nói rằng cô không nỗ lực đạo diễn, tự kiêu mất.

-Vâng, em sẽ đến. Cảm ơn anh đã thông báo.

Lại thế nữa rồi, đầu dây bên kia thờ dài. Nhược Nhược à, em đừng có dùng giọng nói ấy được không, cái giọng nói xa cách ấy. Nhưng vẫn phải giữ lệ, cuộc gọi đến đây coi như nhiệm vụ của anh đã hoàn thành. Anh thực sự rất nhớ cô, chỉ muốn gặp cô ngay lúc này. Nghe giọng nói của cô, hình như là cô vẫn khỏe. Chủ nhật à, mau đến đi, để ta được gặp người con gái ta thương.

Bạn đang đọc truyện [Fanfic T/boys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Chương 32

Cuối cùng, ngày mà Tuấn Khải mong muốn đã đến. Hôm nay là chủ nhật một ngày đầu thu, tiết trời quang đãng mát mẻ. Hạ Nhược Tâm vẫn lên mình bộ váy xuống màu hồng phấn, phối hợp cùng một chiếc mũ màu đỏ, chiếc túi đen đeo chéo vai điệu đà. Hạ Nhược Tâm tự hỏi, cô ăn mặc như vậy, liệu có nổi bật quá không? Nhưng thôi, dù có thay lại thì cô sẽ muộn giờ bắt xe đến khách sạn Đông Hoa Bắc Kinh mất. Vội vã đóng cửa nhà rồi hướng về phía nơi mà cô thường bắt xe. Hạ Nhược Tâm mất gần 1 tiếng rưỡi để đến nơi đây.

Oa! Đoàn làm phim đúng là có người đầu tư lắm mà. Nơi diễn ra họp báo đã toát lên vẻ cao sang lắm rồi. Dọc đường hành lang cô đi qua chỉ opps đứng thạch cao Lâm Biên nổi tiếng. Nhưng cột nhà trống đờ thì khác họa nhiều hình thù hoa văn công phu, mang đậm khí chất âu cổ.

Hôm nay, Hạ Nhược Tâm đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng mọi thứ, để mọi người hầu hết không ai nhận ra cô cả. Đôi mắt sâu thẳm hút người giờ được cô che giấu bằng cặp lens đen. Mái tóc màu hạt dẻ của cô nay được trang bị lên bộ tóc giả xoắn đen, lớp trang điểm nhẹ nhàng càng làm cô trở nên xinh xắn. Mùi hương hoa nhài vẫn ở đây, nhưng ai mà ngờ cô là một người con lai.

****Phòng 1610 Khách Sạn Hoa Đông****

Trước khi buổi họp báo bắt đầu, Hạ Nhược Tâm bất ngờ khi cô gặp một người bạn mà cô bao lâu nhớ nhưng. Đó chính là Hàn Phong. Cô tưởng cậu đang ở Thiên Tân rồi cơ mà? Sao lại ở đây được. Khi hỏi, cậu chỉ cười ngốc nghếch trả lời:

-Tớ thấy trên mạng nói đến buổi họp báo thì đến thôi, xem ra Tiểu Robot cậu hôm nay chuẩn bị kỹ càng quá. Tớ nhận không ra.

Hạ Nhược Tâm cười nhẹ, tên này lâu ngày không gặp. Cô cứ nghi mình sẽ bỏ qua chuyện ở sân bay kia, ai ngờ hung thủ lại tự mình đào lên cái tội danh của mình. Đúng là, cái tên này khi nào xong việc cô sẽ xử lý sau.

Buổi họp báo diễn ra, Hạ Nhược Tâm sững sờ khi chứng kiến trước mặt mình có thật nhiều người, ống kính máy ảnh cứ tách tách liên tục. Khiến bản thân có chút choáng mắt. Cô ngồi bên cạnh Thiên Ti và Tuấn Khải. Bản thân cô khi sợ hãi thì sẽ không biểu lộ ra bên ngoài là bao nhiêu, nhưng chỉ có việc là người hơi run thôi.

Bỗng cô cảm thấy, bàn tay hơi to của Thiên Ti nắm lấy cô, nhưng anh không hề biểu lộ ra một tí cảm xúc nào cả. Chẳng lẽ anh đang giải vây cho sự run sợ của cô.

Như đáp lại sự che chở của anh, Hạ Nhược Tâm nắm chặt tay anh. Hai đôi tay nắm lấy nhau dưới bàn đã được chải vài nhưng màu tối, ai có thể nhìn ra được một chút sơ hở của họ chứ. Khóe miệng Thiên Ti bỗng nhếch lên nhẹ, xem ra chuốt cũng có ngày phải yêu gao thôi. Quà là đáng yêu chết mất.

Cuộc họp báo này diễn ra thật sôi nổi, phần lớn các câu hỏi về bộ phim mà các nhà báo đưa ra đều được đạo diễn trả lời vanh vách, khiến Hạ Nhược Tâm cảm thấy mình đến đây chỉ là ngồi chơi thôi. Cũng đã tới lúc mà nhà báo hỏi diễn viên, xem ra Ái Na, Vương Tuấn Khải, Vương Nguyên, Thiên Ti đều trả lời vanh vách đầy tự tin. Giờ, một nhà báo quay sang đặt câu hỏi cho Hạ Nhược Tâm:

-Chào em, Hải Đường. Chị được biết đây là lần đầu tiên em đóng phim, em cảm thấy cảm giác như thế nào?

Hải Đường là biệt hiệu của Hạ Nhược Tâm khi cô tham gia bộ phim này, vì bản thân cô không muốn ba biết mình tham gia ngành giải trí nên đã bí mật làm cái tên giả này, mong sao không ai biết cả. Hạ Nhược Tâm chỉ việc đứng ở một chỗ trả lời, bàn tay Thiên Ti vẫn nắm lấy tay cô. Nhưng so với lúc này thì có kh còn chặt hơn. Như được truyền thêm lửa, Hạ Nhược Tâm cười nhẹ:

-Em cảm ơn câu hỏi của chị, em xin trả lời. Đúng vậy thưa chị, đây là lần đầu tiên mà em tham gia một bộ phim, em cảm thấy bản thân mình vẫn còn sự háo hức nào đó trong việc diễn xuất. Em cũng cảm thấy mình thật may mắn, khi bộ phim này có sự tham gia của những người tầm tuổi em, nhưng họ tiếp xúc với giới giải trí đã lâu nên mọi người ai cũng giúp đỡ em, để em dần dần trở nên tốt hơn. Em xin hết ạ.

Hạ Nhược Tâm trả lời xong rồi còn lễ phép cảm ơn mọi người.

Buổi họp báo cứ dần dần kết thúc, sau cánh gà, Ái Na tra mạng rồi cười tươi nói với mọi người:

-Mọi người xem. Mọi người xem, chúng ta mới nghỉ ngơi có 15 phút mà đã có nhiều bài báo ra rồi này...

Ai cũng túm lại xem xem và Hạ Nhược Tâm cũng không ngoại lệ. Các bài báo phần lớn đều nói rằng buổi họp báo diễn ra cực kì tốt đẹp. Đáng chú ý nhất vẫn là ba chàng thiếu niên TFBOYS, họ được mọi người chú ý hơn cả. Fan Ái Na kể ra cũng quan tâm thần tượng mình không ít, luôn nói rằng cô xinh lắm, ngày càng xinh hẳn ra. Bỗng Hạ Nhược Tâm đọc được một dòng bình luận rằng:

“Cái chị váy hồng kia là ai mà xinh thế? Chị ấy trả lời phóng viên lễ phép thật.”

Xong đó, cũng có nhiều ý kiến trái chiều về Hạ Nhược Tâm. Mọi người trên diễn đàn mạng. Ai cũng hỏi nhau rằng:

“Cô gái ấy là ai vậy?”

“Trước giờ tôi chưa thấy ai như vậy cả?”

“Các bác không biết thì cũng phải xem buổi họp báo chứ?”

“Mọi người đúng là chẳng biết gì cả, đó là Hải Đường, cô ấy mới tham gia diễn xuất thôi.”

“Vậy là ngành giải trí nước nhà ta sẽ có một ngọc nữ mới. Hú ~~~”

“Cô ấy tôi thấy có khi còn đẹp hơn Ái Na mấy phần.”

“Cậu nói đùa gì chứ Ái Na và cái cô Hải Đường này trông phong cách khác xa nhau.”

Mọi bình luận của đời người dù thế nào thì Hạ Nhược Tâm cũng không quan tâm. Tuy chỉ có một lời bình của một người khiến đáy lòng Hạ Nhược Tâm vui lên.

@Tontontt: “Cố gắng lên nhé Hải Đường. Tôi mong chờ vào cô.”

Đời người mà, đôi khi ta cũng chẳng cần phải quan tâm hết thiên hạ nói gì đâu. Nhưng lời trào túng ấy coi như cô không cần biết.

Bạn đang đọc truyện [*Fanfic T/boys*] *Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương 33

Phần lớn mọi người trong cánh gà đều bàn tán về TFBOYS nên Hạ Nhược Tâm phần nào cũng hưởng ứng thêm. Chuyện trong cuộc họp báo ban nãy, chắc cô phải cảm ơn người bạn tốt Thiên Ti nhiều rồi. Vì có cậu che chở mà cô mới hết run trước đám đông.

Hết như ngày đầu tiên đóng phim, bước vào phim trường nhiều người nhìn mình bằng ánh mắt quái dị. Không nhờ có cậu khi ấy, chắc cô cũng chẳng sống được nữa.

Bỗng giọng Lạc Đình vang lên, hơi thộc thịch vì bản thân mình nhớ nhầm giờ họp báo thành ra giờ tới nơi thì tiệc cũng tan. Cô bực bội nói:

-Ái Na này, sao cậu lại có thể báo cho tờ giờ này mới đến.

Ái Na làm ra bộ vẻ không biết gì liền đáp:

-Ồ, tờ nào có biết là lịch thay đổi đâu? Xin lỗi cậu nhé!

Vương Nguyên ở ngay bên cạnh họ, giọng ngây thơ hỏi:

-Cái cậu này có bị nhầm không? Ai nói đổi lịch họp báo vậy? Sao bọn tớ không được thông báo?

Ái Na như bị ai đó giật dây, liền nhìn về phía Lạc Đình thấy vẻ mặt cô đang đăm chiêu. Liền cười ngượng rồi nói với Lạc Đình:

-Vậy chắc là tớ nhớ nhầm giờ rồi nói với cậu. Xin lỗi cậu nhé.

Ái Na cay đắng phát âm ra 2 từ xin lỗi, làm như cô uất ức lắm. Nhưng không sao, dù sao thì Lạc Đình tương lai cũng sẽ là con cò của cô. Giúp cô chiếm hữu Thiên Ti, loại bỏ Hạ Nhược Tâm. Giờ xin lỗi xem ra vẫn còn sớm chán trước những gì cô bày ra.

Lạc Đình xem ra cũng không để ý chuyện này lắm. Cô quay sang tươi cười với Hạ Nhược Tâm, tán đủ mọi thứ chuyện trên trời.

-Này, ban nãy lúc vào cửa thì tớ đụng trúng một người, đó cậu biết là ai? Nhược Nhược đoán thử đi...

Hạ Nhược Tâm đắm chiêu, Lạc Đình đụng vào ai lúc nào thì cô có ở đấy đâu àm biết. Vậy là cô liền mỉm cười nhẹ, lắc đầu không biết. Lạc Đình nở một nụ cười tỉnh ranh, bí mật rồi cũng phải bật bí.

-Là Đường Duệ Thần đó.

Hạ Nhược Tâm nghe đến cái tên này liền mở to mắt ra, Duệ Thần đó sao lại ở đây? Cậu đến đây làm gì? Cứ mỗi lần nghĩ đến hình bóng ấy là Hạ Nhược Tâm lại đỏ mặt, ngượng như trái gấc. Mặc dù cô chẳng biết nguyên do nào khiến cô như vậy.

Bỗng giọng Lạc Đình buồn rầu:

-Nhưng rồi cậu ấy lại đi luôn! Tớ hỏi cậu gì thì cậu ấy chẳng hèm trả lời lấy 1, y như một cái tủ lạnh di động.

Hạ Nhược Tâm nghe xong vừa vui vừa buồn, buồn vì cậu đến rồi cũng đi thật nhanh, không để cô có thể ngắm nhìn khuôn mặt tạc tượng đó. Nhưng cô cũng vui vì cậu không ở đây, cô có thể tùy ý chi phối cảm xúc của mình. Không còn bẽn lèn khi đứng trước mặt cậu ấy nữa.

Rồi Hạ Nhược Tâm đảo mắt qua phía Hàn Phong, cả ngày hôm nay, cậu chỉ một mình dùng ánh mắt tươi cười nhìn cô trong buổi họp báo. Họp báo xong cậu cũng ở đây chờ cô, đợi khi nào cô xong chuyện thì cùng cô ra sân bay tiễn cậu. Giờ, trên tay cậu lại có một sấp bưu thiếp không biết từ đâu ra. Hạ Nhược Tâm hỏi, cậu trả lời nửa đùa nửa thật rằng.

-Mấy công ty xấu bám vào chỗ tớ bảo rằng có muốn vào công ty họ làm ca sĩ, diễn viên không ấy mà... Chắc họ thấy tớ đẹp trai quá. Về đẹp của tớ đi đâu mà chẳng được đón nhận. Nhì, Tiểu Robot?

-Ừ đúng rồi. Họ đâu có biết được cái đồ mặt măm như cậu vô duyên ra sao đâu!

Hạ Nhược Tâm lên giọng thách thức trả lời. Hàn Phong làm như không biết, cười toe toét thì thầm to nhỏ với Hạ Nhược Tâm nom sao trông vui lắm. Làm cho ánh mắt Thiên Ti ngồi phía đối diện như tia thành từng ánh lửa. Hàn Phong nói:

-Cưng quá là cưng Tiểu Robot của tớ, sau vụ này tớ với cậu đi ăn đi, rồi tớ mới có tâm cơ để về nhà yên lòng được!

Hàn Phong đá xéo mắt về phía Thiên Ti, ầm ý rằng:

“Thế nào Thiên Ti, cậu đã quy hàng chưa. Tiểu Robot xưa nay chỉ là của mình tớ thôi.”

Thiên Ti chẳng thèm nhận sự khiêu khích của Hàn Phong, anh liếc mắt về phía khác. Coi như chẳng thể quan tâm.

Cái gì cơ? Hạ Nhược Tâm mà là của cậu á? Vậy thì cậu cứ giữ cậu ấy cho chắc. Kẻo tương lai tôi lại đoạt được. Hàn Phong, cậu mãi cũng chỉ là người đến trước những rốt cuộc lại đứng cuối thôi. Hạ Nhược Tâm từ lâu tôi đã đánh giấu chủ quyền rồi. Đừng cố chấp không chấp nhận sự thật nữa. Thôi thì cho cậu giữ tạm cậu ấy bây giờ vậy!

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 36

Tạm biệt mọi người rồi Hạ Nhược Tâm cùng Hàn Phong đến một nhà hàng Pháp khá sang trọng để dùng bữa. Đương nhiên, việc chi trả cho ăn uống sẽ là Hàn Phong chi. Vì anh là người mời cô mà.

Lịch sự nhấc ghế ra cho Hạ Nhược Tâm ngồi rồi mới trở về chỗ. Hạ Nhược Tâm cùng Hàn Phong phải đợi đồ ăn được mang ra. Hải người chọn chỗ ngồi là một nơi gần cửa sổ lớn. Trông ra có thể thấy được cả một thành phố Bắc Kinh tấp nập, xa xa kia là ánh trăng mờ huyền ảo. Hạ Nhược Tâm bất giác mở miệng:

-Mai sao mà có con, tớ nhất định sẽ đặt tên đứa bé là Minh Nguyệt, tựa như vàng trăng sáng phía trên kia.

Hàn Phong nghe vậy liền cười cười:

-Vậy tớ lấy cậu thì sẽ thế nào ta. Chẳng lẽ con chúng ta là Hàn Minh Nguyệt? Tiểu Robot cậu thử nghĩ xem?

Hạ Nhược Tâm chau mày:

-Cậu bị hâm à? Sao tớ lại có thể lấy cậu chứ? Đúng là đồ hâm, hâm vẫn hoàn hâm.

Hàn Phong như đang định nói thêm gì đó nhưng nhìn thấy nhân viên phục vụ mang đồ ăn ra liền thôi. Tối hôm ấy, sao mà không gian nhẹ nhàng lắm. Cậu cùng cô ăn một bữa tối thanh đạm. Không có ai quấy rầy cả.

Hạ Nhượng Tâm như được bù đắp sự cô đơn của mình sau hàng ngàn chuỗi ngày phải ăn cơm một mình vì ba bận việc công ty.

Ăn cũng xong rồi, chuyện cũng xong rồi. Cô tiễn cậu ra sân bay, y như hết lần trước, cậu lại mề neho nhớ cô. Tí nữa là muộn cả giờ lên máy bay.

****Có Lễ Anh Không Giỏi Yêu****

Về đến nhà cũng là lúc 8 giờ 45 phút, cũng gần 9 giờ rồi còn gì. Hạ Nhượng Tâm thở dài, ngày hôm vui có, mà mệt cũng có. Điện thoại cô lại hiện thông báo có tin nhắn, cô mở ra xem. Thì ra là Tô Mộc Kha, chẳng lẽ cô có bài nào khó cần lời giải đáp nên hỏi cậu mà cô không nhớ sao?

Nhưng không phải vậy, Tô Mộc Kha lại nhắn cho cô một tin khác.

“Hôm nay tôi có tới buổi họp báo, nhìn thấy cô ngoài đời rồi. Cô xinh lắm. Nhưng có vẻ hơi khác so với ảnh mà cô gửi cho tôi.”

Hạ Nhượng Tâm cả kinh cả ngạc, cậu ấy đến ư? Sao cô không biết. Buổi chiều nay còn có cả Đường Duệ Thần nữa. Duệ Thần thì cô không rõ ra sao nhưng mà tại sao mà Mộc Kha vừa nhìn một cái đã biết đó là cô. Cô đã trang điểm kĩ lắm cơ mà? Vội vàng nhắn tin Mộc Kha, dường như Hạ Nhượng Tâm rất muốn có câu trả lời.

“Thật ư? Sao cậu không báo trước cho tôi một tiếng? Sao mà cậu có thể nhận ra tôi?”

Phía đầu giây bên kia không vội vàng, liền trả lời lại.

“Cô trang điểm có thể qua mắt bao nhiêu người. Nhưng đối với tôi thì không, kể cả đây là lần đầu tiên tôi gặp cô”

Hạ Nhượng Tâm lại bắn khoăn.

“Đừng nói là nhà anh ở Bắc Kinh nhé? Chúng ta quen nhau đã lâu, sao mà anh không thể gửi một tấm ảnh cửa mình cho tôi?”

“Đúng là nơi tôi đang ở hiện tại là Bắc Kinh. Nhưng mà cô bé à, cô đang tiến quá xa rồi đấy, còn gạ gẫm tôi lấy ảnh của mình để cho cô xem”

Hạ Nhượng Tâm lúc này mới hoảng hồn, đúng là cô đã đi quá xa rồi. Vượt mức giới hạn khuôn khổ mà cô đã đặt ra. Cô vốn xưa nay tự cho mình là một người nhút nhát, khó nói chuyện với người lạ. Nay cô lại chủ động mạnh dạn đi xin hình ảnh của một người con trai. Còn ra thể thống gì nữa. Mặt Hạ Nhượng Tâm toáng chóc đỏ bừng. Cô vội vàng nhắn lại một lời biện hộ.

“Không có gì đâu, anh đừng có để ý. Tôi chỉ nói đùa thôi.”

“Lời nói đùa của cô thật thú vị, liệu tôi có tin được không?”

Tô Mộc Kha trả lời, sao mà ranh mãnh vậy. như thể muốn dội cả một chậu nước đá vào người Hạ Nhượng Tâm. Hạ Nhượng Tâm lúc này vẫn cố bình tĩnh, cô nhắn tin lại.

“Thôi, chuyện này dù gì thì cũng nên dừng lại ở đây. Anh nói anh ở Bắc Kinh, mà tôi cũng ở Bắc Kinh. Hay là chúng ta gặp nhau ở ngoài đi!”

Hạ Nhượng Tâm cố gắng nhấn nốt tin này với mong muốn rằng Tô Mộc Kha kia sẽ không hiểu lầm ý của mình. Cô chỉ muốn gặp anh ngoài đời thực để thỏa năn mong ước diện kiến khuôn mặt con người thần bí kia. Hai người còn có thể qua lại trao đổi bài tập cho nhau. Đờ phải dùng mạng lằng nhằng làm gì. Cô chỉ mong anh hiểu vậy. Chứ mong anh đừng có nghĩ rằng cô đang gạ gẫm trai qua mạng. nghĩ đến đây mặt Hạ Nhượng Tâm đã đỏ lại càng đỏ hơn.

“Rồi cô sẽ biết thôi.”

Đó là tất cả những gì mà Hạ Nhượng Tâm đọc được. Sau tin nhắn ấy, tuyệt nhiên chẳng còn tin nhắn khác. Anh không còn nhắn tin cho cô nữa, cô cũng không muốn quấy rầy anh. Liền vội tắt điện thoại. Lấy quần áo rồi đi vào nhà vệ sinh tắm.

****Có Lễ Anh Không Giỏi Yêu****

Thiên Ti lại bước vào căn phòng của mình. Mọi lần anh sẽ thấy nó lạnh lẽo như phương Bắc. Nhưng riêng hôm nay, nó lại mang một vẻ ấm áp như phương Nam vậy. Anh nhìn bàn tay của mình, đôi bàn tay đã bắt chấp tất cả, vượt qua rào chắn bấy lâu nay để nắm lấy tay cô trong buổi họp báo.

Đôi bàn tay thanh tú dài đều đặn, ấm ấm mềm mại. Nắm đi nắm lại thì càng thích hơn. Anh cứ nghĩ, khi chạm vào tay cô, cô sẽ không đáp trả lại, thậm trí là gạt bàn tay anh ra khỏi cô. Nhưng đời vờ mớ khác xa nhau, cô lại nắm lấy bàn tay của anh chặt lắm, lúc ấy anh cảm thấy đầu mình như có hương hoa nhài của cô xông thẳng vào người vậy. Cứ thế, cái nắm tay không ngắn mà lại dài, diễn ra suốt cả buổi họp báo.

Thả người vô hồn xuống chiếc giường, Thiên Ti bắt giác giờ bàn tay của mình lên không trung, dừng lại trước mặt của anh. Hơi ấm trên bàn tay cô, anh

vẫn còn, thậm trí anh còn vui như tết. Vui đến nỗi ăm né tránh đi sự khiêu khích của Hàn Phong lúc ở cánh gà. Khi ấy, anh còn cảm thấy mình là một người chiến thắng.

Nhẹ nhàng nhắm đôi mắt, anh chợt nhớ ra một câu hỏi bao lâu nay luôn chất chứa trong lòng anh. Đó là câu hỏi mà anh muốn hỏi cả anh lẫn Hạ Nhược Tâm. Rằng:

Hạ Nhược Tâm, cô có thật lòng thích anh không? Hay là chỉ coi anh như một người bạn?

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Sáng hôm sau, Hạ Nhược Tâm đến trường. Trong lớp, mọi người ai ai cũng xôn xao một chuyện, đó là buổi họp báo hôm qua. Thiên Ti và Ái Na đều bận đi công chuyện. Nên hiện tại người chơi thân với cô ở đây chỉ có Lạc Đình và... Đường Duệ Thần. Hạ Nhược Tâm nhìn xung quanh lớp, thấy Lạc Đình vẫy tay về hướng mình, cô liền ra hướng đó. Ngồi xuống ghế, thì Lạc Đình bỗng mạnh mẽ nắm lấy tay cô, ánh mắt lấp lánh ánh sao.

-Nhược Nhược, cậu xem xem. Buổi họp báo hôm qua xem ra cũng rất thành công ha. Cậu cải trang đến nỗi chẳng ai nhận ra cả. Mọi người gần như chỉ đặc biệt chú ý cái tên mới là Hải Đường thôi.

Lạc Đình thì thầm vui vẻ.

Hạ Nhược Tâm cười trừ, bản thân cô cũng cảm thấy vui vẻ vì chẳng ai nhận ra cô cả. Không phải phiền phức nữa. Lạc Đình dơ điện thoại của mình ra trước mặt cô, trong đó là bảng tìm kiếm cái tên Hải Đường. Có rất nhiều bài báo viết về cô, hàng nghìn người đọc, hàng nghìn người bình luận đủ kiểu. Hạ Nhược Tâm không ngờ mình lại có thể nổi tiếng như vậy. Bộ phim Bất Hủ Hư Vinh kia thì có lẽ là tuần chiếu 2 tập, cô nhất định phải vừa xem, vừa lên mạng xem ý kiến của mọi người về cách diễn xuất của mình vậy.

Bỗng từ đâu, Đường Duệ Thần xuất hiện, Hạ Nhược Tâm lúc này mặt đỏ bừng vì xấu hổ khi cậu cứ nhìn chăm chăm vào cô. Sao mà lạ lắm. Nhưng cậu vẫn cười nói:

-Chào cậu, Hạ Nhược Tâm.

Cậu vẫn dùng lời nói mang cách nhau cả bờ tường ấy với cô, không như Thiên Ti kia, ngay ngày đầu tiên, anh đã gọi cô bằng tên thân mật là Nhược Nhược.

Rồi hồi chuông trường học vang lên, cô Trương từ tốn bước vào, trên tay cô là một xấp giấy kì lạ. Nhờ lớp trưởng phân phát cho các bạn rồi cô mới cao giọng nói:

-Các em, nhà trường ta trong thời gian tới sẽ tổ chức một hội chợ quy mô lớn, để góp tiền ủng hộ các bạn vùng miền bão vừa rồi. Các lớp sẽ lần lượt làm các gian hàng khác nhau, lớp nào kiếm được nhiều lợi nhuận nhất thì sẽ được thưởng. Các em mau chóng bầu cử ra các bạn phụ trách chính nhé. Sẽ có 2 mảng đó là buôn bán và kịch diễn. Lớp tự bầu chọn ra các bạn đại diện nhé...

Cô Trương nói xong, cái mồm to nhất lớp Dương Thiên bèn hỏi:

-Cô ơi, vậy phần thưởng cho lớp đoạt giải nhất là gì ạ?

Cô Trương cười mỉm

-Cái lớp này, chưa quyết định xong mà đã mơ tưởng đến giải nhất. Trước tiên các em phải làm cho tốt đã. Còn cô nghe nói giải thưởng sẽ rất lớn. Vì đây là một hội chợ quy mô lớn. Nên sẽ có rất nhiều người được phái từ sở giáo dục đến trường ta đánh giá học sinh. Nên cô muốn các em cùng cả cô cùng cố gắng, để họ thấy được trường Thanh Hoa là một trường như thế nào? Được không?

Cả lớp đồng loạt nói to lên:

-Vâng ạ!!

Nhìn cả lớp như vậy, xong Hạ Nhược Tâm lại nhìn vào tờ giới thiệu buổi họp chợ mà nhà trường đưa ra. Liệu cô có thể góp sức nào để giúp lớp đạt danh, giúp cả trường Thanh Hoa đạt danh?

****Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu****

Sau giờ học chính, còn một tiết tự học. Nên lớp trưởng là Lâm Chánh lên trước bảng. Quay lại nói to rõ ràng với cả lớp:

-Cả lớp cũng đã nghe cô Trương nói về buổi hội chợ này của trường ta. Nên tớ sẽ có 2 mẩu cần mọi người đều lưu ý. Đó là buôn bán và diễn kịch. Tớ sẽ nói đến mẩu buôn bán trước. Nếu tớ nói tên một loại món ăn, thì các cậu sẽ giơ tay lên. Chúng ta sẽ lấy 5 món, nếu ai giơ tay về một món ăn nhiều nhất thì tớ sẽ lấy món ăn đó. Được chứ? Bắt đầu từ món tráng miệng trước nhé, kem... Ái đồng ý kem nào?

Cứ thế, mỗi món ăn, cả lớp đồng loạt giơ tay. Lần lượt món ăn mà lớp Hạ Nhược Tâm chọn là: kem, trà sữa, bánh kem, cà phê, pizza cỡ nhỏ. Tiếp tục, Lâm Chánh lại nói tiếp:

-Theo sự đồng tình của mọi người, tớ sẽ chọn vở kịch Công chúa ngủ trong rừng nhé? Nhưng còn về nhân vật, các cậu tự bầu cử ai đi. Nhân vật chính gồm có Công chúa, Hoàng tử và mẹ phù thủy. Còn các nhân vật phụ bao gồm nàng tiên, nhà vua và hoàng hậu và cả một con rồng. Các cậu lấy giấy ra rồi chúng ta bầu phiếu kín.

Cứ thế, mọi người lần lượt bình chọn, kết quả quả thật y như dự tính ban đầu của mọi người. Các vai lần lượt đó là:

Công chúa: Hoa Y Giải

Hoàng tử: Đường Duệ Thần

Phù Thủy: Ái Na

Nhà Vua: Lâm Chánh

Hoàng Hậu: Hoàng Khôi

Bà tiên số 1: Lạc Đình

Bà tiên số 2: Thẩm Tinh

Bà tiên số 3: Đình Lâm

Con rồng: Dịch Tuệ Khang

Cứ thế, mọi người chia phần việc nhau sắp xếp, mọi việc nom sao diễn ra cũng thuận lợi. Cô liền nhắn 1 tin nhắn cho Thiên Tỉ, báo cho anh chuyện hội chợ của trường và chuyện lớp sắp xếp. Mà ngày diễn ra hội chợ lại chính là ngày 28 tháng 11, đúng ngày sinh nhật anh nữa chứ. Xem ra cô sẽ phải làm quà tặng anh rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Khoảng 10 giờ chưa, TFBOYS đi chụp ảnh cho 1 tạp chí. Và tất nhiên sẽ có sự tham gia của Thiên Tỉ rồi, cùng 2 người anh em thân thiết trong nhóm. Điện thoại anh vang lên hồi chuông báo hiệu tin nhắn. Vì vội quá lên anh chỉ đọc lướt qua, đó là tin nhắn của cô. Nó có tiêu đề là:

“Thiên Tỉ, trường mình sẽ tổ chức một hội chợ quy mô lớn vào ngày 28 tháng 11, lớp mình chia làm 2 ban phụ trách đó là nấu ăn và diễn kịch. Cậu nhớ đến trường thật sớm để chuẩn bị nhé!”

Vì thời gian quá vội, lại bị anh quản lí gọi ra chụp ảnh. Nên Thiên Tỉ chỉ có thể đọc chứ không thể nhắn lại tin. Cứ thế, tin đi những lại không có một lời hồi đáp. Mỗi khi đến tối, về nhà rồi, anh mới biết rằng mình quên mất chuyện này.

Nhưng nhắn tin giờ phút này còn gì nữa đâu, thay vì tỏ ra xin lỗi qua cái thiết bị điện tử lạnh lẽo này. Thì anh nghĩ, mai mình nên lên lớp để nói chuyện với cô, xem như hành động thất lễ của bản thân đã giảm đi 1 phần.

****Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu****

Sáng hôm sau, Thiên Tỉ không có lịch trình gì nên anh tới trường để học. Cảnh vật của trường vẫn như ngày nào, vẫn là fan của anh bám anh mãi không buông. Khiến vệ sĩ của anh hôm nào cũng phải đau đầu vì việc này. Đến lớp, sự thực làm anh bất ngờ. Toàn thể lớp hôm nay chẳng có ai chạy ra ngoài vui đùa cả. Nay chỉ toàn ở trên lớp. Cả trai lẫn gái, họ chăm chăm làm a những bộ quần áo, lên kế hoạch cho cuộc hội chợ quy mô lớn này rất nghiêm túc.

Trong đó cũng không thể thiếu Hạ Nhược Tâm, anh nhìn cô ngay từ bước chân đầu tiên vào lớp. Cô đang cùng các bạn nữ thiết kế trang trí lớp học để chuẩn bị cuộc hội chợ này. Cả lớp, người người cùng làm 1 việc, đoàn kết giúp đỡ lẫn nhau. Anh đi đến bên Hạ Nhược Tâm, cô thấy anh, 2 mắt giao nhau. Hạ Nhược Tâm cười, là người mở lời đầu tiên:

-Chào Thiên Tỉ, cậu mới đến hả. Chắc hôm qua cậu đã đọc tin nhắn của tớ về buổi hội chợ này. Nếu cậu chưa rõ, thì cậu đến chỗ Lạc Đình nghe cậu ấy

tư vấn cho nhé! Vì cậu ấy là phụ trách chính của lớp.

Thiên Ti chẳng nói chẳng rằng, không chào cô và vào vấn đề mà anh cho rằng là chính:

-Xin lỗi cậu vì đã không trả lời tin nhắn của cậu.

Hạ Nhượng Tâm nghe vậy thì cũng không lấy làm lạ, vì biết rằng cả ngày hôm qua chắc anh bận lắm nên mới không trả lời tin nhắn của cô. Cô chỉ mỉm cười hòa nhã nói:

-Không sao đâu, chắc hôm qua cậu bận quá nên mới không thể trả lời tin nhắn được nhỉ. Tớ đâu có giận đâu.

Thiên Ti gật đầu, rồi đi về hướng Lạc Đình để nghe cô tư vấn cho buổi hội chợ này. Đi qua Đường Duệ Thần, không hiểu sao anh có một sự ác cảm nhẹ đối với cậu. Cậu càng mỉm cười hòa nhã, thì anh càng ghét. Chẳng lẽ, vì cậu được Hạ Nhượng Tâm ngưỡng mộ ư?

Nhưng bản năng của anh đâu cho phép anh vô duyên vô cớ nghĩ đến những điều này, Thiên Ti liền lắc đầu nhẹ.

Lạc Đình thấy Thiên Ti đến chỗ mình nói là cần tư vấn về buổi hội chợ, liền nhanh chóng đuổi hết người ở cạnh mình đi. Để mình được cạnh bên người con trai thầm thương mến này.

Tháng 11, bầu trời thành phố Bắc Kinh vẫn còn đầy không khí của mùa thu, nên học sinh chẳng ai cảm thấy lạnh cả, cùng lắm thì có thêm một lớp áo mỏng nhẹ. Không gian tro trụi cành lá, những cơn gió mát mẻ thổi tới, để cho Lạc Đình và Thiên Ti hưởng thụ đúng chỗ đó. Lạc Đình một miếng thì nói cho Thiên Ti về cách bố trí của hội chợ. Một mặt trong lòng lại vui như tết, như đóa đăng liên nở rộ, cô chợt nghĩ phải chăng đây chính là cảnh tượng nữ chính cùng người mình yêu trong những bộ truyện ngôn tình mà cô hay đọc đây ư?

Mặt cô thoáng chốc đỏ bừng, đang nói được một nửa thì từ đâu, Ái Na xen vào. Cô cười tươi nói:

-Lạc Đình, cậu nói cho Thiên Thiên của tớ về buổi hội chợ ấy hả? Nói tớ nghe nào, hôm qua tớ nghĩ nên cũng không biết.

Bầu không khí lãng mạn như trong truyện mà Lạc Đình đọc được bỗng chốc bị Hạ Nhượng Tâm đóng sập vào. Trong câu nói của cô còn phát ra từ: “Thiên Thiên của tớ” đã thể còn nhấn mạnh giọng, Lạc Đình nghe xong mà tức không chịu được.

Thiên Ti ngồi bên cạnh cũng chả khác là bao, anh tức giận đập nhẹ bàn một cái, nhưng cũng đủ để cả lớp nghe thấy. Ai cũng quay sang nhìn về hướng bọn họ. Thiên Ti cố gắng dùng âm lượng nhỏ nhất của mình, gằn ra từng chữ:

-Cậu-nói-ai-là-Thiên-Thiên-của-tớ?

Ái Na chơi với Thiên Ti từ nhỏ, sao không thể biết được khi nào cậu giận cô chứ? Cô nghĩ bản thân mình nói đúng mà, sao cậu lại nổi giận với cô? Nhưng nếu bây giờ cô không xin lỗi cậu, chắc sẽ chẳng bao giờ giữ được hình tượng ủa mình trong mắt những người xung quanh, kể trong mắt của cậu mất. Vậy là, Ái Na liền mang bộ mặt ăn năn, cúi gập người xuống, bỏ về cung kính lắm:

-A,a tớ xin lỗi. Tớ lỡ lời thôi mà. Thiên Ti a, cậu đừng để ý.

Lạc Đình chứng kiến được một cảnh. Ai ngờ nhất hậu minh tinh tương lai của giới giải trí lại có những câu nói lỗ bịch, khiến những người khác nghe xong tức giận. Con tức trong cô như đã phơi phỏa đôi phần, cả lớp thấy vậy cũng chẳng quan tâm lắm, lại xoay vào làm việc của mình. Trong đó có cả Hạ Nhượng Tâm. Thiên Ti như cảm thấy chán nản, liền nghe được một nửa, có sự xuất hiện của Ái Na, anh liền vác cặp của mình về chỗ rồi ngủ. Vì cả tối hôm qua, anh mất ngủ ghê gớm.

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic T/boys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

2 tuần trôi qua, giờ đây, ngày hội chợ cuối cùng đã tới, lớp Hạ Nhượng Tâm đã chuẩn bị rất tốt, từ khâu đạo cụ đến đồ ăn. Giờ đây họ chỉ như những người đứng sững đôi mắt với hiểm nguy. Hạ Nhượng Tâm phụ trách về mảng nấu nướng. Đồ ăn của cô sau khi được cả lớp nếm thử, ai cũng tấm tắc khen ngon. Bỗng dưng cô được cả lớp mệnh danh là “Nữ hoàng ẩm thực”. Trong đó có Đường Duệ Thần, lần đầu cậu nếm thử đồ cô nấu, ngay tức thì giờ ngón cái của mình lên. Khuôn mặt thỏa mãn vì mỹ thực.

Lạc Đình còn trêu cô rằng: “Con người có thể chết vì nữ thực chẳng thể sai!”

Hôm nay, chính tại ngôi trường này, buổi hội chợ mà bao học sinh mong ước đã đến. Đúng như từ ngữ quy mô lớn, buổi hội chợ hôm nay sự thực rất lớn. Học sinh và thầy cô có thể mặc đồ thỏa ý mình, không cần phải đồng phục câu lệ như thường ngày nữa. Hạ Nhượng Tâm hôm nay chọn cho mình một chiếc áo nỉ màu hồng phấn, bên ngoài mặc một chiếc áo gió màu nâu sữa. Kèm thêm chiếc quần thể thao màu đen, đôi giày thể thao đỏ. Trông cô thật năng động.

Giữ đúng lời hứa với Hạ Nhượng Tâm, hôm nay Thiên Ti cùng tham gia. Vì sợ có mặt của anh nên lượt người đến đây cũng tăng lên đáng kể. Chủ yếu nhiều người đến đây để gặp anh, gặp thần tượng của mình bằng xương bằng thịt.

Đúng 1 giờ, buổi hội chợ chính thức khai trường, đoàn người vào ra đông nghịt. Lớp Hạ Nhượng Tâm có lẽ là lớp đắt hàng nhất, vì đó là nơi thức ăn có một mùi vị riêng, không như bao nơi khác. Đó là nhờ bàn tay khéo léo của Hạ Nhượng Tâm, thêm cả chàng hầu bàn soái ca Thiên Ti.

Lạc Đình lạnh lạnh nói:

-Nhượng Nhượng à, cậu nhìn xem, nhờ có cậu mà lớp mình đắt khách thế này cơ mà. Còn mấy anh cứ ngồi đây từ nãy, vừa ăn đồ cậu nấu, vừa ngắm cậu nữa chứ. Từ bao giờ mà Hạ Nhượng Tâm cậu đã biết cách tỏa ra sức quyến rũ của mình để chinh phục người khác chứ? Tớ ghen tị với cậu đó nha.

Nghe Lạc Đình nói vậy, Hạ Nhượng Tâm đang mãi làm đồ ăn mới ngẩng đầu lên, nhìn xung quanh mình. Đúng là có nhiều anh con trai nhìn về phía cô thật. Họ nhìn bằng cái ánh mắt kì dị khiến cô bất giác giật mình. Đôi chân trở nên run run. Thiên Ti bỗng từ đâu chạy tới, chắn trước người cô, để không ai thấy cô cả. Anh nhẹ nhàng nói:

-Bàn 16 gọi 2 chiếc pizza, 3 bánh kem, 4 kem vị dâu.

Hạ Nhượng Tâm liền lúng túng, nói “Được rồi” rồi nhanh tay làm đồ mà khách gọi.

Lớp Hạ Nhượng Tâm có lẽ là lớp đầu tiên trong toàn trường bán hết sạch sành sanh hàng trong vòng 2 tiếng. Các lớp khác giờ đây thì cũng chỉ bán được một nửa. Đúng lúc này, loa báo hiệu của trường vang lên:

-Mọi mọi người tập trung tại phòng thể dục, chúng ta cùng nhau thưởng thức những màn kịch do các lớp tự biên đạo. Xin mời!

Tiếng nói cứ thế phát ra từ loa báo hiệu 5 đến 7 lần. Hạ Nhượng Tâm cũng vì các bạn rủ rê mà đi đến đó. Ra sau cánh gà xem mọi người chuẩn bị. Lạc Đình bỗng kéo Hạ Nhượng Tâm vào một chỗ, đến khi nhận ra thì đó là lớp của mình. Hạ Nhượng Tâm thấy Đường Duệ Thần, anh đứng chất hoàng tử mất.

Hạ Nhượng Tâm thoáng chốc đỏ mặt, bẽn lẽn nhìn về phía anh. Vì bây giờ là thời hiện đại, cái gì cũng tiên tiến, nên lớp cô đã thống nhất, đó chính là công chúa ngủ trong rừng kịch bản sẽ tiến hóa đòi mời hơn. Công chúa sẽ mặc một bộ váy trắng thanh thoát bồng bênh, trang điểm nhẹ nhàng, không cần phải những bộ váy rườm rà, khó chịu. Còn về phía hoàng tử, anh sẽ mặc vest đen, trông ra bao phần lịch lãm, anh cùng chẳng có con chiến mã biết hí và đi ngàn dặm cả. Anh sẽ đi một con xe đạp điện, kêu còi thay cho tiếng hí.

Cứ nghĩ đến hình ảnh đấy là lại buồn cười, bởi vì lớp cô quá ư là phong phú về trí tưởng tượng đi. Đúng như những gì đã nói trên, Đường Duệ Thần mặc một bộ vest đen, tôn lên được đôi chân cao thẳng, vóc dáng đẹp đẽ của anh. Trông vô cùng thanh lịch, mạnh mẽ. Bên cạnh anh còn là con chiến mã điện màu trắng tinh khôi. Quả là một vẻ đẹp đầy sức cuốn hút.

Hoa Y Giải trong vai công chúa nhưng lúc này cô vẫn chưa thay đồ, những đã trang điểm sẵn. Cô bẽn lẽn đứng bên Đường Duệ Thần, hệt như một cặp trai tài gái sắc. làm Hạ Nhượng Tâm thoáng chốc ghen tị.

Sao trên đời lại có người đẹp đôi đến thế?

Bầu không khí đang vui vẻ, nhộn nhịp thì có tiếng hét nhỏ nhưng cũng đủ làm mọi người trong lớp nghe thấy. Nó phát ra từ phía Hòa Y Giải, mọi người quay ra nhìn thì cũng là lúc mà cô ngồi thụp người xuống, ôm bụng làm vẻ mặt đau đớn. Hạ Nhượng Tâm đứng gần đó nhất nên thấy vậy liền nhanh chóng ra đỡ cô. Khi hỏi cô có làm sao không, thì Hoa Y Giải thều thào nói:

-Tớ... hình như bụng có vấn đề, đau nhức nhối. Tớ đau quá...

Thế là cả lớp, ai ai cũng nhón nháo hộ tống nữ thần của lớp về phòng y tế. Đến đấy, Ái Na về quan tâm nói:

-Y Giải, cậu không sao thật chứ? Nếu cậu có vấn đề gì thì ai sẽ thay mặt cậu diễn vai công chúa đây?

Lời nói này vang lên, cả lớp liền quay lại nhìn Hoa Y Giải, rồi nhìn Ái Na và cuối cùng là nhìn chính mình. Họ tự hỏi xem, vấn đề trước mắt sẽ được giải quyết như thế nào? Lạc Đình có lẽ là người nhận thức sự việc sớm nhất, cô hét lên:

-A! Tớ biết là ai rồi!

-ý cậu là ai hả Lạc Đình?

Lớp trưởng Lâm Chánh lên tiếng. Lạc Đình ánh lên một nụ cười nhẹ rồi đảo mắt mình về một phía, đó là chỗ của Hạ Nhượng Tâm. Cô lúc này đang hướng mắt mình ra ngoài bầu trời cuối thu này, dáng vóc tựa như một yêu tinh, mê hoặc người người.

Nếu nói Hoa Y Giải là nữ thần ở lớp thì Hạ Nhượng Tâm rốt cuộc là gì? Chẳng lẽ phải nói rằng, cô không thể là gì cả vì cô quá đối... khuynh thành?

Lạc Đình gọi Hạ Nhượng Tâm:

-Nhượng Nhượng, cậu có thể thay Y Giải đi đóng hộ bọn mình kịch được không?

Lạc Đình thấy mình quả là có ý định sáng suốt khi bảo Hạ Nhượng Tâm đi đóng kịch thay, Vì là bạn thân của cô cùng Thiên Ti, nên cô có thể thấy được tài năng của Hạ Nhượng Tâm. Cô ấy diễn rất hay, lại còn truyền cảm nữa. Được Thiên Ti chỉ bảo cho bao nhiêu chỗ nên chắc chắn cô ấy cô cùng linh hoạt trong cách diễn xuất. Lạc Đình cũng rất tin vào Hạ Nhượng Tâm.

Hạ Nhượng Tâm lúc này mới quay sang, giọng vô cùng khẩn khoản:

-Y Giải sự thực không diễn được ư?

Cả lớp liền tán thành, gật đầu đồng thanh, cả Hoa Y Giải trên giường cũng làm vậy. Họ đồng thanh:

-Đúng vậy!

Hạ Nhượng Tâm thấy có lẽ mình lên giúp đỡ cả lớp thôi, dù gì người ta có câu nói:

“Một người vì mọi người, mọi người vì một người”

Hạ Nhượng Tâm gật đầu:

-Vậy được thôi!

Có lẽ xong câu nói ấy, mọi người trong phòng y tế mới được thoải mái hơn. Lâm Chánh vui vẻ , cử một bạn nữ ở lại trông Hoa Y Giải, còn mình thì bảo cả lớp trở lại cánh gà.

-Các cậu, hiện tại chỉ còn 30 phút nữa là lớp chúng ta diễn thôi nhé. Thế nên tớ cần các cậu cùng toàn tâm hiệp lực. Nhất là Hạ Nhượng Tâm, cậu vì cả lớp nhé. Thời gian gấp gáp, tớ mong phần nào cậu có thể dùng sức lực của mình để giúp lớp.

Hạ Nhượng Tâm nghe thấy vậy, liền gật đầu nhẹ. Rồi mặc cho bạn gái trang điểm bên cạnh, cô cầm kịch bản lướt qua. Học thuộc lời thoại của mình rồi nghe theo sự sắp xếp trên sân khấu cùng Lâm Chánh.

Chưa bao giờ cô thấy rằng thời gian cần như thế này. Chỉ còn một chút thời gian nên cô chuyên môn hết tất cả vào vở kịch này. Quên tất cả mọi thứ xung quanh, kể cả Lạc Đình, Thiên Ti và Đường Duệ Thần.

Rồi thời gian trôi qua, 30 phút cũng hết. Thời khắc Hạ Nhượng Tâm cùng đoàn kịch của lớp lên trên sân khấu, Thiên Ti ngắm cô suốt.

Cô gái mặc tà váy trắng, y như một cô dâu. Trang điểm nhẹ nhàng nhưng có sức cuốn hút mê người. Nhưng đáng tiếc, bộ đồ của cô không đồng bộ với bộ đồ anh đang mặc. Mà lại là với người bên cạnh anh, chàng hoàng tử âm áp như màu hè của phương nam. Họ nhìn từ xa, trông sao thật đẹp đôi.

Thiên Ti cứ thế, ngắm cô ở một góc tối trong vô thức, đến khi kết thúc vở kịch, anh mới bừng tỉnh. Nhưng xa xa, anh lại thấy Đường Duệ Thần nắm tay Hạ Nhượng Tâm, rồi dắt ra ngoài, hướng về khu vườn sao trường ít người. Thiên Ti thấy lạ, cũng chạy đi theo họ. Đến nơi, anh nấp vào một chỗ, thấy Hạ Nhượng Tâm cùng Đường Duệ Thần đối mặt nhau, cách nhau chưa tới quá 2 mét.

Đường Duệ Thần đối mặt về phái anh, còn anh chỉ nhìn thấy được bóng lưng của cậu. Lúc sau, không nhanh không chậm, Đường Duệ Thần hỏi :

- Hạ Nhượng Tâm, cậu thích tớ chứ?

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic T/boys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Kì thi học kì 1 cuối cùng đã đến, năm nay là năm cuối cấp rồi, nên học sinh phải học hành rất chăm chỉ. Để may sao mình có thể đỗ được vào một đại học có tiếng, ra trường rồi có công ăn việc làm ổn định. Hạ Nhượng Tâm sẵn sàng vì điểm cao mà học ngày học đêm. Đường Duệ Thần ở bên chỉ biết cười trừ:

-Em học vừa thôi, có ngày tẩu hỏa nhập ma đấy!

Thời gian trôi qua, quan hệ của họ thay đổi không ít. Ngày nào còn xưng cậu tớ, nay đã là anh-em ngọt xót. Từ cái ngày mà Đường Duệ Thần yêu thương Hạ Nhượng Tâm, cô bắt đầu thay đổi tính cách của mình. Cô bắt đầu giống trẻ con, biết làm nũng, giận hờn và đôi khi là ghen tuông? Đường Duệ Thần thì càng ngày yêu thích người con gái này, đáng yêu hết chỗ chê.

Hạ Nhượng Tâm nũng nịu nói:

-Em mà rớt ra khỏi top 3 của trường thì chắc chắn sẽ bị trầm cảm mất! Mãi sau ra trường không có việc làm thì sao mà sống được!

-Em mà như thế thì yên tâm, anh sẽ nuôi em.

Đường Duệ Thần vừa nói, Hạ Nhượng Tâm mặt đã đỏ bừng, cậu nuôi cô, chẳng là khi đó họ sẽ là vợ chồng? Nhưng mà họ còn nhỏ mà, sao có thể nghĩ tới những chuyện này được? Hạ Nhượng Tâm đánh nhẹ vào người Đường Duệ Thần:

-Cái anh này, đừng có mà đùa quá! Em đâu phải loại người thích ăn bám đâu.

Đường Duệ Thần chỉ biết cười, không nói gì cả. Không gian trong phòng thư viện ấm áp, hơi thở của 2 người cũng ấm áp theo. Hương hoa nhài của cô thơm ngát thoảng qua mũi cậu, khiến cậu ngây ngất theo. Cậu vô thức dịch vào người cô, ôm trọn vòng eo nhỏ nhắn của cô, ngửi lấy ngửi để hương hoa nhài này. Nhẹ nhàng nói:

-Nhượng Nhượng, em thật là thơm.

Hạ Nhượng Tâm bị Đường Duệ Thần ôm đường đột này, thoáng chốc giật mình rồi lại không làm gì cả. Cứ để cậu ôm, còn mặt cô thì thoáng chốc đỏ bừng, y như trai cà chua mới chín.

****Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu****

Thiên Ti giờ đây cuối cùng đã hiểu ra, rằng Hạ Nhượng Tâm chỉ coi anh như một người bạn, chưa bao giờ có ý định tiến xa hơn trong mối quan hệ này cả. Những hành động táo bạo của anh dành cho cô, cô chỉ nghĩ đó là điều bình thường, không có gì to tát cả. Dần dần, Thiên Ti không muốn gặp Hạ Nhượng Tâm, vì không muốn gặp con người làm mình rung động. Cũng không muốn gặp cái người ám mình cho rằng đó là tình địch. Anh tách ra khỏi cái nhóm Lạc Đình, Hạ Nhượng Tâm, Đường Duệ Thần và Ái Na. Cô lập 1 mình trong lớp. Chẳng cần ai bầu bạn cả.

Ái Na biết rằng, từ sau lần công bố yêu nhau của Đường Duệ Thần và Hạ Nhượng Tâm. Minh đã có khả năng tiến tới bên Thiên Ti mà không có chứng ngoại vật nào cả. Hàng ngày, cô cố gắng thay đổi tính cách, trở thành một người con gái dịu dàng, ăn nói nhỏ nhẹ, sao cho thật giống Hạ Nhượng Tâm. Cô mặt dày hàng ngày tới tiếp chuyện với Thiên Ti, mong sao anh một lần mở lòng ra với cô.

Nhưng cô phát hiện ra rằng, nhiều khi Thiên Ti vô thức nhìn về phía Hạ Nhượng Tâm, đôi mắt ánh lên những tia buồn rười rượi. Ái Na chợt nhận ra rằng, cứ mỗi lần nhìn vào đôi mắt của Hạ Nhượng Tâm, Thiên Ti lại buồn rầu. Có nghĩa là Thiên Ti thực lòng vẫn có tình ý với Hạ Nhượng Tâm sao? Ái na căm hờn, nhìn về phía Hạ Nhượng Tâm, thầm thì rằng nhất định cô sẽ xử Hạ Nhượng Tâm cho bằng được.

****Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu****

Mùa đông là mùa Hạ Nhượng Tâm ghét với 2 lí do cô đặt lên hàng đầu, đó là cô sợ lạnh và cũng là lúc khiến mắt cô thường xuyên đau nhức. nói cái là tào tháo đã đến, mấy hôm nay, mắt của Hạ Nhượng Tâm chợt đau, đỏ tía. Đường Duệ Thần thấy vậy xót lắm, thường xuyên hỏi cô có sao không, nhưng cô vẫn cười nói với anh bảo rằng không sao đâu. Lạc Đình quả là bạn bè có khác, mang cho cô một lọ thuốc nhỏ mắt. Lạc Đình còn nói ằng, nó có tác dụng lắm, như thần tiên vậy. Vì không muốn phụ lòng bạn, nên Hạ Nhượng Tâm ngày ngày nhỏ lọ nước thần kì đó.

Kì thi học kì I đã kết thúc, Hạ Nhượng Tâm cực kì hạnh phúc khi mình vẫn nằm trong top 3 của trường, những lần này, cô được vinh danh đứng thứ 1. Còn người cô yêu, Đường Duệ Thần đứng thứ 2, sau đó là Thiên Ti. Lạc Đình lần này bỗng tụt dốc không phanh, cô xếp hạng 65, Ái na thì lọt top 15 học sinh xuất sắc.

Gần đây, Hạ Nhượng Tâm thấy rằng mắt mình đã khỏi đau, nên vui vẻ lắm, còn rủ Đường Duệ Thần, Lạc Đình cùng Hoa Y Giải đi ăn một bữa cho thỏa thích. Nhưng Lạc Đình mấy hôm nay bị sao ý, cứ chồn tránh cô hoài. Ở trong lớp cũng vậy, chưa một lần nói chuyện với nhau câu nào trong mấy ngày hôm nay.

Đang tiết thể dục, học sinh khởi động ở sân vận động, Hạ Nhượng Tâm thấy đầu mình hơi choáng. Khi chạy cứ lao đảo không vững. Rồi cô thấy mắt mình đen tịt, Người mềm nhũn, cô sắp ngã may mà có Đường Duệ Thần ở bên đỡ cô.

Mọi người dìu Hạ Nhượng Tâm đến phòng y tế của trường, cô y tế sau khi kiểm tra xong thì mặt mày nhăn nhó, liền lấy điện thoại của mình ra rồi gọi điện điều một xe cấp cứu đến trường. Mọi người thấy vậy thì sốt sắng, nháo nhào cả lên.

****Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu****

“Cộc, cộc...”

Tiếng gót giày của ba Hạ Nhượng Tâm vang lên, sau khi nghe tin con gái yêu của mình nhập viện, ông đã bỏ dở đồng tài liệu mà phi đến đây nhanh nhất có thể. Ông thở hồng hộc, tìm phòng bệnh số 13, rồi đi vào. Bước vào rồi thì ông lại thấy các cô cậu học sinh hình như là bạn học của con gái. Nhìn ai trông cũng có vẻ lo lắng.

Trong lòng ông lúc này đang lo nguy thì có một chút ấm lòng. Rằng con gái ông có thật nhiều bạn tốt.

Cửa phòng bệnh mở ra, vị bác sĩ trẻ trên áo trắng đi ra. Động tác điềm đạm, ông nhìn xung quanh rồi lặng lẽ hỏi:

-Ai là người nhà của bệnh nhân Hạ Nhượng Tâm vậy?

-Dạ thưa bác sĩ, là bác này ạ.

Quả không hổ danh lớp trưởng Lâm Chánh, chỉ cần nhìn mặt người khác là có thể biết được họ quen những ai. Lâm Chánh nhanh nhẹ chỉ tay hướng về phía ba Hạ Nhược Tâm. Các bạn trong lớp thì chẳng để tâm đến gì nữa, sau khi bác sĩ đi ra. Họ từ bỏ mọi ý tứ, cứ thế lao thẳng vào phòng bệnh, xem người bạn của mình ra sao rồi. Trong đó, tất nhiên là có anh, Thiên Ti.

Nhưng kìa, sao lại lạ vậy. Hạ Nhược Tâm nằm trên giường như đang ngủ. Nhưng đôi mắt của cô, lại được quần một tấm băng màu trắng xung quanh. Hơi thở của cô nhẹ nhàng, khuôn mặt lúc này xanh xao quá. Ai nhìn vào cũng cảm thấy thương xót. Thiên Ti anh sau khi nhìn thấy một màn như vậy, liền cảm thấy bất ngờ, muốn chạy vào ôm lấy cô.

Nhưng hành động và suy nghĩ khác nhau, anh muốn làm thế lắm, nhưng có người đã chạy nhanh hơn anh một bước, làm cơ thể anh dừng lại. Là Đường Duệ Thần, cậu chạy nhanh đến bên giường bệnh, nhìn cô bằng khuôn mặt thấp thỏm lo lắng, khuôn mặt lộ rõ sự lo lắng.

Cả lớp thấy vậy thì cứ đứng lạng ẩy, vây quanh giường bệnh, không ai nói câu gì cả, không gian phòng bệnh đầy yên ắng. Mọi người ai cũng chú ý đến cô gái có làn da trắng kia, yếu ớt trong chiếc giường nơi đây. Bên cạnh cô, người bạn trai lo lắng hơn tất cả, thời gian trôi, xin chữ hãy cho cô ấy tỉnh lại.

****Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu****

Hạ Hạo Vân, đó là tên ba của Hạ Nhược Tâm, lúc này đây, ông đang nghe bác sĩ nói về tình hình của con gái mình. Hạ Hạo Vân khác hẳn lúc trước khi nghe lời bác sĩ nói:

-Về tình hình của bệnh nhân Hạ Nhược Tâm, tôi đã kiểm tra qua, thì mắt của bệnh nhân có vấn đề. Mắt của bệnh nhân đỏ ửng các tia máu, con ngươi mấp mủ thiếu sức sống. Sức đề kháng cũng giảm nặng. Tôi đề nghị người nhà bệnh nhân nên cho bệnh nhân ở lại viện vài ngày để được kiểm tra một cách tổng quan.

Hạ Hạo Vân sau khi nghe tình hình bác sĩ nói về con gái yêu của mình như vậy, liền chấn động. Nhưng rồi cũng phải giữ đúng lễ nghĩa, chào bác sĩ rồi mới lấy điện thoại, gọi điện cho người vợ thân yêu của mình ở Thiên Tân, bảo bà ấy đến đây để chăm sóc con gái trong thời gian nhanh nhất.

Vào phòng bệnh, ông thấy nhiều học sinh ban này đang đứng ở bên giường bệnh Hạ Nhược Tâm, không ai lên tiếng cả, và cũng chẳng có ai biết sự tồn tại của ông. Vì họ quá chăm chú con gái ông chẳng. Thấy vậy, Hạ Hạo Vân đành phải lên tiếng:

-Các cháu chắc hẳn là bạn học của con gái bác?

Lúc này mọi người mới để ý đến Hạ Hạo Vân, ai ai cũng khe khẽ chào ông để không đánh thức được Hạ Nhược Tâm. Đến lượt Đường Duệ Thần, anh tiến tới trước mặt ông, nén lại bộ mặt đau thương, anh đứng thẳng:

-Cháu chào bác, cháu là Đường Duệ Thần, người yêu Hạ Nhược Tâm-con gái bác. Cháu xin phép được chăm sóc con gái bác trong quãng thời gian này.

Câu nói thẳng thắn, không pha một chút giả tạo, uốn éo trong câu nói. Hạ Hạo Vân nghe vậy thoáng chốc giật mình, ông có 2 điều không ngờ nhất hiện nay.

Điều 1: Con gái ông bị bệnh nặng về mắt. Lúc nhìn đứa con bé bỏng ấy quần băng trắng quanh mắt, ông thất ruột mình lại.

Điều 2: Con gái ông từ trước đến giờ không nói cho ông biết rằng con bé có bạn trai, lại còn trưởng thành, chín chắn thế này. Không như thằng nhóc nghịch ngợm Hàn Phong kia. Xưa kia ông đã từng nghĩ rằng, tương lai Hạ Nhược Tâm cưới Hàn Phong là tốt nhất, rồi cùng nó quản lý gia sản của Hàn Thị.

Hạ Hạo Vân nhìn thấy cậu trai trẻ này, khuôn mặt nở nụ cười tươi, vỗ nhẹ vào bờ vai rộng lớn ấy rồi mỉm cười:

-Nhờ cả vào cháu ấy. Hạ Nhược Tâm nhà bác quả có phúc!

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys]* *Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: E N D

Duệ Thần sau khi nghe thấy Hạ Nhược Tâm nói vậy thì khuôn mặt tươi cười chợt biến mất. Anh chạy ra ngoài tìm bác sĩ thật nhanh, lúc sau. Bác sĩ đi vào, lấy đèn pin soi vào mắt cô. Bác sĩ hỏi:

-Cháu có thấy gì không?

Hạ Nhược Tâm lắc đầu, run run nói:

-Không ạ.

Sau đó, một cuộc tổng quan mắt cho Hạ Nhược Tâm được kê lưỡng. Hạ Hào Văn sau khi tìm được lọ thuốc, bèn đưa đi xét nghiệm. Bác sĩ giảng giải cho họ một hồi. Rằng trong lọ thuốc này cho chất corticoid. Đây là một chất có thể dẫn đến mù mắt. Thường chứa trong các lọ thuốc nhỏ mắt như thế này. corticoid thuộc nhóm steroid, là chất kháng viêm rất mạnh, dùng đúng chỉ định sẽ đem lại kết quả rất tốt trong điều trị. Nhưng corticoid cần hạn chế nhỏ mắt trong thời gian dài, nếu phải nhỏ trong một thời gian dài, nhất thiết phải có sự theo dõi của bác sĩ. Sử dụng corticoid không đúng chỉ định sẽ gây biến chứng rất nghiêm trọng. Trường hợp bệnh nhân bị viêm loét giác mạc do nấm hay Herpes, nếu nhỏ corticoid sẽ làm bệnh bùng phát và nặng thêm, gây biến chứng thủng giác mạc. Trong trường hợp sử dụng kéo dài sẽ gây đục thủy tinh thể (cườm khô) và tăng nhãn áp (cườm nước) dẫn đến giảm thị lực, thậm chí mù mắt vĩnh viễn. Thuốc có chứa corticoid nhỏ vào mắt rất dễ chịu nên bệnh nhân hay lạm dụng. Bệnh nhân này đã sử dụng một liều khá mạnh nên tôi có lẽ phải thông báo rằng, con anh chị có khả năng bị mù vĩnh viễn.

Cảnh không khí gia đình trần đây tình yêu thương nay đã bị vỡ vụn vì câu nói của Bác sĩ. Ông ấy nói sao cơ? Hạ Nhược Tâm sẽ bị mù vĩnh viễn? Ai cũng không tin, nhưng đây là bệnh viện lớn nhất cả nước, sao có thể sai sót trong quá trình làm ăn được.

Hạ Nhược Tâm nghe xong liền nhớ tới lời Lạc Đình ki ấy đưa cho mình lọ thuốc, nói rằng nó công hiệu lắm. Khi sử dụng đều đều sẽ có kết quả xứng đáng. Đây là kết quả mà cậu nói ư Lạc Đình? Nó lấy đi đôi mắt của tớ? Cả cuộc đời tương lai tớ sẽ làm gì nếu không có đôi mắt này?

Lạc Đình, tớ rốt cuộc đã đắc tội gì với cậu?

Hạ Nhược Tâm sờ vào đôi mắt của mình, giọt nước mắt dần rơi, cô khóc lớn. Không biết bây giờ mặt cô nhìn như thế nào nhỉ? Đã bao lâu cô sống trong vui vẻ, bị cười ta hại cũng không biết.

Đường Duệ Thần không nói gì, nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, ôm Hạ Nhược Tâm vào lòng. Mặc cho cô khóc lớn. Bởi vì anh biết, giờ đây nỗi đau của cô rất lớn. Anh đỡ dành thì cũng chẳng được mấy phần.

****Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu****

Những ngày sau đó đối với Hạ Nhược Tâm là một mớ hỗn độn. Ăn cơm cô luôn được mẹ bón. Cái gì cũng là mẹ làm. Khiến cô cảm thấy bất lực. Đường Duệ Thần thường xuyên đến thăm cô, và người bạn lâu lắm không nói chuyện, Thiên Ti cũng tới. Mỗi lần ai tiếp chuyện, cô chỉ hỏi họ những câu hỏi tương chừng như đơn giản nhưng lại rất có ý nghĩa đối với cô:

-Mấy giờ rồi?

-Bây giờ là buổi sáng hay chiều?

-Thức ăn hôm nay có màu gì?

-Mẹ mặc áo mặc gì vậy?

Trần Khánh An mỗi lần thấy con gái như vậy thì dầu rằng con bé không thấy gì, lẳng lặng ở trước mặt con gái khóc. Bà tự trách ông trời, con gái mình sao lại khổ thế này?

Mọi người cuối cùng cũng tìm ra nhà của Lạc Đình, khi bước vào, căn nhà tối om. Đây về âm u. Hàng xóm cho biết rằng ba mẹ của lạc Đình đi công tác từ tháng 5 năm nay, khoảng độ hôm nay về. Nhưng chờ mãi họ chưa về. Mọi người đành mượn phép xông vào nhà của Lạc Đình. Đến phòng Lạc Đình thì một mùi hôi thối từ đâu xông ra, khiến ai cũng tò về khó chịu.

Mở cửa phòng Lạc Đình ra, mọi người kinh hãi khi nhìn thấy bóng dáng cô thiếu nữ đầy máu me bết. Chiếc khăn cô yêu thích bao lâu nay đã trở thành vật dụng để cô treo cổ. Dưới chân cô có một con dao, được cô dùng để xé chính da thịt của mình. Nội tạng, ruột non được cô rạch ra, nằm nắn nót trên sàn nhà. Máu vուն vãi khắp phòng, trên bờ tường trắng tinh có dòng chữ được viết hẳn bằng máu của cô:

“Xin lỗi!”

Mọi người nhanh chóng báo cảnh sát, sau khi khám nghiệm tử thi, cảnh sát cho biết rằng người này đã tự tử được khoảng 2 ngày. Ba mẹ Lạc Đình khi nhìn thấy xác con gái, vui vẻ sau chuyến đi vút đi hết, để đọc lại một khuôn mặt đau khổ, khóc lóc thảm thiết. Thiên Ti thấy một màn như vậy thì kinh hãi, tại sao Lạc Đình có gan làm Hạ Nhược Tâm bị mù mà sao không dám nhận lỗi trước mặt mọi người. Giờ đây lại tự tử để xin lỗi. Xin lỗi bằng cách này ư? Cô ta nghĩ rằng Hạ Nhược Tâm thiện lương sẽ hận cô ta sống không bằng chết ư?

Vài ngày sau, tinh thần của Hạ Nhược Tâm như đã ổn định được đôi chút. Cô xin phép mẹ cho mình tới viếng thăm Lạc Đình. Mẹ nhìn cô bằng ánh mắt buồn rầu, gọi điện cho đường Duệ Thần đến đón cô đi. Hạ Nhược Tâm đeo lên đôi kính dâm, che đi đôi mắt đã đục sâu từ lâu, đến đám viếng, cô nghe thấy nhiều tiếng người ở tứ phương tám hướng. Nhưng có lẽ tiếng khóc của mẹ Lạc Đình là to nhất, bà khóc thương cho con gái mình.

Hạ Nhược Tâm đi đến bên quan tài của lạc Đình, giờ cô tự hỏi rằng không biết lạc Đình ở trong quan tài kia thế nào nhỉ? Liệu có mặc áo tang không? Cô mỉm cười hay khóc? Tại sao cô chưa thêm trả lời câu hỏi của Hạ Nhược Tâm mà đã đi nhanh như vậy?

Tại sao? Tại sao? Lạc Đình, xem ra cậu quả là một người bạn “tốt”, “cực kì tốt” cơ mà. Cậu không biết chịu trách nhiệm gì cả, cậu nghĩ tớ sẽ thâm độc đến nỗi tạt hóa chất vào đầu cậu ư?

Nghĩ đến đây nước mắt Hạ Nhục Tâm lã lã rơi.

Lạc Đình, cậu khốn nạn lắm.

Hạ Nhục Tâm dần dần cũng làm quen được với cuộc sống hiện tại, cô bị mù nhưng không có nghĩa là bản thân cô vô dụng. Thính giác cô nhạy bén lên nhiều. Có thể tự mình tắm. Căn nhà được mẹ sắp xếp gọn ghẽ được cô ghi nhớ để tiện di chuyển.

Đường Duệ Thần hôm nay lại đến nhà cô, cô cứ nghĩ rằng sau khi bản thân bị khiếm khuyết, anh sẽ rời bỏ cô. Nhưng không, anh qua lại với cô còn nhiều hơn trước. Hay đến nói chuyện với cô. Hôm nay anh đến đường đột, không gọi điện xin phép như mọi khi. Phòng khách, bốn người: Hạ Nhục Tâm, Duệ Thần, Hạ Họa Vân, Trần Khánh An ngồi quây vào với nhau.

-Cháu hôm nay đường đột đến nhà mình là để có một chuyện thông báo. Rằng Hạ Nhục Tâm có thể nhìn thấy được nếu chúng ra phẫu thuật mắt cho cô ấy.

Đường Duệ Thần mở lời đầu tiên.

Hạ Họa Vân nghi hoặc:

-Nhưng bằng cách nào, có ai bị điện đầu mà bán đi đôi mắt của bản thân mình hả cháu.

-thưa Bác, cháu vừa liên hệ được với một người phụ nữ khoảng 24 tuổi, chị ấy bị ung thư phổi giai đoạn cuối. Chị ấy muốn dùng cơ thể của mình vẫn còn lành lặn ở một số chỗ để hiến dâng cho những người bị khiếm khuyết. Trong đó có đôi mắt. Cháu đã liên hệ với cô ấy rồi, nếu cả nhà đồng ý. Chúng ta sẽ sang mời làm phẫu thuật. và nếu mọi người có thể hơn nữa, cháu muốn mọi người sang Mĩ sống. Xác nhập quốc tịch Mĩ, vì bên đó điều kiện sẽ tốt hơn ở đây.

Đường Duệ Thần nói xong một tràng, thấp thỏm nhìn về phía Hạ Họa Vân. Anh mắt ông lúc này dăm chiêu lăm. Ông liếc mắt sang Trần Khánh An, thấy trên mặt bà thể hiện ý cười. Xem ra bà đã đồng ý rồi. hạ Họa Vân lên tiếng:

-Rồi, chúng ta đồng ý. Mọi việc cứ theo ý cháu đi.

Hạ Nhục Tâm nghe thấy hết toàn bộ câu chuyện, không nói năng một câu gì, bởi vì cô biết Duệ Thần vì lo lắng cho cô nên mới làm vậy.

Hơn một tuần sau, Hạ Nhục Tâm được gia đình chuẩn bị đồ đạc đầy đủ để xuất ngoại. Trước khi lên máy bay, cô nghe thấy giọng nói ấm áp của Thiên Ti vang xa giữa không trung:

- Hạ Nhục Tâm, tôi yêu cậu. Đó là những điều mà tôi dấy lòng bao lâu nay. Tôi chờ cậu, nhất định sẽ chờ cậu.

Ngay cả đến khi ngồi ở khoang máy bay, Hạ Nhục Tâm vẫn bị câu nói ấy vang vánh bên tai. Thiên Ti thích mình?

Hạ Nhục Tâm không tin được. Người bạn ấy sao lại có thể thích cô được chứ. À không phải thích, điều anh nói là yêu cơ. Liệu tình yêu anh dành cho cô có lớn lao như Đường Duệ Thần dành cho cô không.

Hạ Nhục Tâm chợt nhận ra, đã từng bao lần cô rung động dưới trái tim anh? Bao nhiêu lần cô cũng muốn nói từ thích với anh nhưng cứ nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh là cô lại ngậm miệng. Chẳng hé nửa lời. nhưng giờ đây, cô chẳng còn thích anh nữa rồi, trái tim cô thuộc về Đường Duệ Thần.

Anh có lẽ cũng sẽ là một mảng kí ức của cô thôi.

Tạm biệt Thiên Tân.

Tạm biệt Bắc Kinh.

Tạm biệt Trung Quốc.

Và đặc biệt là anh, tạm biệt anh, Dịch Dương Thiên Ti.

Khi nào mắt em sáng lại được. Em sẽ trở về đây, gặp anh một lần để nói ra hết tâm sự của em.

Tâm sự của một người con gái.

Anh hãy tìm người con gái mà anh yêu nhé, đừng chờ đợi em nữa.

“Giờ đây cuối cùng tôi đã biết yêu, tiếc rằng cuối cùng em đã rời xa, đã mất hút trong biển người mê mông...”

Bạn đang đọc truyện [Fanfic T/boys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Nhật Ký Lạc Đình: Cô Gái Hay Cười

Nhật Ký Lạc Đình: Cô Gái Hay Cười

Tôi là Lạc Đình, năm nay hình như là 18 tuổi thì phải? Ba và mẹ tôi làm nhân viên văn phòng, chung một công ty. Tôi không hiểu ba mẹ thường ngày rốt cuộc bận công việc gì mà hay đi công tác lắm. Có khi là nửa năm liền. Vì vậy, tôi phải học cách sống tự lập từ nhỏ.

Nhiều người nghĩ tôi như vậy sẽ là một cô bé nghiêm túc, ít nói. Nhưng sai rồi, tôi khác xa so với tưởng tượng đó. Tôi nghịch như giặc ý. Hồi nhỏ, tôi có cả một học bạ đáng nhớ mà giáo viên thân yêu gửi cho tôi.

Năm lớp 1: Tôi đã tát một thằng con trai vì nó dám nói tính tôi như đàn ông.

Năm lớp 2: Tôi bắt cả đàn ếch rồi thả vào cặp đũa bên cạnh.

Năm lớp 3: Tôi đọc rõ thư tình của một thằng con trai gửi cho mình.

Năm lớp 4: Tôi tắt cầu dao của cả trường, hại bản thân bị đứng phạt 4 giờ liền.

Năm lớp 5: Tôi đánh trống trường sớm hơn 2 tiết để được đi về sớm. Khi ấy tôi nhớ rõ mình đã bị ăn một trận toi bởi thế nào.

Đó chỉ là hồi cấp 1 thôi chứ từ khi lên cấp 2, tôi của ngày ấy khác xa nhau. Khi tôi gặp được chàng trai như bạch mã hoàng tử ở bên. Khi ấy, tôi ngồi trước cậu. Cậu ấy tựa như một tảng băng, nhưng tôi thích những người như thế ấy lắm. So với người ba tăng từng của tôi. Cậu ít nói nhưng hay cười, nụ cười cậu ấy thuần khiết, không dung tục như bọn con trai của lớp. Lại còn học giỏi nữa chứ, đứng đầu toàn trường. Vì vậy, khi ấy tôi nghĩ: “Nếu mình học giỏi phải chăng cậu ấy sẽ để ý đến mình?”

Thế nên, học kì ấy, tôi cố gắng lắm, nên đã được vinh quang trong top 3 của trường. Tôi đứng ngay sau cậu. Nhưng cậu chưa để ý đến tôi lắm.

À, tôi cũng không nói cho các bạn tên của cậu ấy đâu nhé, nên chúng ta hãy gọi cậu ấy là Hường Dương ở đây ha. Có lẽ hơi trái ngược với khuôn mặt tàn băng của cậu ấy nhưng tôi thích. Chắc cũng vì một phần tính cách cậu.

Để xem nào, cậu trong tâm trí tôi là một người quá ư là nổi tiếng. Cậu ra mắt trong một nhóm nhạc, tuổi trẻ nồng nhiệt, những bài hát hay. Những năm tháng của tôi là những bài hát của cậu. Giọng cậu so với hồi tiểu học thì có thay đổi, trầm ấm.

Hồi thi vào cấp 3, tôi biết được cậu thi vào Thanh Hoa. Tôi đã không biết bao nhiêu ngày đêm nằm kề bên quyển sách để thi đỗ vào ngôi trường đó. Cứ nghĩ khi đó, mặc cậu không quan tâm, nhưng sự quan tâm lâu nay của tôi chắc cậu sẽ hiểu rằng: “Tôi thích cậu mất rồi.”

Nếu tôi nói câu ấy, liệu cậu có đồng ý không nhỉ?

Sau này, tôi mới nhận ra, rằng cậu có kha khá tình cảm với cô bạn mới chuyển đến năm thứ 2. Bạn ấy thì nói thế nào nhỉ. Đúng rồi, là một người con gái xinh đẹp, dịu dàng, tiên tử trong ngôn tình chắc không bằng. Bạn ấy còn học rất giỏi, chăm chỉ. Ngày đầu tiên bạn ấy đi học, tôi không chú ý lắm. Chúng ta ở đây gọi bạn ấy là Nhục Nhục nhé.

Nhưng ngày thứ 2, tôi thấy bạn ấy cùng Hường Dương cười đùa nói chuyện cùng nhau. Nhục Nhục ít nói, nhưng Hường Dương ở bên cạnh thì nói liên hồi. Tôi tự hỏi, chẳng lẽ đây là người con gái đầu tiên mà cậu ấy có thể nói chuyện tự nhiên được ư?

Tôi không có ý ghen lắm, vì trong câu chuyện của tôi, tôi là nữ chính cơ mà. Sao nữ chính có thể làm ra những chuyện ác độc chứ. Nên tôi tiến tới, vui vẻ bắt chuyện với cậu ấy, Nhục Nhục. Không lâu sau, tôi trở thành bạn thân của Nhục Nhục. Nhưng cũng là lúc mà mối quan hệ của Hường Dương và Nhục Nhục ngày càng thân thiết. Thậm trí tôi với Nhục Nhục còn chưa thân nhau đến nỗi mà đi mua đồ ăn hộ, giảng bài cho nhau, cho nhau mượn sách. Nhìn hết mọi thứ đó, tôi chỉ nghĩ tại sao mình lại có cảm giác tức tối nhỉ. Nữ chính là phải cao cao tại thượng chứ.

Cho đến khi tôi nói rằng mình thích Hường Dương trước mặt Nhục Nhục, mặt cô ấy như hiện lên sự kinh ngạc. Đúng đấy, tôi đã có đối tượng thích rồi, liệu cô ấy có biết điều mà tránh ra khỏi người tôi thích không?

Rồi từ đấy, hảo cảm tôi dành cho cô ấy dần dần tăng lên. Cô ấy giúp tôi ở bên Hường Dương nhiều hơn, nhưng lúc này lại xuất hiện Ái Á – bạn từ nhỏ của Hường Dương. Cô ấy cũng thích Hường Dương như tôi. Nhưng rõ ràng, cô ấy rất chủ động. Ngu ngốc quá, khi yêu phần lớn người chủ động đều là con trai chứ, ai lại là con gái bao giờ. Vì vậy, tôi thường cười khinh rề cô ta trong lòng.

Cuộc đời tôi lại xuất hiện một ngã rẽ, đó là sự xuất hiện của Thần Thần, cậu ấy có lẽ là tia nắng đã cứu giúp tôi một phần. Thật là vui vẻ khi tôi biết được rằng Nhục Nhục thích Thần Thần. Vậy nên những lúc chỉ có tôi với Thần Thần, tôi đã giúp cậu mọi cách để cậu tỏ tình với Nhục Nhục. Thần Thần xem ra cũng thích Nhục Nhục ấy chứ, cậu ấy lắng nghe chăm chú lắm. Lúc ấy, tôi nghĩ mình là một bà mối chính hiệu.

Ngày hội trường, Nhục Nhục là tâm điểm của bao ánh mắt đàn ông, Hường Dương còn che chắn cho cậu ấy nữa chứ. Trời ạ, thật là làm tôi ghen tức đấy mà.

Lúc một cô bạn gái Hoa Hoa trong lớp bị đau bụng, bỏ mất phần vai công chúa của vở kịch, mà hoàng tử lại là Thần Thần. Nên tôi liền để cử Nhục

Nhược và vai công chúa. Xem ra cơ hội quá tốt nên Nhược Nhược mặt đỏ bừng đây mà. Tôi thấy khi ấy mình làm được một việc tốt ấy chứ.

Vờ kịch kết thúc, tôi thấy Thần Thần dắt Nhược Nhược ra phía sau trường, tôi tự nhủ chắc Thần Thần sẽ tỏ tình với Nhược Nhược đây, vì vậy, tôi phải chạy đi hóng chuyện nữa chứ. Nhưng tôi thật không ngờ, rằng Hường Dương cũng đi theo họ, chẳng lẽ cậu ấy cũng đi hóng chuyện như tôi?

Khi Thần Thần nói thích cậu với Nhược Nhược, biểu cảm của Hường Dương đứng từ xa trông đau đớn, tuyệt vọng lắm. Tôi chợt nhận ra, rằng Hường Dương thực lòng thích Nhược Nhược ư? Nhưng rõ ràng nữ chính trong câu chuyện này là tôi cơ mà? Sao Nhược Nhược là nữ phụ mà được lắm người thích vậy?

Thấy cậu chạy đi chỗ khác, tôi cũng chạy theo cùng cậu, mặc kệ Thần Thần cùng Nhược Nhược làm gì. Tôi chỉ cần biết, cuối cùng tôi cũng đã có dũng khí để tỏ tình với cậu. Cậu nói tớ thích cậu bao nhiêu năm qua tôi chôn giấu trong lòng với Hường Dương giờ được chính tôi đào lên. Những Hường Dương chỉ hờ hững buông ra một câu: “Tôi không thích cậu.”

Phát âm của cậu rõ ràng, in sâu vào trong tim tôi. Khi ấy tôi cứ nghĩ cả thế giới thu bé lại chỉ còn một tia sáng là cậu, những giờ nó cũng vụt tắt.

Hôm ấy tôi về nhà, căn nhà bao năm lạnh hiu giờ chỉ còn đứng tôi, tôi cũng thấy lạnh chứ, mặc dù khi ấy mới là thời điểm gia mùa. Tôi trầm nghĩ, hóa ra từ trước đến nay, người kéo dài khoảng cách của tôi và Hường Dương chính là Nhược Nhược. Nếu không có sự xuất hiện của cô, tôi có thể tiến tới gần hơn Hường Dương rồi.

Tôi mới chợt hiểu ra, chẳng có ai tốt đẹp hẳn cả, con người ta sống thiện lương quá cũng khổ. Đôi mắt xanh đẹp động hồn, cuốn hút của Nhược Nhược luôn là điểm tôi không vừa mắt nhất. Nó sáng trong, long lanh kiêu sa. Tôi muốn đục sâu đôi mắt đó quá. Thế là tôi âm thầm nghĩ tới kế hoạch trả thù Nhược Nhược.

Khi mối quan hệ của Nhược Nhược và Thần Thần trở nên tốt đẹp, Hường Dương thì đổi chỗ đến gần chỗ tôi, tôi vui lắm. Nói chuyện với cậu suốt, mặc cậu không để ý, không tiếp lời, mặc cho lời tỏ tình bị từ chối. Tôi vẫn nói, tôi sẽ học tập chính cậu, luôn là người tiến tới bên người mình thích.

Nhược Nhược mùa này rất hay đau mắt, nên tôi rất tiện để trả thù cậu ấy. Tôi tự mình chế ra lọ thuốc “độc” dành cho cậu ấy. Một phương pháp mà tôi thấy ở trên mạng, có khả năng sẽ giết chết đôi mắt đẹp long lanh của cậu. Nhược Nhược, cậu đừng trách tôi nhé, cậu dễ tiện dành người con trai tôi thích, thì tôi cũng sẽ được lấy một phần của cậu nhé?

Tôi luôn tránh mặt Nhược Nhược trong khoảng thời gian này, vì không muốn để cô ấy thấy được vẻ mặt vui vẻ quá đà của tôi. Có khi trong lúc vui vẻ quá tôi lại nói toẹt ra sự thực thì chết tôi mất.

Không lâu sau, trong một tiết học thể dục, Nhược Nhược bị ngã. Mọi người đưa Nhược Nhược đi lên bệnh viện, tôi tuyệt nhiên không đi. Vì biết chắc rằng thuốc “độc” của mình đã có tác dụng thật rồi.

Lại không lâu sau đó, tôi nghe nói Nhược Nhược bị mù, vĩnh viễn luôn. Sau khi nghe được tin đấy, cũng là lúc mà tôi trốn mắt lên nhìn lớp trưởng của lớp thông báo. Tôi không ngờ, mình nên mừng hay nên vui đây? Tôi lấy đi đôi mắt của Nhược Nhược, lấy đi ánh sáng của một người tôi từng coi là bạn thân. Liệu như vậy có xứng đáng. Tôi thì có lẽ cho là xứng đáng đi.

Nhưng nếu Nhược Nhược nói rằng tôi chính là người đưa cho cô ấy lọ thuốc thì sao nhỉ. Mọi người sẽ đến tìm tôi, trách tội tôi. Mọi tội lỗi của tôi sẽ được phanh phui ra khỏi ánh sáng. Liệu khi ấy Hường Dương sẽ nhìn tôi bằng ánh mắt gì?

Sau hôm ấy, tôi gọi điện nhờ mẹ xin nghỉ ở trường 2 tuần. Ở nhà tôi đã suy nghĩ rất kĩ. Hóa ra từ trước giờ tôi đã nhầm to, rằng mình chẳng phải nữ chính ở trong một câu chuyện ngôn tình nào cả. Cũng chẳng phải nữ phụ, tôi cũng chỉ là một người bình thường. Tình yêu còn chưa tới với tôi mà tôi đã tưởng tượng đến một thứ vỡ vụn. Đó chính là để Hường Dương thích tôi. Nhược Nhược chưa từng cướp đi người tôi yêu, mà chính là Hường Dương sự thực thích Nhược Nhược. Kể cả khi Nhược Nhược không yêu cậu, đến với Thần Thần.

Tôi lặng lẽ khóc, tại sao số cậu ấy lại tốt như thế hả Nhược Nhược? Chung quy, tới nay tôi vẫn chỉ là một con ảo tưởng. Tôi lấy từ trong tủ ra một chiếc khăn, nó có vẻ không được đẹp lắm nhưng tôi rất thích dùng. Vì đó là món đồ duy nhất mà Hường Dương nhặt giúp tôi. Tôi hít hà mùi hương trên chiếc khăn, liệu rằng còn bao nhiêu là hơi tay của cậu trên đó.

Nghĩ tới đây thôi thì tôi đã quá mệt mỏi rồi, thấy con dao thái hoa quả trên bàn, tôi tự hỏi rằng cảm giác đau đớn sẽ thế nào nhỉ? Tôi cầm lấy nó, cắt một vết thật lớn ở ngón tay. Đau! Cảm giác đau là thế này ư? Thế còn chữ “đớn” ở đâu rồi? Tôi tiếp tục cắt tới từng nơi của mình. Cho tới khi bộ quần áo dính máu bết, tôi tiến lại gần bức tường trắng tinh. Viết nên đó từ “xin lỗi” to đùng.

Nhược Nhược, tớ là người sống rất trọng nghĩa, xem như mạng của tớ dành cho cậu nhé. Tôi bắc một chiếc ghế nền, treo chính chiếc khăn của mình lên để thất. Dù có chết thì trong tim tôi cũng cần có một chút tình yêu vương vấn chứ. Đứng trên ghế, kẻ sát cổ tôi là tấm khăn ấy. Giọt nước mắt tôi chợt rơi, tạm biệt tất cả nhé. Tôi chợt nhớ đến một bài đồng ca trong tác phẩm Đồng Cung là:

“Có con cáo nhỏ ngồi trên cồn cát, ngồi trên cồn cát, ngắm nhìn ánh trăng. Ô thì ra không phải nó đang ngắm trăng, mà đang đợi cô nương chần cù trở về... Có con cáo nhỏ ngồi trên cồn cát, ngồi trên cồn cát, sưởi nắng. Ô thì ra không phải nó đang sưởi nắng, mà đang đợi cô nương cười ngửa đi qua...”

Liệu rằng tôi chính là người đợi chờ cậu ư? Hường Dương? Sao cậu không một lần mang đến cho tôi hạnh phúc. Không sao đâu, tắt máy chuyện giờ tôi sẽ bỏ qua. Giờ đây, cùng nhau thả tay ra nhé. Trong lòng cậu không có tôi, trong lòng tôi cũng không có cậu. Dâm một nhát dao vào bụng, rồi kéo dài nó ra, đây mới chính là đau đớn chứ.

Giờ đây tôi đã đau đớn cả về mặt thể xác lẫn tinh thần rồi.

Tôi sẽ dùng cái mạng sống dê hèn này để đổi lấy đôi mắt kia. Như vậy là ngu ngốc hay thông minh? Tôi cũng không rõ.

Nhưng trước khi kết thúc những trang nhật kí của đời tôi, tôi chỉ muốn nói rằng:

Tôi yêu cậu, Dịch Dương Thiên Tỉ.

Đúng rồi, là yêu chứ không phải thích.

Vẫn chỉ là con cáo nhỏ thôi a...

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Nhật Ký Đường Duệ Thần: Chàng Trai Đến Từ Phương Nam

Tôi là Đường Duệ Thần, năm nay đã 18 tuổi rồi, thời gian trôi qua nhanh thật. Tôi sinh ra vốn ở trong một gia đình khá giả. Cha làm chủ tịch hội đồng công ty còn mẹ là kế toán trưởng. Vậy nên cuộc sống hồi nhỏ của tôi rất được sung túc. Tôi sống trong tình yêu thương của bố mẹ cả về vật chất lẫn tinh thần. Nhưng có một chuyện rất lạ là, gia đình tôi rất hay chuyển nhà. Cũng bởi vì tính chất công việc nên ba mẹ mới phải làm vậy, nên tôi chưa bao giờ tức giận về chuyện đó cả.

Từ nhỏ đến lớn, hơn chục lần chuyển nhà và chuyển trường, tôi đã quen được biết bao nhiêu người bạn và chia tay được bấy nhiêu người.

Lần này, tôi cùng ba mẹ chuyển từ Mĩ về Trung Quốc, hay nói rõ hơn là thành phố Bắc Kinh. Đã bao lâu tôi không về đây rồi nhỉ? Chắc cũng được 4 năm, giờ đây chắc tôi chẳng biết mình quen ai cả. Lần ấy, em họ tôi là Hoa Y Giải cũng về cùng.

Tôi được ba mẹ nhập học vào trường Thanh Hoa, một ngôi trường điểm về có chất lượng khá tốt, ổn định cho tương lai của tôi. Lần ấy, tôi còn nhớ rằng có thêm một người bạn học nhập học cùng tôi và Hoa Y Giải, đó là Ái Na. Cô ấy tên hệt như người, nhỏ nhắn, xinh xắn. Nhưng tôi nhìn thấy cô ấy có vẻ gì đó giả tạo lắm.

Và lần chuyển trường ấy, cũng là lúc tôi gặp được sợi dây duyên của đời mình. Cô ấy tên là Hạ Nhược Tâm, nhưng tôi sẽ gọi em là Nhược Nhược nhé. Lần đầu tiên tôi gặp Nhược Nhược, ấn tượng của tôi về em là hai từ xinh đẹp. Em có đôi mắt xanh, nước da trắng, chắc có lẽ em là con lai. Ấn tượng thứ 2 về em của tôi chính là bản tính quá đổi nhút nhát của em.

Lúc tôi lên sân thượng trong buổi học đầu tiên, em ngồi ăn với hai người khác. Bạn em nhanh nhẩu mời tôi đến ăn, tham gia một nhóm nào đó tên gì tôi không nhớ. Những khi ấy tôi chỉ khẽ liếc trộm em. Khi 2 ánh mắt chạm vào nhau, tôi không biết vì sao mặt em đỏ lừng, y hệt trái cà chua. Khi đó, tôi nghĩ, con gái ai cũng như vậy sao?

Tôi hôm đó, tôi về hỏi Hoa Y Giải, con bé chỉ hờ hững một câu:

“Đây không phải mùa hè nên thời tiết cũng không nóng bức gì nên em nghĩ bạn ấy bị cảm nắng rồi đó anh.”

Nhấn xong tin ấy, con bé không chịu nhắn tiếp tin thứ 2, cứ úp úp mở mở khiến bản thân chắc có lẽ phải tự đi tìm câu trả lời thôi. Rồi tôi chợt nhớ đến một cô bé tôi quen trên mạng nên mở điện thoại ra nhắn tin chào cô bé, cũng chỉ là muốn nói với cô bé ấy rằng bản thân mình đã đến đây thôi mà.

À mà quên, nói cho mọi người biết nhé, mặc dù tôi họ Đường nhưng mẹ lại mang họ Tô, nên nhiều lúc tôi lấy tên giả do bản thân tự đặt để nói chuyện với người mình không quen. Tên đó là Tô Mộc Kha. Cô bé mà tôi quen tên là Nhược Nhược, bản thân tôi là một người khó mà nhớ được mặt người khác lần thứ 2. Nên khi nhìn thấy mặt em trong tin nhắn, tôi mới biết được rằng trái đất hình tròn, dù ta có đi đâu thì cũng sẽ gặp người ta quen thôi.

Hóa ra, cô bé trong tin nhắn lại chính là cô bạn mới sáng nay làm tôi ấn tượng.

Hóa ra, Hạ Nhược Tâm chính là tên của cô.

Ngày hôm sau đến trường, tôi vẫn không muốn nói với em rằng tôi chính là Tô Mộc Kha. Em vẫn như hôm qua, vẫn e thẹn nhìn tôi, khi ấy, trong lòng tôi bỗng dâng lên một chút hứng thú với em. Thời gian dần trôi, bỗng nhiên cô bạn tên Lạc Đình hay chơi với em bỗng nhiên hỏi tôi có thích em không? Tôi chỉ trả lời rằng hơi hơi thôi.

Vì khi ấy, chỉ là một cảm giác nhỏ thôi mà.

Ấy thế mà cô bạn của em cứ nói liên mồm về em cho tôi nghe.

Mặc dù không muốn nghe những lời vẫn phải tôn trọng bạn của em, giả vờ chăm chú nghe rồi không hiểu sao mà tôi lại nhớ hết tất cả những gì bạn em nói về em. Nào là em thích ăn bánh vị socola, em thích màu hồng, em nhút nhát, sợ người khác giới, em thích quần hơn váy,...

Xem ra là con gái hơi rắc rối em nhỉ, em không đơn giản như anh nghĩ.

Một lần thấy trên mạng có giới thiệu về một buổi họp báo về bộ phim tên “Bất Hủ Hư Vinh”, do có sự tham gia của một diễn viên nổi tiếng mà tôi yêu thích nên tôi đến. Lại một lần nữa trái đất hình tròn. Tại nơi đây, tôi gặp em cùng Ái Na và một vị bạn học khác tên Thiên Ti. Em hôm nay trang điểm nhẹ. Mái tóc nâu hạt dẻ hôm nào nay đã biến thành một màu đen, đôi mắt xanh tuyệt đẹp đây chính là cực phẩm nay lại ra đôi tròng nâu. Chắc là em đội tóc giả và đeo lens.

Nói chung, dù em có trang điểm thế nào thì tôi vẫn nhận ra được.

Cách em nói chuyện, trả lời một cách lễ phép làm bản thân tôi cứ ngấm em mãi, đến mức ngẩn ngơ người.

Chính em đã làm tôi quên mất cả người diễn viên yêu thích kia.

Nhược Nhược, em sinh ra phải chăng là để cuốn hút ánh nhìn của người khác?

Nếu đạo diễn mà không nói rằng buổi họp báo kết thúc thì tôi cũng chẳng biết mình sẽ ngấm em bao lâu.

Sau đó, tôi lấy hết dũng khí, sau khi diễn xong vở kịch trong buổi hội chợ của trường, tôi lấy hết dũng khí nắm lấy tay em, chạy về phía sau sân trường. Khi tôi tỏ tình, tôi cảm giác mọi thứ phía sau mình đều im lặng, để giúp em có thể nghe rõ hơn câu tỏ tình của tôi.

Lúc sau tôi thấy em khẽ gật đầu, biết chắc rằng em đã đồng ý. Em ngẩng đầu thấp, đủ để tôi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương ấy. Khi ấy, tôi nở một nụ cười mãn nguyện. Về sau, tôi nghe Nhược Nhược nói rằng: “Nụ cười của anh khi ấy hết mực ngọt ngào.”

Từ ngày em làm bạn gái tôi, tâm trạng của tôi vui lắm. Tôi sẵn sàng công khai cho mọi người về em là bạn gái tôi. Bất chấp cả sự trêu đùa của em gái Hoa Y Giải. Em chỉ cần biết lúc ấy là tôi chỉ là một chàng trai trẻ đang tập yêu. Em ạ.

Nhưng cuộc đời của em sao nhiều đau khổ vậy? Một ngày đông vào tiết thể dục, em ngắt đi rồi được chuyển đến bệnh viện. Gặp ba em, tôi cố chào hỏi lễ phép. Không để cho ai thấy khuôn mặt lo lắng của mình cả. Mọi người vào phòng bệnh, thì tôi là người chạy đến bên giường em đầu tiên. Nhìn em quấn chiếc băng trắng quanh mắt, tôi thương em quá. Ước gì khi ấy tôi có thể chịu thay em, chẳng nỡ nào nhìn thấy em bị đau như vậy đâu.

Từ khi ấy, ngày nào tôi cũng đến thăm em, chăm sóc em. Và cũng là cơ hội để tôi ra mắt gia đình em. Cha em Hạ Hạo Vân còn mẹ em là một người nước ngoài nhưng lấy tên là Trần Khánh An. Nhìn mọi người cười tươi, làm tôi thấy vui quá. Khi em bị bệnh mà được người thân chăm lo thế này, tôi cũng cảm thấy hạnh phúc thay.

Người ta nói hạnh phúc chỉ đến với chúng ta vài giây, còn tai họa thì đến nhanh lắm. Thế nên em vui khi ấy bao nhiêu thì tuyệt vọng khi nghe tin mình bị khiếm khuyết bấy nhiêu. Là một thằng con trai, tôi không thể yếu hơn em lúc này được. Tôi biết em đau khổ, nên chỉ biết ôm em. Không nói những lời có cánh nào cả.

Em đau, tôi cũng đau chứ.

Vậy bên Nhược Nhược à, em cố gắng bình tĩnh nhé.

Những ngày sau đó tôi biết rằng cuộc sống của em không dễ dàng gì nên tôi thường xuyên đến thăm. Sau khi biết được hung thủ làm chuyện bất nhân với em lại chính là bạn thân của em. Tôi giận lắm, vừa giận em lại vừa giận Lạc Đình. Em chọn bạn chơi kiểu gì vậy? Để người ta hại mình mà không biết.

Còn Lạc Đình, tại sao cô ta lại làm vậy với em? Tôi đến nhà cô ta thì thấy được xác cô ta. Còn linh hồn thì chắc xuống địa ngục rồi. Đúng là cái người dám làm mà không dám nhận.

Không những thế, em lại xin mẹ nhờ tôi dẫn em đến đám tang của cô ta. Khiến tôi thật không hiểu được em. Em lại một lần nữa tuôn rơi giọt lệ ấy, trông thật đáng thương. Em gục xuống đất mà khóc, làm tôi phải bế em dậy rồi đi về. Bởi vì tôi không muốn em gần cô ta, kể cả khi cô ta chỉ còn cái xác.

Không lâu sau, tôi liên hệ được với một bệnh nhân bên Mỹ, chị ấy bị ung thư giai đoạn cuối. Chị muốn hiến những bộ phận lành lặn của mình cho những người khác. Tôi ngay lập tức liên hệ với chị. Xong mới qua nói chuyện với ba mẹ của Nhược Nhược. Nhược Nhược không nói gì, giờ đây mọi người nhìn em cũng chỉ như cái xác không hồn.

Làm ngọn lửa thôi thúc trong tim tôi càng tăng lên, mong sao, ba mẹ em đồng ý, như thế thì tôi sẽ được ở bên em, mang lại ánh sáng cho em. Vậy nên Nhược Nhược à, em đừng buồn nhé, có tôi ở bên em mà. Tuyệt nhiên, vì ba mẹ em lo cho em nên đồng ý.

Không lâu sau, tôi cùng gia đình em thu dọn hành lý để sang Mỹ. Trước khi lên máy bay, từ xa xa, tôi thấy bạn học Thiên Ti không mấy thân thiết này, đặc biệt là sau cuộc nói chuyện ở bệnh viện, tôi càng không ưa cậu ta, người đầu mà kiêu ngạo. Cậu ta chạy đến, bị chặn bởi chiếc hàng rào nên chỉ đứng đấy, hét to:

- Hạ Nhược Tâm, tớ yêu cậu. Đó là những điều mà tớ dấy lòng bao lâu nay. Tớ chờ cậu, nhất định sẽ chờ cậu.

Cái gì cơ? Tôi không nghe nhầm chứ? Cậu ấy nói “yêu” Nhựợc Nhựợc ư? Vậy xin lỗi khi tôi nói một câu nói ích kỉ này nhé, rằng Nhựợc Nhựợc là của tôi rồi Thiên Tỉ bạn học. Cậu đừng mơ tưởng nữa, Nhựợc Nhựợc sẽ không yêu cậu đâu.

Nhựợc Nhựợc, cho anh ích kỉ một lần em nhé!

Vì em là cả nguồn sống của anh.

Anh càng không muốn mất em.

Khi nào mắt em lạnh lại.

Chúng ta sống với nhau...

Rồi hôn nhau...

Ôm nhau...

Và khi anh cầu hôn em, em hãy đồng ý nhé...

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tfboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Nhật Ký Dịch Dương Thiên Tỉ: Chàng Trai Không Giỏi Yêu

Tôi là Dịch Dương Thiên Tỉ, năm nay 18 tuổi. Tôi xuất phát từ nhóm nhạc thần tượng nổi tiếng TFBOYS. Thông tin của tôi mọi người có thể lên mạng tra, rất nhiều và đôi khi có những câu ngoại truyện nhỏ.

Nếu như cuộc đời 18 năm nay tôi cảm thấy mình chỉ có thể sống hết mình trên sân khấu, là một đường thẳng song song không một điểm cắt thì ông trời đã ban cho tôi một điểm cắt năm tôi 17 tuổi, đó là để tôi được gặp em. Cuối cùng cái đường thẳng mà tôi suy nghĩ bấy lâu nay cuối cùng cũng có một điểm cắt. Nhưng sự thật trở trêu là đường thẳng của tôi và em cắt nhau một cách buồn cười. Chỉ 2 năm chúng ta cắt nhau, em đã rời khỏi tôi một cách đường như là tuyệt vọng.

Mở đầu câu chuyện tôi và em khá đơn giản, em có một cái tên đẹp lắm, những giờ đây mỗi lần tôi nhớ lại cái tên đó thì là cả một mảnh dao cắt. Tên em là Hạ Nhựợc Tâm. Em là một người con lai, đôi mắt to tròn lấp lánh đại dương, mái tóc màu hạt dẻ cùng làn da trắng toát tinh khiết. Mỗi lần nhìn em như vậy, trong đầu tôi lại hiện về hình ảnh cô nữ nhân ngư nhí đã cứu tôi suýt chết đuối ở thành phố Thiên Tân mười mấy năm về trước. Liệu có phải như vậy không? Hay là tôi đã nhầm? Tôi chỉ mong điều đó là thật nhưng chẳng dám hỏi em về chuyện đó.

Ngày em xuất hiện ở trong lớp, tôi không may mắn khoảng khắc ấy lắm vì nghĩ em chắc cũng như bao con người giữa khoảng trời mênh mông kia. Nhưng khi trực tiếp nhìn mặt em, người tôi như có một dòng điện khiến trái tim đập bùng bùng. Ông trời ban may mắn cho tôi được ngồi cùng bàn với em, hương hoa nhài nhẹ nhàng của em xộc vào mũi tôi một cách thoải mái và êm ái.

Nhìn bóng dáng bé nhỏ của em lúc ở căn-tin, tôi bất giác hiện lên tinh thần lá lành đùm lá rách, sẵn sàng xả thân vào đoàn người ồn ào kia để mua cho em một chiếc bánh và hộp sữa. Tôi cứ nghĩ khi ấy là một việc làm nhỏ và tốt, cũng là lần đầu tiên tôi giúp đỡ em.

Trời chẳng lẽ cho con người nhiều duyên phận thế hả em? Chỉ trong 1 ngày mà tôi gặp em những mấy lần. Lần tiếp theo tôi gặp em, trên khoảng sân thượng chỉ có hai ta được lên. Em diễn lại một bộ phim truyền hình, cách em diễn thật cảm xúc, và cũng là lúc mà tôi phát hiện ra được tài năng diễn xuất của em. Lúc này tôi mới thấy em thật thú vị. Ngọn lửa trong lòng tôi khi ấy thúc giục mình đến kết bạn với em bằng đủ mọi cách.

Cuối cùng, em cũng đồng ý làm bạn với tôi. Nhìn em bên lên như vậy, lòng tôi trào lên cảm giác muốn bảo vệ em nhiều.

Hạ Nhựợc Tâm, em quả là một chú chuột nhỏ.

Tôi nhớ như in, những ngày tháng ấy, tôi được ở bên em. Được chăm sóc cho em đủ mọi lý do. Ngày tôi đến rủ em đóng phim, khi ấy tôi chỉ biết rằng muốn công khai với mọi người tài năng của em. Muốn em được tỏa sáng tài năng của mình, không sống mãi trong bóng tối nữa. Em lại một lần nữa bên lên đồng ý.

Trời ạ, Hạ Nhựợc Tâm ơi là Hạ Nhựợc Tâm, em sao lại có thể đáng yêu như vậy.

Hạ Nhựợc Tâm, em yên tâm, tôi sẽ giúp em tỏa sáng khắp nơi, khắp thế gian rộng lớn này.

Tôi thật không ngờ, mình còn có điểm phúc lấy đi nụ hôn đầu đời của em. Khi ấy, chỉ vì một cú ngã, tôi và em kề đầu vào nhau. Mắt em khi ấy nhắm tịt,

bờ môi cả em thoát ần thoát hiện trước mặt tôi. Quả là quyến rũ mà, Hạ Nhược Tâm ơi, sức hút của em lớn đến vậy sao. Tôi khi ấy một phút cũng không chần chừ, liền chớp lấy thời cơ mà gấp nhắm đôi môi của em.

Ai dám nói con gái môi mỏng là không quyến rũ chứ, bờ môi của em đỏ nhẹ, nóng bừng bừng như hơi men rượu. Khiến tôi ngất ngây mãi không thôi. Cứ thế, tôi chỉ mong thời khắc ấy như dừng lại, cứ để tôi hôn em.

Nhưng thời gian rồi cũng qua đi, nhìn khuôn mặt em hoảng hốt nhìn tôi, không thờ được. Tôi bèn thấy mình tham lam quá. Để viên ngọc mà bao lâu nay mình dòm ngó hoảng sợ, sợ sệt mình như vậy. Tôi cũng đau lòng quá. Nhưng lòng tự trọng của một thằng con trai là rất lớn, đối với tôi là vậy. Tôi khó lòng mà bập bẹ được một từ xin lỗi.

Nên bây giờ viết nên những dòng nhật ký hồi tưởng này, tôi chỉ mong em thứ lỗi cho sự thất lễ của tôi khi ấy.

Hạ Nhược Tâm à, xin lỗi em nhiều nhé.

Tôi cứ nghĩ mình sẽ cùng em dần dần tiến đến với nhau những cuộc đời thật có nhiều ngã rẽ.

Chúng ta gặp được nhiều người bạn, dù tốt dù xấu những bản tính của ai cũng tham lam cả.

Em càng xinh đẹp, xung quanh em càng có nhiều chàng trai đến để xem hoa.

Lúc thì Hàn Phong - người bạn thân của em ra mặt thách thức tôi. Cậu ta quả là chẳng biết tốt xấu, cứ suốt ngày thách thức tôi. Băn khoăn con người cũng như con thú thôi. Rồi cũng có ngày tôi biến thành con sói thì sao đây?

Nhưng có lẽ người làm tôi đau khổ nhất khi đã kéo em ra khỏi đời tôi là Đường Duệ Thần, cậu ta xuất hiện. Hút đi bao nhiêu hào quang của tôi. Cậu ta như chiếc mặt ong thơm ngon, để cô bé nhút nhát bên tôi ngày nào dần dần tiến tới. Thật chậm chạp những cũng đủ tôi tức tối như thế nào.

Rồi cái ngày mà em cùng cậu ta công khai hẹn hò, tôi dường như tuyệt vọng. Tôi từ chối tất cả những lời tỏ tình của bao nhiêu cô gái, trong đó có người bạn mà chúng ta thân thiết Lạc Đình.

Em hạnh phúc bao nhiêu thì tôi tuyệt vọng bấy nhiêu.

Hạ Nhược Tâm à, em quả là món đồ khiến người người vừa đau vừa thương.

Tôi chuyển ra khỏi chỗ mà mình ngồi cạnh em. Ngày ngày tự nhủ rằng bản thân tốt nhất không nên nhìn thấy em cùng Đường Duệ Thần thân mật với nhau. Những nào tôi nghĩ vậy thì mắt tôi lại không như vậy. Tôi vẫn nhìn ngắm em, những có lẽ chỉ là từ xa. Em giờ đây đã có tình yêu của đời mình, em quên đi sự tồn tại của tôi. Tôi chỉ biết cười thầm và tiếp tục cuộc sống của mình.

Ngày em bị bệnh ở mắt phải nhập viện, trái tim tôi như đau mất một mảng. Tại sao em lại bị như vậy, có chuyện gì xảy ra với em sao? Em liệu có bị gì không? Trong đầu tôi khi ấy chỉ hiện lên những câu hỏi dài.

Hạ Nhược Tâm à, em sống trên đời thật khiến người khác lo lắng.

Sau khi tôi nhận ra mình giờ đây đứng bên cạnh em cũng chẳng được quan tâm nữa, một lần nữa vì em mà tôi tuyệt vọng. Buổi tối mùa đông ở Bắc Kinh, tôi đứng dưới bầu trời tuyết rơi. Hạt tuyết mỏng mang thật, nó từ từ rơi xuống, bám vào quần áo tôi. Hạt tuyết mỏng nhưng mà có võ, chúng đoàn kết. Quần áo của tôi dần dần vì nó mà ướt lạnh giữa mùa đông này. Lúc tôi thấy bản thân mình mệt mỏi thì mới có sức để đi về.

Tôi sốt một trận lên trò, nhưng nó cũng đủ để tôi suy nghĩ lại tất cả những việc mà bản thân mình đã làm trong thời gian qua.

Tôi đúng là một thằng ngốc, Hạ Nhược Tâm em không yêu tôi. Nhưng tôi cứ một mình một chỗ chờ ngày em về bên tôi. Trong khi em đang hạnh phúc bên người con trai em yêu. Còn tôi thì ngày ngày chỉ mong em cùng cậu ta chia tay. Tôi đúng là một thằng hèn.

Tôi đã sai!

Đã sai thật rồi!

Vậy nên, giờ đây tôi liệu có thể lại một lần nữa làm bạn với em. Và vì giới hạn bạn bè, tôi sẽ không gọi em là em nữa. Mà sẽ gọi theo kiểu tớ - cậu. Rồi, chúng ta bắt đầu lại nhé.

Từ sau ngày hôm ấy, tớ quyết tâm làm lại từ đầu với cậu. Nhìn thấy cậu tuyệt vọng, tớ cũng tuyệt vọng. Khi ấy cậu hỏi những câu hỏi tưởng chừng như đơn giản nhưng tớ biết, rằng cậu buồn lắm, chẳng thiết tha gì cái thế giới đã đẩy cậu vào đồng bi kịch đau thương này.

Đường Duệ Thần vẫn ở bên cậu, nhưng lần này tớ nhìn như đã quen. Tớ không có một chút hành động nào ghen tức cả. Tớ tâm niệm rằng: “Chuyện xảy ra như thế nào thì cứ để nó đến đi.”

Nhìn thấy cậu khóc ở đám tang Lạc Đình, một lần nữa lòng tớ lại đau thắt lại. Tự hỏi chẳng lẽ cậu là cô gái buồn nhất thế gian? Ông trời cho cậu bao nhiêu hạnh phúc nhưng có cần đòi hỏi phần quà lớn thế không?

Ngày tớ nghe tin cậu đi Mỹ, thật không may là đúng hôm cậu đi ra sân bay tớ mới biết. Khi ấy tớ hơi tức giận, vì cậu ra đi mà chẳng nói với tớ một câu.

Chẳng lẽ vì tớ làm gì sai khiến cậu buồn lòng không mở miệng sao? Khi ấy tớ chỉ muốn gặp mặt cậu, ở bên cậu một giây phút. Vì tớ biết, có lẽ chuyến đi này sẽ khiến cậu và tớ xa nhau cả một đời.

Tớ khi ấy vội vã đến, chân vấp phải cột cây bên đường đến nỗi đi máu. Nhưng tớ không thấy đau. Vì bây giờ đối với tớ, gặp cậu, nhìn thấy hình bóng cậu là điều quan trọng hơn cả. Tớ cuối cùng đã đến được sân bay bằng đôi chân bê bết máu của mình.

Đoàn người đi vào đi ra khiến tớ vật lộn mãi mới nhìn thấy cậu, nhưng lại là lúc mà cậu lên máy bay. Tớ biết mắt cậu vẫn không thấy gì nên tớ chỉ biết hét lớn. Cậu nói mà đến bây giờ tớ mới đủ dũng khí:

- Hạ Nhược Tâm, tớ yêu cậu. Đó là những điều mà tớ dấy lòng bao lâu nay. Tớ chờ cậu, nhất định sẽ chờ cậu.

Tớ nói ra như vậy, cậu nghe thấy không. Mặc cho cậu đã yêu người con trai khác. Mặc cho người con trai cậu yêu có nhiều điều hơn tớ, tớ vẫn yêu cậu. Đúng rồi, là yêu chứ không phải thích!

Tớ nói là sẽ chờ cậu, những cậu liệu bao nhiêu phần là chờ tớ. Điều bao lâu nay tớ đã nói cho cậu nghe, giờ chỉ chờ mong câu trả lời của cậu. Hạ Nhược Tâm à, cậu trả lời tớ đi.

Giờ đây cuối cùng tớ đã biết yêu, yêu thật lòng một người con gái. Nhưng người con gái tớ yêu lại biến mất hút trong biển người mênh mông theo một người khác. Tớ liệu là giận nhiều hơn hay là buồn nhiều hơn?

Hạ Nhược Tâm, cậu mãi mãi là thứ mà tớ chẳng bao giờ với tới được.

Đúng rồi, cậu khó với tới lắm!

Năm nay lại là một mùa tựu trường mới, tớ lên đây đứng. Khoảng sân thượng mà chỉ có chúng ta đứng được. Nhưng giờ đây tất cả đều đi xa tớ cả. Lạc Đình thì mất, Cậu cùng Đường Duệ Thần, Hoa Y Giải đi sang nước ngoài. Không còn tiếng cười vang vang ngày nào. Chỉ còn tớ ở đây, ngắm bầu trời lằng lằng ấy. Những cơn gió mùa thu phả vào mặt tớ, mát làm sao!

Còn cậu ở bên Mĩ như thế nào tớ không hay biết. Cậu cũng thật kì lạ, sang bên ấy rồi mà thay đổi luôn số điện thoại, khiến tớ chẳng thể nghe được giọng nói thánh thót của cậu nữa.

Nhưng không sao, tớ vẫn cảm ơn cậu!

Đây là những lời nói thật lòng của tớ. Cảm ơn cậu, thực sự rất cảm ơn. Cảm ơn cậu đã để tớ khi đó thích cậu, cảm ơn cậu đã cùng tớ trải qua những năm tháng tuổi trẻ. Bởi vì là cậu, tớ mới hiểu cách tin tưởng vào tình yêu, học được cách yêu người khác, cách trân trọng một người. Chính vì là cậu, tớ mới có ngày hôm nay. Nhiều hơn cả nỗi đau, chính là tình cảm biết ơn này.

Những lời cảm ơn này từ tận đáy lòng tớ!

Cậu ở bên phương trời xa xôi nào...

Liệu...

Có hay biết?...

Dù sao thì cũng...

Cảm ơn cậu!

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Ngoại Truyện: Lễ Cưới Trong Mơ

- Hạ Nhược Tâm, nhanh lên con. Không còn nhiều thời gian nữa đâu. Thần Thần chờ con từ nãy rồi.

Trần Khánh An giục người con gái đang khoác trên mình bộ lễ phục trắng tinh, đứng trước gương mà ngắm nghía kia. Đúng, đó chính là Hạ Nhược Tâm, cô gái ở tuổi 24 đẹp đẽ. Một đóa hoa mẫu đơn nở rộ. Không còn nét đẹp thơ ngây ngày trước, nay thay vào một nét đẹp mặn mà, ở khoảng thời gian nở rộ tươi thắm nhất. Cô mặc chiếc váy cưới trắng tinh. Phòng ra y như một cô công chúa. Chiếc váy để lộ xương quai xanh và sống lưng gợi cảm của người thiếu nữ. Những họa tiết hoa ren được trang trí tỉ mỉ, tôn lên làn da trắng tinh khôi của cô dâu hạnh phúc nhất ngày hôm nay.

Phải, hôm nay chính là lễ thành hôn của chú rể Đường Duệ Thần và cô dâu Hạ Nhượng Tâm. Một cặp trai tài gái sắc được biết bao nhiêu người ủng hộ. Hạ Nhượng Tâm ngấm nhìn lại bản thân mình một lượt, cô mỉm cười với thành quả hiện nay. Khế vուն đôi tay ngọc ngà lấy bó hoa hồng quý phái kiều sa. Đi theo mẹ tiến vào lễ đường, trong đầu của Hạ Nhượng Tâm hồi tưởng biết bao nhiêu là chuyện ngày xưa cũ.

Nhớ cái lúc cô mới đến Mỹ, mắt cô vẫn chưa được chữa khỏi, mọi thứ đối với cô đều mới lạ. Sau đó, cuộc phẫu thuật mắt bắt đầu, cảm giác của cô lúc ấy như có một cái gì đó chọc thủng vào mắt cô rồi lại lấy ra. Một cảm giác đau đớn kể cả khi cô đã được tiêm thuốc ngủ. Tạm biệt đôi mắt đại dương sâu thẳm kia, Hạ Nhượng Tâm có lại được ánh sáng. Nhưng đôi đồng tử của cô trở lại là một màu hổ phách mê hoặc. Màu mắt này khiến cô nhớ đến một người bạn nào đó của mình. Đã rất lâu rồi cô chưa gặp...

Sau đó, Hạ Nhượng Tâm thi truyền vào một trường đại học có tiếng, điểm của cô đủ để vào ngôi trường đó. Nhờ 3 năm miệt mài rèn rũa bản thân, nay Hạ Nhượng Tâm không phải là cô bé nhút nhát, chỉ biết đồ mặt ngày trước nữa. Cô trưởng thành hơn, những chuyện không cần biết rồi cũng phải biết. Sau khi ra trường, cô trở thành một nhà văn chuyên viết về lí tưởng của cuộc sống. Và không ngờ, những cuốn sách của cô bán chạy khiến cô nhận được giải thưởng “Cây bút triển vọng”.

Đường Duệ Thần mở ra một công ty ảo trên mạng chuyên làm về trò chơi điện tử, nên đối với anh, dù có đi đâu thì máy tính cũng là một người bạn đồng hành thân thiết. Tất nhiên là sau Hạ Nhượng Tâm. Anh thường đưa cô đi du lịch, họ có những chuyến đi lãng mạn cùng nhau. Và vào ngày 16 tháng trước, tại chân tháp Eiffel lãng mạn, anh cầu hôn cô. Trước sự chứng kiến của bao nhiêu người đi đường.

Chẳng cần bắt mắt hay cầu kì, chỉ cần cô biết rằng, chiếc nhẫn ấy là cả một tấm lòng của anh. Anh mong cô hiểu rằng, anh đã sẵn sàng để lo cho cuộc sống tương lai của cô và anh.

Hạ Nhượng Tâm lại thể hiện sự mềm yếu của mình trong lúc đó, cô mừng ra nước mắt. Vui vẻ gật đầu:

-Em đồng ý.

Rồi họ ôm nhau dưới cây cầu là biểu tượng của nước Pháp, là sự lãng mạn trào dâng, là nhiều tình yêu vĩnh cửu đan xen vào. Hòa quyện lại thân thể của họ.

Trở lại thực tại, Hạ Nhượng Tâm đã theo mẹ đến cổng của thánh đường, chiếc cổng ấy vẫn đóng, và ba cô là Hạ Hạo Vân đang đứng chờ bóng dáng con gái mình. Nhìn con gái từ nhỏ đến lớn chưa một lần khiến ông phải nhọc lòng. Đứa nhỏ ngày nào còn pi pò gọi “ba, ba” nay đã xa lìa ông trong hôm nay. Để tiến tới với người nó yêu.

Con gái à, chỉ cần con bước qua cánh cổng này cùng cha, là khi ấy cuộc đời con sẽ hoàn toàn khác. Chỉ cần cha dắt con đi thêm một đoạn đường ngắn nữa thôi, con sẽ đi tìm hạnh phúc của đời mình. Giờ đây nhìn thấy con hạnh phúc, cha mẹ cũng mãn nguyện rồi. Nhưng cha chỉ cần con đi, mà trong lòng vẫn còn nhớ đến 2 tấm thân này đã lo cho con từng bữa ăn giấc ngủ. Thế là cha đã vui. Ôi con gái, cuộc đời người thoáng chốc đưa đi...

Cánh cổng lễ đường bật mở, tiếng đồng ca của những cô bé, cậu bé vang lên thật thánh thót. Ánh nắng chiếu xung quanh lễ đường, cây cối mọc um tùm. Thật giống một câu chuyện cổ tích nhỏ. Như Alice đi lạc vào khu rừng thần tiên. Hàng chục người quay mặt lại nhìn cô dâu. Như một mỹ nữ bức ra từ một bức họa, cô đẹp đến mê người.

Hạ Nhượng Tâm nhìn lên phía trước, khoác tay ba. Đường Duệ Thần đang đứng cùng cha lớn. Anh mặc bộ vest bánh bao, mái tóc không còn rũ xuống ngây thơ như ngày trước, thay vào đó lại vuốt theo kiểu thịnh hành. Người anh toát ra khí chất tiêu soái khó ai mà có được. Anh mỉm cười nhìn cười con gái ấy, cô gái cũng mỉm cười lại nhìn anh. Phải, hôm nay hai người họ là những hạnh phúc nhất thế gian.

Cha đưa cô đi hết đoạn đường ngắn ngủi ấy, giao tay cô cho người thanh niên mình tin tưởng, nhưng ánh mắt của cha vẫn ngăm ngăm. Hạ Nhượng Tâm thấy vậy, liền nắm nhẹ lấy bàn tay đã nhăn nheo theo năm tháng, cô nhẹ nhàng nói:

-Không sao đâu ba, con ổn mà. Con sẽ tự mình chăm sóc bản thân mình thật tốt.

Đường Duệ Thần cũng nói thêm:

-Bác yên tâm, giờ cháu sẽ là người thay bác bảo vệ cô ấy...

Hạ Hạo Vân thấy vậy, ánh mắt ngăm ngăm mặc dù vẫn chưa hết. Nhưng ông nói gì, rồi đi ra ghế ngồi cùng vợ mình. Để 2 đôi bạn trẻ tiếp tục cử hành lễ cưới, nơi chính họ thuộc về. Sau bài diễn văn dài dằng dặc của cha lớn. Người nói:

-Anthony, con có đồng ý lấy Anna? Người mà con hứa sẽ bảo vệ suốt cả cuộc đời này?

-Con đồng ý.

Đường Duệ Thần nói vậy. Cha lớn lại quay sang hỏi Hạ Nhượng Tâm:

-Anna nay, con có đồng ý lấy Anthony, người mà con sẽ chăm sóc suốt cuộc đời này?

Hạ Nhượng Tâm bình tĩnh nói:

-Con đồng ý.

Cha lớn hài lòng mỉm cười tươi rói, cha đóng quyển kinh thánh dày cộp, rồi nói bằng giọng điệu khỏe khoắn:

- Vậy ta tuyên bố, hai con từ nay chính thức trở thành vợ chồng, mãi mãi không thể chia lìa được nhau. . .

Đường Duệ Thần khẽ nói: “Anh yêu em”

Rồi anh luồn tay vào vùng eo bé nhỏ của Hạ Nhược Tâm, làm cô nghiêng người rồi đặt nụ hôn sâu thắm nơi ấy.

Từ bây giờ, họ chính thức là vợ chồng.

Không chỉ có thể chia lìa được họ.

Kể cả mối tình đầu.

Giữ kín trong tim.

Không để cho ai biết. . .

Mãi mãi. . .

Là vậy!

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Ngoại Truyện: Một Khởi Đầu Mới

Lục Vị Nha nhìn chăm chăm vào bản thân khi đứng trước gương, thật không ngờ sau khi sửa lại mái tóc rối mượt mà, bỏ lớp kính dày cộp che gần nửa khuôn mặt, cô lại có thể khác biệt như vậy. Cô gái có ánh mắt to tròn, cái miệng chúm chím, khuôn mặt nhỏ gọn, chiếc mái gọn gàng càng làm tăng vẻ trẻ con của cô. Vương Tuấn Khải ở bên cạnh cười tươi nói:

- Em xinh đẹp lắm, Vị Nha à. . .

Vương Nguyên cũng chen thêm một câu:

- Thật không ngờ anh ở gần mỹ nhân mà chẳng thấy đâu cả. Hóa ra người đó là em. Vị Nha quả thật là một vị mỹ nhân.

Thiên Ti nhìn cô không nói gì, ánh mắt của anh pha lẫn một chút bi thương. Thật giống, giống không thể giống hơn được nữa. Tại sao là một cá thể riêng biệt nhưng lại có thể giống y đúc nhau như vậy? Chỉ khác có đúng đôi mắt, đúng là đôi mắt ấy. Người anh thương có đôi mắt màu đại dương tuyệt đẹp, còn cô gái trước mặt anh là một màu tròn đen láy con người. Chỉ khác nhau cái đấy thôi ư? Còn tính cách thì mỗi người một vẻ, nhưng nhìn Lục Vị Nha, tại sao anh có thể nhìn ra người con gái ấy chứ? Người con gái đã từng rời bỏ anh, nay lại hiện ra một bản sao ở ngay bên cạnh. Cuộc đời thật là trở trêu mà.

Bất kể là ai, nhưng khi nhìn thấy bản sao kia, anh không thể chịu đựng được nữa, bước tới bên Lục Vị Nha, anh khẽ vuốt lấy mái tóc óng ả đã được chải kỹ, một mùi hoa nhài nhẹ nhàng xộc thẳng vào mũi anh. Anh khẽ mỉm cười, vậy là thượng đế không lừa anh, người lấy đi của anh thứ quan trọng, cũng đền bù lại cho anh một con người khác, giống bản gốc đến 99.99%. Thiên Ti nói thầm vào tai của Lục Vị Nha:

- Em đẹp lắm. . . Hạ-Nhược-Tâm!

Một nụ cười chế giễu chợt hiện lên trên khuôn mặt đẹp như tạc tượng của Thiên Ti.

(Trích truyện: *Tôi Tình Nguyện Cho Rằng Cô Ấy Đã Chết*. Tác giả: Cỏ Dại Mọc Tứ Phương.)

Bạn đang đọc truyện *[Fanfic Tjboys] Có Lẽ Anh Không Giỏi Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.